

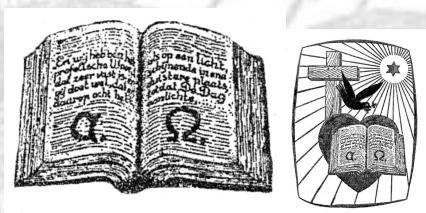
Broeders en zusters,

Het verheugd ons, u dit seminar te mogen overhandigen. Het is onze hartenwens, dat u door dit seminar wordt gezegend. Wanneer de Zoon Gods zegt: *"Ik ben de deur; als iemand door Mij binnenkomt, zal hij behouden worden* (Joh. 10:9), dan kunnen wij vandaag met grote stelligheid zeggen: Wij staan voor het sluiten van de deur, want de wederkomst van Jezus Christus staat te gebeuren en daarmee loopt de genadetijd af. Daarom hebben wij van Godswege de opdracht, u deze Bijbelse boodschap (seminar) door te geven. Probeer u alstublieft, om het zonde vooringenomenheid te lezen.

Vragen, die er bij het lezen van dit seminar zouden kunnen rijzen, willen wij, voor zover dit mogelijk is, beantwoorden. Wilt u over de inhoud van dit seminar of over het Woord van God in het algemeen praten, dan is daar ook een mogelijkheid voor.

Verder hopen wij van ganser harte, dat alvorens u dit seminar gaat lezen, u uw God en Vader vraagt om geopend oren en vooral om een geopend hart. Opdat de Heilige Geest zelve u inzicht zal geven en u zal doordringen van de boodschap, die God in dit seminar tot u zegt. God wil openbaren, hetgeen Hij tot redding van de mensen gesteld heeft. Alleen met het verstand en met rede is dit seminar niet te verstaan. Vertrouw aan Hem uw inzicht toe en u zult van licht tot licht gaan en steeds meer vinden tot troost en sterkte.

Met hartelijke Zegenwensen
namens het Bijbelstudie Centrum
Rob Schutte.

2 Petrus 1:19

Broeders en zusters, we gaan een begin maken met een zeer uitgebreid onderwerp, te weten
“de verhandeling van enige der acht wereldcrisissen”.

Maar voordat wij hieraan gaan beginnen, willen wij vooraf de mensen die ons eventueel zullen gaan verwijten, dat wij een evolutie theorie propaganderen, het zwijgen opleggen door het volgende te stellen.

Wij verwerpen elke vorm en elke gedachte van de evolutie theorie, laat dit heel duidelijk zijn. In Joh. 1:3 daar staat: *“Alle dingen zijn door het Woord gemaakt, en zonder dit Woord is geen ding gemaakt dat gemaakt is”*. Jezus is het vlees geworden Woord. Door Hem is alles geschapen!

De evolutie theorie klopt namelijk helemaal niet. De dieren van de aarde toen door God geschapen in Genesis waren zonder twijfel dezelfde, als die wij nu hebben. Het feit, dat zij werden geschapen, *“naar hun soort”*, hetgeen 5 maal herhaald wordt in Genesis, toont ons, dat zij zich niet uit een vorig geslacht, dat van dezelfde soort was, ontwikkelden.

Dat al de verschillende dieren afzonderlijk werden geschapen, wordt bewezen door het feit, dat wanneer er onder de verschillende soorten een kruising plaats vindt, hun nakomelingen onvruchtbaar zijn. De kruising bijvoorbeeld van een ezel met een paard is een muilezel, en een muilezel is een bastaard en is altijd onvruchtbaar.

Wanneer de theorie van de “evolutie” van de ontwikkeling van het dierlijke- en plantenleven op waarheid zou berusten, zouden wij kunnen verwachten de bewijzen daarvan in de fossiele overblijfselen van de tussenliggende schakels te vinden is, en wij zouden eveneens nu vandaag het “evolutie proces” in werking moeten zien, waardoor een hogere soort van dier- of plantenleven in het aanzien zou worden geroepen.

Doch wij ontdekken niets van dien aard. Het dieren- en plantenleven, dat heden ten dage bestaat, bestaat nu in dezelfde vorm, als het, naar alles wat wij weten, sinds het bestaan van de mens was. De vogels bouwen hun nesten en voeden hun jongen, zoals zij altijd deden. De bever bouwt zijn dam en de bij stelt de honingraat samen, zoals zij altijd deden.

De evolutieleer is een goddeloos en God vijandige leer, waarbij Gods Woord geloofwaardig wordt. Conclusie: de evolutie theorie is een leugen van satan.

Dit even in het kort vooraf aan ons seminar.

Ik wil met u eerst als inleiding een totaal overzicht van de acht wereldcrisissen geven en wat deze acht wereldcrisissen zijn. En ik denk dat ik daar wel even de tijd voor nodig heb, wat betreft deze inleiding.

Daarna, na die inleiding, zullen we dit zeer uitvoerig bekijken en behandelen. En ik kan u al verklappen dat dit een zeer machtig en majestueus onderwerp is, waar wij de zienswijze en de gedachten van God in Zijn verlossing mogen gaan leren zien.

We zullen zien, dat bij elke van deze wereldcrisissen, satan een relatie heeft, maar dat het is door het ingrijpen van God, waardoor die crisissen ontstaan en God van stap tot stap tot uitvoering van Zijn plan komt.

Wij zouden dit overzicht kunnen noemen: een reis door de hele Bijbel heen en dan gaan wij Gods onuitsprekelijke genade veel beter begrijpen.

We willen nu beginnen met te gaan zien, dat de aarde die acht crisissen moet doormaken vanaf haar grondlegging (haar schepping) tot aan haar volmaking.

Laten we daarom starten met het opslaan Gen 1:1. *"In het begin schiep God de hemel en de aarde"*. Hoe deze oorspronkelijke aarde er uitgezien heeft, daar zegt de Schrift niet veel over; maar dat moet iets wonderbaars geweest zijn.

Die schepping had plaats ver voor de schepping van Adam. Hoe lang van tevoren is ons niet bekend, dat geeft God in Zijn Woord niet aan. We zouden er ook niets aan hebben, indien we wisten, dat het een biljoen of triljoen jaren geleden is, want dat verstaan we met ons verstand toch niet. Dat zijn alleen maar getallen, waar we niets aan hebben.

Maar we weten wel, dat in die tijd de mens er nog niet was, en dat heel de engelenwereld God nog dienden en onderworpen waren aan hun Schepper. Heel de engelenwereld, niemand uitgezonderd! Zij waren ook de eerste zonen van God.

En zoals we straks verder zullen zien, moet het toen gebeurd zijn, dat één van de voornaamste cherubs, een gezalfde cherub, die ook een Morgenster was, tot hoogmoed is gekomen en gevallen is, en daarbij een derde deel van de engelenwereld meegenomen heeft.

De Schrift zegt het ons in verborgen vorm. Maar het staat toch werkelijk in de Schrift, hoe het door rebellie van deze Morgenster, die daardoor satan werd, tegen God tot opstand is gekomen, waardoor die oorspronkelijke aarde en de schepping daarop, zo verdorven werd, dat God moest ingrijpen en die hele schepping ten onder moest doen gaan, met al wat daarop was, en zo werd de aarde totaal onbewoonbaar.

Gen. 1:2. *"De aarde nu werd woest en leeg en duisternis lag over de watervloed"*. En dat was dus 'de eerste grote crisis'. Hoelang de aarde in die toestand geweest is, weten we niet. Maar nu gaan we zien, welk een wonderbaar plan God heeft met deze aarde. Want Hij ging deze aarde weer opnieuw bewoonbaar maken, maar nu voor de mens.

Van die zes zogenaamde scheppingsdagen, spreekt de grondtekst niet van scheppingsdagen, maar van 'herstel'. Wel moest God enkele dingen scheppen, o.a. de mens, wat op de zesde dag gebeurde.

En toen kwam er weer een crisis. Satan, die iets doorzag, en wist, dat God een bijzonder plan had met die mens, wat zou voeren tot de uiteindelijke val van hem, was gekomen om door middel van de slang de mens tot zonde te brengen; de zondeval. En toen het eerste mensenpaar in zonde gevallen was, moest God neerdalen, ingrijpen en dat mensenpaar uit het Paradijs verdrijven. Zo werd de aarde vervloekt om 's mensenwil. Dit is de tweede crises.

Na het Paradijs zien we, hoe uit Adam en Eva de aarde bevolkt werd met het mensenras naar Gods wil. Maar ook dan gaat een volgende crisis komen, want aan het eind van ongeveer zestien eeuwen, is er nog maar één godvrezende man overgebleven met zijn gezin, Noach. En alle andere mensen hadden het verdorven, zodat God weer moest neerdalen.

Ja, satan had ook hier zijn werk gedaan, en God moest weer met een gericht komen "de zondvloed". En dus ging er weer een wereld ten onder in deze derde crisis. We weten dat Noach met zijn zevental en met de dieren na die zondvloed kwam op een herstelde aarde waarop God weer een nieuw begin ging maken.

Dan zien we, hoe God in die dagen de overheid aanstelde om het kwaad binnen de perken te houden. We weten dat Noach met zijn zevental en met de dieren na die zondvloed kwam op een herstelde aarde waarop God weer een nieuw begin ging maken.

Voor die tijd was er één taal en was het één volk. Zo begon God weer opnieuw en nu met de regering van één mens: Abraham.

Zo weten we ook, dat door het werk van de duivel, die alles op alles zet om Gods plan te verhinderen, want dat plan voert naar satans volledige onttrooning en ondergang met alle vijanden Gods; de nakomelingen van Abraham, die zulk een grote roeping hebben, komen dan terecht in de slavernij in Egypte, en hoe Farao trachtte dit nakomelingschap volledig uit te roeien.

We weten, hoe God dan weer neerdaalde in de brandende braambos, en weer één man riep: Mozes. Toen zond God weer een gericht met die ontzettende tien plagen over Egypte. Dit was de ‘vijfde crisis’. Uit dit gericht begon God weer opnieuw door aan Mozes en dat volk, dat Hij uit Egypte geleid had, beloften te geven en een verbond met hen te sluiten.

Nu krijgen we de zesde crisis. Door Mozes was dat volk uitgeleid, opdat het de drager zou zijn van Gods Naam als het priesterlijke koninkrijk. Maar we weten, dat ook dat volk tot grote afval gekomen is, en dat aan het einde de afval zo groot werd, dat het Zijn Messias, vanaf het Paradijs de door God beloofde Verlosser verwierp, en overgegeven heeft in de handen van de heidenen om gekruisigd te worden.

Zo moest God wederom neerdalen met een ontzettend gericht; de tempel en Jeruzalem werden verwoest, en het volk werd verstrooid onder alle volkeren der aarde.

Dan begint God opnieuw met die ene mens, die ook God is, de Mensenzoon Jezus Christus, een nieuw verbond, waaruit een nieuw volk, een geestelijk volk, de Gemeente, ontstond.

Zo zijn we genaderd tot de ‘zevende crisis’, die niet ver meer weg is. We weten uit het profetisch Woord, dat zeer vast is, wat de Heer Jezus ons gezegd heeft, n.l. dat aan het einde van deze tijd, ook de Gemeente het verdorven zal hebben, doordat zij door satan zo bewerkt en misleid zullen worden.

Maar altijd blijft er een getrouw overblijfsel, zoals in de dagen van Noach en de zijnen, wat de Heer zal wegnemen. We zien nu reeds de grote verdorvenheid om ons heen, die nog verder zal gaan. Want satan zal het zover weten te bewerken, dat hij en het afvallige Israël en het afvallige christendom met de volkerenwereld, dat hij het kan brengen onder een valse Christus, die als antichrist, satans in het vlees zal zijn.

En hierop zal daar een ontzettend gericht van God komen over de wereld, en dat staat vlak voor de deur. Maar daarna komt weer een nieuw begin. Want Christus, die met de Zijnen als één Lichaam verenigd zal zijn in een wonderbare eenheid, zal de heerschappij dan overnemen en zo zal Hij het Duizend jarig Rijk oprichten.

Satan wordt dan gebonden, maar wordt tenslotte aan het einde van het Duizendjarig Rijk een ogenblik los gelaten, wat de laatste en grootste crises, de achtste zal worden. Daarbij zullen deze aarde en hemelen brandende vergaan en de elementen in vuur wegsmelten.

Uit dit machtige ingrijpen Gods komt een nieuwe aarde en een nieuwe Hemel, waarop gerechtigheid woont. Dan zal er voor goed een eind gemaakt zijn aan de zonde, de vijandschap tegen God, en dan is alles, wat vijandschap was, onderworpen en zal God alles in allen gaan worden.

Zo zullen we zien, dat God tot Zijn heerlijk doel gaat komen.

We zien dus, dat vanaf de grondlegging der aarde, lang voor de schepping van Adam, tot na het Duizendjarig Rijk, de wereld door acht crisissen heen moet gaan om tot de nieuwe volmaakte aarde

te komen. Dat is niet toevallig, want we weten, dat het getal acht, het getal is van de nieuwe één, het nieuwe begin.

De oude aarde gaat door zeven crisissen heen, want zeven behoort bij deze voorbij gaande wereld. Maar als de achtste crisis gekomen is, dan komt er een nieuwe aarde en een nieuwe hemel, die nooit vergaan zullen, waar God ook alles in allen zal zijn.

In Job. 38:4-7 lezen we iets van de oorspronkelijke, heerlijke schepping. Daar stelt de Heere aan Job deze vraag: *“Waar was u toen Ik de aarde grondvestte?”* (het gaat dus hier om de grondvesting van de aarde en niet om de schepping, toen God de mens schiep)

“Waar was u toen Ik de aarde grondvestte? Maak het bekend, als u echt inzicht hebt. Wie heeft haar afmetingen bepaald? U weet het immers wel. Of wie heeft het meetlint over haar uitgespannen? Waarop zijn haar pijlers neergezonken? Of wie heeft haar hoeksteen gelegd, toen de morgensterren samen vrolijk zongen, en al de kinderen van God juichten?”

Uit dit Schriftwoord leren we, dat toen God de aarde grondvestte en schiep in zijn oorspronkelijke heerlijkheid, was de engelenwereld er al. Er wordt hier tenminste een bepaald deel, een bijzondere klasse van deze engelenwereld genoemd, n.l. de Morgensterren, die behoren tot de gezalfde cherubs, en die zonen Gods worden genoemd.

Daar was dus geen mens bij, want er was nog nooit een mens geschapen. Die engelen hadden al heel wat gezien, want de hemelen waren dus al lang geschapen en zij aanschouwden de heerlijkheid van God en waar God troonde op de berg ver in het Noorden.

Maar toen God in die dagen de aarde ging scheppen in haar oorspronkelijke heerlijkheid, toen hebben zij daarover gejuicht en gejubeld: de Oude Vertaling zegt: gezongen. Hieruit verstaan we dus, dat die aarde in zijn oorspronkelijke schepping een pronkjuweel geweest moet zijn, waarover deze engelen juichten en jubelden, omdat zij inzicht kregen in het doel, waarvoor God deze aarde had geschapen.

Want het gaat immers om de geestelijke wereld, waartoe ook de engelen behoren, en niet alleen om de uiterlijke aarde, al moet die van uiterlijke schoonheid geweest zijn. De opgravingen duiden dit ook wel aan, want men heeft diep onder het ijs van de Noordpool de afdrukken van palmbomen gevonden. Het paradijs spreidde zich in die tijd uit over de hele aarde.

Maar het gaat vooral om het innerlijke, “het doel”, want als God iets schept, doet Hij dat niet alleen als vermaak, maar Hij heeft een doel met Zijn Schepping. Want bij God is nooit iets zinloos.

Toen God de aarde schiep in haar oorspronkelijke heerlijkheid, dan leert de Schrift ons op een verborgen wijze, dat God daar een heel bijzonder doel mee had, en daarom jubelden en juichten de Morgensterren. Dat het een geweldig doel was, dat God met deze aarde voor had, dat blijkt ook hieruit, dat deze aarde in het universum en zelfs in ons zonnestelsel slechts een heel klein dingetje is.

Ons zonnestelsel behoort bij een zonne - bolvormige hoop, waarbij de planeten helemaal in het niet zinken. Maar die allen behoren nog tot een veel groter sterren geheel, bekend als het melkwegstelsel, dat zo ontzagwekkend groot is met miljarden van zonnen. En toch is ons melkwegstelsel er maar één van miljoenen. Ja, het duizelt ons!

Dan kunnen we alleen maar zeggen: “Wat is de aarde, dat U haar gedenkt?”
En dan ook: “Wat is de mens, dat U hem gedenkt?”

God schiep die kleine aarde met een heel bijzonder doel, waar die hele schepping bij betrokken is, ja, ook al die miljarden zonnestelsels. Want de Schrift leert ons, dat met die aarde wat gaat gebeuren, en er is al heel wat gebeurd. Het was daarom ook, dat die gezalfde cherub, die in opstand kwam, het eerste dat punt in bezit wilde nemen, daar deze aarde een strategisch punt is in Gods ganse universum.

Daarom was het satan te doen om na de rebellie dat gedeelte van de schepping, waar de aarde toebehoorde, in bezit te nemen, opdat hij aan God gelijk zou worden door God te onttronen.

Daarom is het ook, dat op deze aarde, Golgotha staat, het grootste wonder! En hoe God, de almachtige Schepper, die ver boven Zijn schepping uit gaat, toch neergedaald is in die schepping; ja, neergedaald is naar die kleine aarde om daar Zich nog meer te vernederen door mens te worden en om te lijden en te sterven.

Waarom? Het is het strategische punt, want het gaat hier om meer; niet alleen om de mens, maar juist ook om veel grotere dingen, om God Zelf, Zijn eer en Zijn heerlijkheid. Daarom kwam Golgotha op deze aarde.

Nu zegt de Schrift, dat de zon en de maan er eens niet meer zullen zijn, want die hebben een tijdelijk bestaan, al is dat ook van miljarden jaren; maar eens zal de zon uitgedoofd zijn, maar de aarde zal nimmer verdwijnen. Wist u dat?

Want daar komt het hemelse Jeruzalem op te staan, en daarom wordt die aarde ook totaal vernieuwd. Hier vindt dus iets bijzonders plaats met die aarde, en omdat God dat geweldige doel met haar heeft, is de aarde het strategische punt, waarop dit grote drama zich afspeelt van de strijd tussen het licht en de duisternis.

En we weten, wie Overwinnaar is. Daarom is het noodzakelijk, dat al Gods kinderen weer gaan leren om een heilige vrees en een heilig ontzag te krijgen voor God en Zijn Woord.

Daarbij moeten we ook weer gaan leren, dat wij uit onszelf niets zijn en niets kunnen. Dat het niet om ons gaat, maar dat het om God gaat, die ons toch wil hebben en gebruiken tot openbaring van Zijn heerlijkheid. Maar dit is alles uit genade en dat is het wonder, dat in deze worsteling tussen licht en duisternis heel de schepping mede gemoeid is.

Nu gaan we nog even terug naar Job 38:4-5a waar staat: *“Waar was u toen Ik de aarde grondvestte? Maak het bekend, als u echt inzicht hebt. Wie heeft haar afmetingen bepaald?”*

Daar willen we even bij stilstaan. Ziet u, die aarde, dat planeetje, is maar niet toevallig zo geworden! We weten immers, dat tot ons zonnestelsel verschillende planeten behoren, waarvan enkele zeer groot zijn, zoals Saturnus en Jupiter, waar de aarde maar een klein zandkorreltje bij is. Er zijn er ook wel, die kleiner zijn, o.a. Uranus, Mercurius en Mars.

Nu zegt de wetenschap, dat die vormen toevallig zo zijn uitgevallen. Maar zo is het niet! Want God heeft met deze aarde een bijzonder doel en daarom heeft Hij haar ook precies haar afmetingen gegeven, die Hij nodig acht voor dat doel en heeft God ze nauwkeurig berekend. Ook deze goddelijke berekening deed waarschijnlijk al die morgensterren juichen.

Gelovige astronomen verbazen zich, hoe God de aarde een heel bijzondere baan heeft gegeven, waardoor het leven hier mogelijk is, want op de andere planeten zouden we niet lang kunnen leven.

God heeft alles een bepaalde plaats gegeven, ook aan de maan, waarvan het bijzondere is, dat er geen andere planeet is, die zulk een grote maan heeft, die er om heen cirkelt, als de aarde. Alles wijst op een bijzondere berekening Gods, maar de diepste zin is natuurlijk het doel, waarvoor God de aarde bestemt.

De tekst gaat verder in vers 5: *“Of wie heeft het meetlint over haar uitgespannen?”* Dat is ook iets wonderlijks! Dit wijst toch wel weer op dat bijzondere doel van de aarde, want “het meetlint” staat in verband met een erfdeel, waaruit we kunnen verstaan, dat de aarde een bijzonder erfdeel gaat worden.

Ja, zo bijzonder, dat God daar straks ook op wil wonen. Velen denken alleen maar, dat wij naar de hemel gaan; maar weet u, dat er aan het einde van de Bijbel staat (Openb. 21), dat God op de aarde

komt om hier te wonen? Daarom begrijpen we, dat de aarde een bijzondere plaats inneemt in het heelal.

Ook in Ps. 16 wordt van een meetlint gesproken, waar David zich verheugt over zijn erfdeel, want het meetlint heeft zijn erfdeel aangewezen. Met het meetlint wordt dus precies het erfdeel bepaald. Zoals de landmeter een stuk grond uitmeet voor iemand, die dat gekocht heeft en in bezit gaat nemen.

In vers 5 en 6 van Psalm 16 lezen we: *“De HEERE is mijn enig deel en mijn beker. U onderhoudt wat het lot mij toeweest. De meetsnoeren zijn voor mij in lieflijke plaatsen gevallen, ja, een prachtig erfelijk bezit heb ik gekregen”*. De Psalmist dankt en jubelt, dat God het meetsnoer voor hem op een bijzondere wijze uitspande voor zijn erfdeel.

En als we dan lezen, dat God ook over deze aarde het meetsnoer gespannen heeft, dan blijkt dus daaruit, dat God deze aarde tot een bijzonder erfdeel heeft bestemd.

In Ps. 16 is het David, die zingt, maar we weten, dat achter David de Geest van Christus staat, de grote Zoon Davids, en we zien ook in die Psalm verschillende dingen, die Christus al letterlijk vervuld heeft, o.a. in vers 9-11. *“Daarom is mijn hart verblijd en mijn eer verheugt zich, ook zal mijn lichaam veilig wonen. Want U zult mijn ziel in het graf niet verlaten, U laat niet toe dat Uw Heilige ontbinding ziet. U maakt mij het pad ten leven bekend; overvloed van blijdschap is bij Uw aangezicht, lieflijkheden zijn in Uw rechterhand, voor altijd”*.

En wat is het erfdeel voor de Zoon van David? Is dat niet de aarde? Zal Hij daar niet straks regeren van zee tot zee en van rivier tot aan de uiteinde der aarde, als de grote koning? Dan zien we dus, dat God deze vorstelijke aarde als een erfdeel voor Christus met de Zijnen bestemt. Geen wonder dus, dat satan juist dit in bezit wil nemen, omdat het een bijzonder erfdeel is.

We moeten niet aartsgezind zijn, maar we moeten wel weten, wat de betekenis is van de oorspronkelijke aarde, de geheiligde aarde. En straks zullen immers zij, die God vrezen, het geheiligd aardrijk erven.

Job. 38:6 gaat verder met: *“Waarop zijn haar pijlers neergezonken”*? Zien we niet, dat God zeer zorgvuldig de aarde in haar baan heeft vastgelegd? Zo heeft God deze wankelende aarde, waar zoveel strijd om is en die zoveel crisissen doormaakt, en zelfs straks nog door vuur elementen gaat, reeds vastgelegd.

We hebben vroeger wel geleerd, dat deze aarde vergaat, maar dat vinden we nergens in het Woord. De aarde vergaat niet, maar zij wordt gelouterd door het vuur en zo wordt zij een nieuwe aarde. Die pijlers duiden ook al op iets bijzonders, want die moeten “zo” zijn, dat zij niet alleen het gebouw of de brug dragen, maar ook dat, waartoe die brug of dat gebouw bestemd is. Dat is wonderbaar!

Welnu God heeft in de aanvang de aarde vastgelegd op bepaalde pijlers, die niet alleen de aarde in alle eeuwigheid in haar stand, waar God haar hebben wil, zullen houden, maar die moeten kunnen blijven dragen tot in eeuwigheid dat geweldige, waartoe God de aarde bestemd heeft.

En het zal komen tot die heerlijkheid, dat God eens Zijn troon hier zal hebben.

Ik ga u nu iets vertellen van dat mysterie, waarvoor God die aarde bestemd heeft. De aarde is dus op bijzondere pijlers neergelaten, waar God het meetsnoer over gespannen heeft en haar afmetingen bepaald heeft. De aarde is dus een brug: aan de ene kant, toen God de aarde schiep, ligt de oever van de ooit begonnen eeuwigheid Gods, die God is van eeuwigheid tot eeuwigheid.

En straks, als God klaar is met die brug en de aarde door acht crisissen heen tot haar volmaking is gekomen en dus tot haar einddoel, de andere oever heeft bereikt, dan is zij de nieuwe aarde geworden, waar gerechtigheid woont en waar de eeuwigheid weer begint, waaraan geen einde meer komt.

Zo is de aarde, de brug met de acht crisissen, een overspanning van de ene oever van Gods eeuwigheid tot de andere oever, waar opnieuw Gods eeuwigheid begint. Tussen die twee oevers ligt de aarde, waarmee God de periode van tijd liet beginnen. En in die tijd wil God Zijn hele schepping tot Zijn doel voeren.

Daarom moest God de tijd instellen, omdat dit niet in de eeuwigheid zou kunnen gebeuren. Vers 6b van Job 38 zegt verder: *“Of wie heeft haar hoeksteen gelegd”*? Dus de aarde heeft ook een

hoeksteen. En een hoeksteen is het eerste fundament, waarop het hele verdere gebouw rust, en die al precies de vorm en de maten van het hele gebouw aangeeft. Zo werden ook in de oudheid in Egypte de pyramiden gebouwd met een bepaalde hoeksteen, waarvan alle lijnen uitgaan.

Nu weten we uit de Schrift, wie De Hoeksteen is. Efeze 2:19-22 zegt ervan: *“Zo bent u dan niet meer vreemdelingen en bijwoners, maar medeburgers van de heiligen en huisgenoten van God, gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus Zelf de hoeksteen is, en op Wie het hele gebouw, goed samengevoegd, verrijst tot een heilige tempel in de Heere; op Wie ook u mede gebouwd wordt tot een woning van God, in de Geest”*.

Dat wil zeggen, dat Jezus de hoeksteen is en zoals de hoeksteen is, zo zijn ook alle stenen, die op Hem moeten aansluiten. Hij geeft de lijn, de maten en vorm aan, en zoals Hij is, zo wordt het gebouw, want Hij is de hoeksteen.

We hebben al gezien dat God de aarde gebouwd heeft met een hoeksteen en dat die hoeksteen in de eerste plaats Jezus Christus Zelf is, want Hij heeft de aarde gemaakt, zoals Hij ook alles geschapen heeft. Maar het is ook werkelijk een hoeksteen, want de Schrift zegt ons, waar die hoeksteen is, n.l. waar de navel der aarde is, waar Jeruzalem is, waar de tempel gebouwd is en waar Jezus gekruisigd is.

De tempel mocht maar op één plaats verrijzen, op de berg Moria. En de Joden weten ook, dat de tempel maar niet op een willekeurige plaats mag komen. Die moet precies uitgemeten worden; dat het Heilige der Heiligen moet komen precies op de plaats, de troon Gods, waar het centrum is van deze hoeksteen.

Maar dit kunnen zij nooit verstandelijk gedaan krijgen, want dat kan alleen door de Heilige Geest aangewezen worden. Daarom zal de aarde nooit kunnen vergaan!

Wat doet de wereld zelf? Als iemand voor de vrijheid gesneuveld of gefusilleerd is door de vijand, dan wordt op die plaats een blijvend monument opgericht ter nagedachtenis.

En zou God dan die aarde niet tot een eeuwig monument gaan maken? Gods Zoon gaf immers Zijn leven voor de eeuwige zaak Gods om de hele schepping naar het doel te brengen, waarvoor God het geschapen heeft, n.l. om haar tot de heerlijkheid van God te brengen door haar eerst te bevrijden van zonden en verderf, waarvoor Jezus Zijn goed en bloed, Zijn alles, moest geven op deze aarde. Ziet u wel, dat deze kleine aarde een heel bijzondere betekenis heeft!

Maar dat zien we toch ook wel in het wereldgebeuren. Ik denk b.v. aan de slag bij Waterloo. Voordat Napoleon daar verslagen werd, kende niemand het dorpje Waterloo, want wie had nu ooit van Waterloo gehoord? Maar nu heeft iedereen van Waterloo gehoord, dat kleine onbeduidende plekje, waar de geschiedenis van Europa gekeerd werd. En dat is maar van voorbijgaande aard.

Maar op deze aarde is er een hoeksteen, waar de hele wereldgeschiedenis een keer heeft genomen en waar het kwaad voorgoed onttroond is geworden en de duivel overwonnen is, en daardoor zal heel de schepping tot heerlijkheid gaan komen en zal deze aarde een eeuwigheids monument worden.

In de eerste brief van Petrus vinden we iets over het plan Gods, dat er een bijzondere kijk en vorm aan geeft. We lezen 1 Petr. 2:6-8: *“Daarom staat er in de Schrift: Zie, Ik leg in Sion een hoeksteen die*

uitverkoren en kostbaar is; en: Wie in Hem gelooft, zal niet beschaamd worden. (dat zijn diegenen, die zich aan die hoeksteen geven en zich laten veranderen naar Zijn gestalte) Voor u dan, die gelooft, is Hij kostbaar; maar voor de ongehoorzamen geldt: (nu gaan we die andere werking van die hoeksteen zien) maar voor de ongehoorzamen geldt: De steen die de bouwers verworpen hebben, die is de hoeksteen geworden, en een steen des aanstoots en een struikelblok; voor hen namelijk die zich aan het Woord stoten, door ongehoorzaam te zijn, waartoe zij ook bestemd zijn”.

Die hoeksteen doet dus twee dingen: Hij vergadert en is het Fundament van velen, die tot geloof in Hem komen en samen tot dat ene wonderbare Gebouw gaan worden. Aan de andere kant wordt Hij een Steen des aanstoots voor hen, die ongehoorzaam zijn. Er is geen tussenweg: wie in Hem geloven, worden behouden, en wie Hem verwerpen, gaan verloren.

Dat heeft God ook in principe met de aarde zelf vastgelegd, door haar als een hoeksteen te stellen. Want de aarde is er voor bestemd, dat op haar, heel de schepping tot beslissing moet komen: de engelen wereld en de mensen wereld moeten daar kiezen voor God en Jezus Christus, of voor de duivel. De aarde is de scheidslijn.

Sommigen denken, dat zij na hun dood nog wel tot verzoening met God kunnen komen. Maar we zullen duidelijk gaan zien, dat de aarde de plaats is, waar wij moeten kiezen: voor Hem of tegen Hem. Want de aarde is de hoeksteen, waarop de Hoeksteen, Jezus Christus gekruisigd is.

Daarom staat er in 1 Joh. 5:12. *“Wie de Zoon heeft, heeft het leven; wie de Zoon van God niet heeft, heeft het leven niet”.*

We lezen in Fil. 2:9-10, hoe de Schrift zegt, dat God de aarde op een bijzondere plaats in Zijn universum geplaatst heeft: *“Daarom heeft God Hem ook bovenmate verhoogd en heeft Hem een Naam geschonken boven alle naam, opdat in de Naam van Jezus zich zou buigen elke knie van hen die in de hemel, en die op de aarde, en die onder de aarde zijn”.*

Ziet u, dat de aarde dus precies het middelpunt, de scheidingslijn is van een indeling in drieën: alles wat *“boven de aarde is”* (dat zijn dus de hemelen), alles wat *“op de aarde is”*, en wat *“onder de aarde is”*. En daar zal alle knie zich moeten buigen.

In de Kolossenzenbrief lezen we, dat alles, wat *“boven de aarde is”* en wat *“op de aarde is”*, zal verzoend worden met God, maar niet wat *“onder de aarde is”*. De aarde is dus de scheidingslijn, de grens.

Laten we maar opslaan Kolossenzen 1:19-20. *“Want het heeft de Vader behaagd dat in Hem heel de volheid wonen zou, en dat Hij door Hem alle dingen met Zichzelf verzoenen zou, door vrede te maken door het bloed van Zijn kruis, ja door Hem, zowel de dingen die op de aarde zijn als de dingen die in de hemelen zijn”.* U ziet het duidelijk: maar niet wat *“onder de aarde is”*; wel zal alle knie zich ook daar moeten buigen. Maar wat verzoend wordt met God, wordt verenigd tot een wonderbaar eeuwig rijk.

Wat we lezen in Ef. 1:9b-10. *“het geheimenis van Zijn wil bekendmaakte, om in de bedeling van de volheid (we leven nu in die voorbereidingstijd) om in de bedeling van de volheid van de tijden alles weer in Christus bijeen te brengen, zowel wat in de hemel als wat op de aarde is”.*

Dat dus de aarde een strategisch punt is, komt ook uit het volgende in Hand. 7:49, wat een aanhaling is uit de profeet Jesaja *“De hemel is voor Mij een troon en de aarde een voetbank voor Mijn voeten”.*

De aarde is dus een voetbank van Gods voeten, wat een aanhaling is uit Jesaja 66:1a: *“De hemel is Mijn troon en de aarde de voetbank van Mijn voeten”.*

En wat de Heere Jezus nadrukkelijk heeft betuigd in Matth. 5:34-35a. *“Maar Ik zeg u: Zweer in het geheel niet, niet bij de hemel, want dat is de troon van God; niet bij de aarde, want dat is de voetbank van Zijn voeten”.*

En dat heeft twee geweldige betekenissen tot gevolg. We gaan eerst de eerste bekijken. Wat bedoelt de Schrift met het zinnebeeld van “*de voetbank van Zijn voeten*”?

De Schrift verklaart zichzelf. Daarom lezen we Ps. 110. Het is die bekende Psalm van de Grote Priester Koning naar de ordening van Melchizedek; die grote Priester Koning is immers Jezus Christus, de Uitvoerder van Gods raad en Gods wonderbaar plan. Daarom heeft Hij ook Zelf die aarde eerst gegrondvest, heeft Hij Zelf de Hoeksteen gelegd en is ook zelf die Hoeksteen geworden.

We hebben een wonderbare Heer! Nu staat er in vers 1 en 2 van Psalm 110: “*De HEERE (God) heeft tot mijn Heere (Jezus) gesproken: Zit aan Mijn rechterhand, totdat Ik Uw vijanden gemaakt zal hebben tot een voetbank voor Uw voeten. De HEERE strekt Uw machtige scepter uit vanuit Sion en zegt: Heers te midden van Uw vijanden*”.

Hier zien we de eerste betekenis van “*de voetbank*”. De voetbank is de plaats, waar al Zijn vijanden neergelegd worden. Dat betekent dus, dat alle schepselen in de hemelen en op de aarde voor God en voor Christus op de aarde zich moeten buigen en neerknielen. Dat is Zijn voetbank. Daar is de plaats, waar degenen, die vrijwillig voor Hem neerknielen, voor eeuwig behouden worden, het Rijk ingaan.

Dus een plaats krijgen of in de hemel of op de aarde. De Gemeente krijgt een plaats in de hemel en Israël straks op de aarde.

Maar ook al Zijn vijanden en ook de duivel moeten knielen hier op de aarde voor Hem, voor Zijn voetbank, en gaan dan ten onder. Ziet u, dat de aarde dus een strategisch punt is. Daarom staat Golgotha daar.

Hierbij wil ik u nog enige bijzonderheden vermelden. Dit wonderbare Woord uit Ps. 110, dat de aarde de voetbank voor Zijn voeten is, komt precies zeven maal in de Schrift voor. We weten, dat het getal zeven (een volheid) behoort bij de aarde, want als het tot acht komt, dan is er een nieuwe aarde, de volmaakte, en zijn er geen vijanden meer.

De zeven plaatsen, waar gezegd wordt, dat de aarde de voetbank Zijner voeten is, willen we met elkaar opzoeken en lezen.

1^e Ps. 110:1. “*De HEERE heeft tot mijn Heere gesproken: Zit aan Mijn rechterhand, totdat Ik Uw vijanden gemaakt zal hebben tot een voetbank voor Uw voeten*”.

2^e Hand. 2:35. “*totdat Ik Uw vijanden neergelegd zal hebben als een voetbank voor Uw voeten*”.

3^e Matth 22:44. “*De Heere heeft gezegd tegen Mijn Heere: Zit aan Mijn rechterhand, totdat Ik Uw vijanden neergelegd heb als een voetbank voor Uw voeten*”?

4^e Marc. 12:36. “*Want David zelf heeft door de Heilige Geest gezegd: De Heere heeft gezegd tegen mijn Heere: Zit aan Mijn rechterhand, totdat Ik Uw vijanden neergelegd heb als een voetbank voor Uw voeten*”.

5^e Luc. 20:43. “*totdat Ik Uw vijanden neergelegd heb als een voetbank voor Uw voeten*”.

6^e Hebr. 1:13. “*En tegen wie van de engelen heeft Hij ooit gezegd: Zit aan Mijn rechterhand, totdat Ik Uw vijanden neergelegd heb als een voetbank voor Uw voeten*”?

En de 7^e, Hebr. 10:13. “*Verder wacht Hij op het tijdstip dat Zijn vijanden tot een voetbank voor Zijn voeten gemaakt worden*”

Nu moet u goed opletten: het komt zeven maal in de Schrift voor en op al die zeven plaatsen staat het in verbinding in de eerste plaats met Israël, en pas in de tweede plaats met de Gemeente. Israël is dus heel bijzonder bij die voetbank van God betrokken, meer nog dan de Gemeente.

Want Israël is immers het gerichtsvolk Gods; maar in de Gemeente wordt geopenbaard, wat Gods genade en liefde vermag. In Israël komt Gods heiligheid en recht bijzonder naar voren, daarom zijn zij de ontvangers en de dragers van de wet Gods.

En de voetbank is er immers, opdat de vijanden daar zullen moeten buigen. Israël heeft ook een aardse roeping, in tegenstelling tot de Gemeente, die een hemelse roeping heeft. Daarom is Israël ook het *“voetbank volk”*.

Nu gaan we begrijpen, waarom Israël zo vertrappt wordt in deze wereld. Dat is heel reëel, en dat staat ook in de Schrift, want Israël heeft immers ook als erfdeel gekregen de plaats, waar de hoeksteen van de aarde ligt: Jeruzalem, de tempel en Golgotha. Daar zal ook straks de troon opgericht worden.

U behoort toch niet tot degenen, die ook nu nog op Israël trappen? Weet dan wat u doet! Want u trapt op Gods volk, daar het Gods voetbank en ook Gods oogappel is. God weet wel, dat Israël nog in zonde ligt en verhard is, maar God komt met Zijn volk wel klaar.

Laten we echter de hand in eigen boezem steken. God kent, wie de Zijnen zijn. Israël wordt straks heerlijk opgericht als Zijn voetbank, en daar zullen alle vijanden voor die voetbank moeten buigen. Daar worden alle heidense machten, maar ook alle gevallen engelenmachten vernederd en worden in het stof gelegd voor Hem, die straks op die voetbank plaats neemt.

En dat is Jezus Christus. Israël is dus in ruimere zin de voetbank Zijner voeten; in engere zin is dat Jeruzalem en in de aller engste zin is dat het Heilige der Heiligen van de tempel, waar God Zijn troon heeft.

Dat vinden we in 1 Kron. 28:2. *“Toen stond koning David op en zei: Luister naar mij, mijn broeders, en mijn volk! Het leefde in mijn hart om een huis van rust voor de ark van het verbond van de HEERE te bouwen, en voor de voetbank van de voeten van onze God. Ik heb alles voorbereid voor de bouw”*.

De voetbank is daar, waar de ark in de tempel staat. Zoals het volk Israël en de volkeren straks daar hun knieën zullen moeten buigen in de herrezen tempel, zo zullen we allen in de geest nu voor Hem vrijwillig moeten buigen. Ook de duivel met zijn gevallen engelen en iedere zondaar, die zich verhardt, zullen eens daar, waar Christus gekruisigd werd en waar Hij straks ook Zijn voeten neer zal zetten, hun leven moeten afleggen aan de voeten van Jezus. Maar dan gaan dezen onder de aarde.

Zalig, die het vrijwillig doen uit liefde voor Jezus, die Zijn leven voor ons gaf. We zeggen zo makkelijk: *“wij geven ons hart en leven aan de Heere Jezus”*. Maar leven toch ons eigen leventje voort. Ook zingen we zo gemakkelijk: *“aan uw voeten Heer, leg ik mijn leven neer, ik sterf, en leef en lijdt, voor u, gekruist voor mij”*. Maar eens zullen we daar verantwoording voor moeten afleggen, of wij dit werkelijk gedaan hebben.

Er is nog een andere Schriftplaats, waar we zullen zien, hoe het Heilige der Heiligen in de tempel, de voetbank Zijner voeten is. In Ps. 132:7 vinden we: *“Laten wij Zijn woning binnengaan, (dat is straks de tempel als paleis, wanneer Hij Koning zal zijn) “Laten wij Zijn woning binnengaan, ons neerbuigen voor de voetbank van Zijn voeten”*. Ziet u, waar de voetbank is van God?

Nu begrijpen we, dat, als de aarde de voetbank van Zijn voeten is en Israël het voetbankvolk, omdat de tempel in het bijzonder de plaats van Zijn voetbank zal zijn en daar de troon verrijzen zal, dan begrijpen we wel, dat de onttroning van al de vijanden, die zich niet vrijwillig wilden buigen, pas kan komen, als de Heere Jezus de rechterhand van de Vader verlaten heeft, en teruggekeerd is naar de aarde.

Maar dit kan niet eerder gebeuren, dan voordat Israël als voetbankvolk daar aanwezig zal zijn. Daarom moet Israël eerst terugkeren naar die plaats. God zegt immers: *“Zit aan Mijn rechterhand, TOTDAT Ik Uw vijanden gelegd heb als een voetbank aan Uw voeten”*. En die tijd gaat komen. Nu is het nog de dag van de genade, maar die spoedt ten einde, en de dag van het gericht gaat aanbreken.

Daarom zien we nu reeds Israël opgericht worden. Maar dan zien we ook, dat de tempel hersteld moet worden. Dan is de oproep voor het heden der genade nog: *“Kust nu Zijn voeten, voordat Hij gaat toornen”!* Want wee degenen, die zich straks zullen moeten buigen, als de Heer als Koning en Rechter met Zijn Gemeente zal komen op aarde.

We lezen daar ook van in Ps. 99:1-5. *“De HEERE regeert; laten de volken sidderen. Hij troont tussen de cherubs; laat de aarde beven. (dan gaan zij niet beven door aardbevingen, maar beven voor Hem, die zij bespot hebben) De HEERE is groot in Sion, Hij is verheven boven alle volken. Laten zij Uw grote en ontzagwekkende Naam loven. Heilig is Hij. Loof de macht van de Koning, Die het recht liefheeft. (nu laat God genade gelden in plaats van het recht aan het recht wordt wel voldaan, maar op een wondere wijze.*

Maar straks zal het recht alleen gelden, als Hij Koning is) *Ú hebt een billijk bestuur gevestigd, Ú hebt recht en gerechtigheid gedaan in Jakob.* (Gods wijsheid spreekt hier van Jacob, want als daar “Israël” stond, dan zou het een treurige zaak zijn, want dan zou van Israël niets overblijven. Want het tegenwoordige Israël is geen Israël, maar nog altijd Jacob.

Maar God heeft Jacob lief en maakt van Jacob Israël. (De Pnielsnacht voor Jacob gaat komen) *Roem de HEERE, onze God; buig u neer voor de voetbank van Zijn voeten. Heilig is Hij”.* Ja, dan gaat Israël zich buigen voor de voetbank Zijner voeten. En die voetbank wordt opgericht, als Jezus op aarde komt voor Israël.

Nog op één ding wil ik u ter inleiding wijzen: we weten, dat dit gezegende Koningschap, dat straks aanbreekt als Jezus Christus met de Zijnen wederkomt en Hij het koninkrijk onder Israël zal oprichten ook over de volkeren, en Hij dan ook de voetbank opgericht zal hebben, waar zich allen voor Hem moet buigen, dit wonderbaar afgeschaduwd werd door Salomo.

Want Salomo is immers het type van Jezus in Zijn wederkomst als de vredeskoning, terwijl David het type is van de Heere Jezus in vernedering, in Zijn strijd. Want zoals David met Goliath moest vechten en overwon, zo heeft Jezus met de vijand, satan, gevochten ter overwinning voor Zijn volk.

Nu lezen we van Salomo in 2 Kron. 9:17-19. *“Ook maakte de koning een grote ivoren troon en overtrok die met zuiver goud. Deze troon had zes treden en er was een voetbank van goud aan de troon bevestigd; (die vormde een geheel met de troon), en aan beide zijden naar de zitplaats toe zaten leuningen, en bij die leuningen stonden twee leeuwen. Er stonden daar dus twaalf leeuwen op de zes treden, aan beide zijden. Zoiets werd er voor geen enkel koninkrijk ooit gemaakt”.*

Er waren zes treden, die naar de troon leidden, en de zevende was de voetbank. De wereld gaat door zes gerichten en de zevende trede is de voetbank van de troon, het Koninkrijk. Van de zes treden is Golgotha de zesde crisis, de laatste. Daar heeft Jezus Christus Zijn vijanden overwonnen, en daarom is de zevende trede, de voetbank van goud.

Want goud is het beeld van de heerlijkheid Gods en daarom is Zijn voetbank ook een voetbank van recht en gerechtigheid. Daarvan profeteert ook Ps. 72. Hij zal de geringen met rechtmatigheid richten, en zal de zwakken bijzonder genadig zijn; maar alleen voor hen, die onwillig zijn, zal Hij als met een ijzeren scepter stukslaan.

Wat de tijd betreft, zijn we de zesde trede, Golgotha, gepasseerd en staan vlak voor de voetbank.

Zijn er nog, die moeten leren buigen voor die voetbank, dan is het hoogtijd, want nu is het nog genadetijd. Al heeft men dikwijls gezongen “Jezus is Heer”, en met de mond dat beleden, maar nooit gedaan, wat Hij zegt, dan staan zij er niet best voor, en moeten nu nog leren buigen.

Maar als wij nu de Zijnen al zijn, dan hebben we al gebogen, en dan komen we met Hem in glorie en zullen met Hem koningen, priesters en ook rechters zijn.

Daarna zegt Paulus in 1 Cor. 6:2. *“Weet u niet dat de heiligen de wereld zullen oordelen? En als door u de wereld geoordeeld wordt, zou u dan ongeschikt zijn voor de meest onbeduidende rechtszaken?”*

En in vers 3 staat: *“Weet u niet dat wij engelen zullen oordelen?”* Dat gebeurt bij de oprichting van Zijn Koninkrijk.

Zullen wij dan met Hem op de troon zitten? Jezus belooft het in Openb. 3:21. *“Wie overwint, zal Ik geven met Mij te zitten op Mijn troon, zoals ook Ik overwonnen heb, en Mij met Mijn Vader op Zijn troon gezet heb”*.

Deze overwinning heeft Hij ons aangebracht op Golgotha en door Zijn opstanding. Maar in Openb. 3:19 staat: *“Ieder die Ik liefheb, wijs Ik terecht en bestraf Ik. Wees dan ijverig en bekeer u”*. Dit is de laatste oproep aan hen, die zich naar de naam van Jezus noemen, opdat het niet blijft bij belijden met de mond, maar met heel het hart en in waarheid.

In Ps.110 hebben we al gelezen, hoe David profeteert over die Priesterkoning naar de ordening van Melchizedek, wat zijn volle vervulling krijgt, als Jezus straks op aarde wederkomt.

En dat laat ook de Heilige Geest door de mond van Petrus citeren in Hand. 2:32-36. *“Deze Jezus heeft God doen opstaan, waarvan wij allen getuigen zijn. Hij dan, Die door de rechterhand van God verhoogd is en de belofte van de Heilige Geest ontvangen heeft van de Vader, heeft dit uitgestort wat u nu ziet en hoort. David is immers niet opgevaren naar de hemelen, maar hij zegt: De Heere heeft gesproken tot Mijn Heere: Zit aan Mijn rechterhand, totdat Ik Uw vijanden neergelegd zal hebben als een voetbank voor Uw voeten. Laat dan heel het huis van Israël zeker weten dat God Hem tot een Heere en Christus gemaakt heeft, namelijk deze Jezus, Die u gekruisigd hebt”*.

“Deze Jezus heeft God doen opstaan, waarvan wij allen getuigen zijn. Hij dan, Die door de rechterhand van God verhoogd is en de belofte van de Heilige Geest ontvangen heeft van de Vader, heeft dit uitgestort wat u nu ziet en hoort”.

Ps. 110-1. *“De HEERE heeft tot mijn Heere gesproken: Zit aan Mijn rechterhand, totdat Ik Uw vijanden gemaakt zal hebben tot een voetbank voor Uw voeten”*. Dus moet ook het ganse huis Israël dit zeker weten, dat God Hem en tot Heere en tot Christus gemaakt heeft, deze Jezus, die u gekruisigd hebt.

We zien uit dit Woord, hoe de Heilige Geest Zelf hier opmerkzaam maakt, dat de Heere Jezus zolang aan de rechterhand van de Vader zit; totdat dat ogenblik komt, dat Hij Zijn vijanden zal leggen tot een voetbank Zijner voeten.

Hoe dat vervuld wordt, vinden we in 1 Kor.15:22. *“Want zoals allen in Adam sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden. Ieder echter in zijn eigen orde: Christus als Eersteling, daarna wie van Christus zijn, bij Zijn komst. (op de wolken des hemels, de Heere tegemoet) Daarna komt het einde, (d.w.z. na het Duizendjarig Rijk), wanneer Hij het koningschap aan God en de Vader heeft overgegeven, (en nu komt het, waar het om gaat) wanneer Hij alle heerschappij en alle macht en kracht heeft tenietgedaan”*.

We zien dus, dat Jezus straks eerst komt om de Zijnen bij Zich te vergaderen, en *“daarna”* komt Hij op de aarde als Koning en Rechter, en dan wordt die voetbank opgericht.

En in deze periode van het Duizendjarig Rijk tot aan het einde daarvan zal Hij alle heerschappij, alle macht en kracht onttrenen. En wanneer Hij dat gedaan zal hebben tijdens Zijn Koningschap, dan geeft Hij het Koningschap over aan God, de Vader.

En vers 25 zegt dan: *“Want Hij moet Koning zijn, totdat Hij alle vijanden onder Zijn voeten heeft gelegd”*.

In vers 26 lezen we: *“De laatste vijand die tenietgedaan wordt, is de dood”*.

Dat staat ook in Openb. 20, waarin we lezen, hoe satan zelf en zij gehele engelenmacht in de poel des vuurs geworpen worden en alle doden, die nog in het dodenrijk zijn, zullen opstaan (de tweede opstanding) en voor de grote witte troon geoordeeld zullen worden door Christus en de Zijnen. De laatste vijand, die onttroond wordt, is dus de dood.

Want tijdens het Duizendjarig Rijk is de dood er nog, en kan de mens, die dan op aarde woont, duizend jaar oud worden, hij behoeft niet te sterven. Maar zij, die zondigen en ongehoorzaam blijven, moeten sterven. Maar aan het eind van die duizend jaar is het afgelopen met de dood, want op de nieuwe aarde is er geen dood meer, omdat alles, God de Vader onder Christus voeten heeft onderworpen, en Christus Zelf Zich ook aan Hem onderworpen heeft.

Dit lezen we in vers 27-28 van 1 Kor. 15: *“Immers, alle dingen heeft Hij aan Zijn voeten onderworpen. Wanneer Hij (God de Vader) echter zegt dat aan Hem alle dingen onderworpen zijn, is het duidelijk dat Hij Die Zelf alles aan Hem onderworpen heeft, hiervan is uitgezonderd. En wanneer alle dingen aan Hem onderworpen zijn, dan zal ook de Zoon Zelf Zich onderwerpen aan Hem Die alle dingen aan Hem onderworpen heeft, opdat God alles in allen zal zijn”.*

Zo weten we ook, dat de satan en zijn engelen onderworpen worden, zoals Paulus dat zegt in de Romeinen brief, waar we ook zien, hoe de Gemeente als Zijn Lichaam deelt in de heerlijkheid van Christus, als zij ook onder de voeten der Gemeente worden gelegd.

Dat staat in Rom. 16:20. *“En de God van de vrede zal de satan spoedig onder uw voeten (van de Gemeente) verpletteren.* Ja, dat is wonderbaar!

Als wij ons werkelijk gebogen hebben aan Zijn voeten en ons geheel overgegeven hebben, dan zijn we straks geen voetbank, maar met Hem Zijn Lichaam en zullen we met Hem koningen, priesters en rechters zijn. Hiermede zien we dus, dat de aarde inderdaad de voetbank is, waar alle vijanden voorgoed onttroond zullen worden en er een eind aan hun macht gemaakt wordt.

Nu krijgen we vanzelf nog de volgende betekenis van de voetbank. Een voetbank is ook een plaats van rust. Aan de voetbank moeten niet alleen alle vijanden zich neerbuigen en worden zij onder Zijn voeten gezet, maar als al die vijanden aan Zijn voeten gelegd zijn en al die machten en heerschappijen onttroond zijn, dan wordt diezelfde voetbank een plaats van rust en vrede.

Het wil dus zeggen, dat in ruime zin de aarde en in engere zin het Joodse volk en speciaal Jeruzalem met de tempel daarin, de plaats van Zijn voetbank is, waarvan niet alleen de gerichten Gods zullen uitgaan over de gehele aarde. Maar er komt niet eerder vrede en rust over de aarde, dan wanneer de Vredevorst daar Zijn voeten heeft neergezet. Daarom staat er geschreven: *“Bidt om de vrede van Jeruzalem”.*

Ja, want het een stad ten gerichte, de stad van de grote Koning, maar ook de stad vanwaar de ware vrede zal uitgaan, en van geen andere plaats. In dat Vrederijk zal Gods handelen anders zijn, want iedere openbaring van zonde zal direct met de dood gestraft worden. Zo zal de Vredekonink met Zijn Lichaam tijdens het Duizendjarig Rijk afrekenen met alle vijanden, die dan openbaar komen.

En na dit Vrederijk zal Hij een volkomen afrekening houden voor de grote witte troon, waar als laatste vijand, de dood, ontroond zal worden. Lees zelf maar heel hoofdstuk 20 van Openbaring.

Dan is die vrede van het aardse Jeruzalem over de hele schepping gekomen, want dan wordt de hemel en aarde één, en wordt deze nieuwe aarde het centrum van Gods universum, waarop het hemelse Jeruzalem zal nederdalen en er een eeuwige vrede zal zijn. Daarom is de aarde de voetbank, waarop ook Gods voeten rusten zal.

Tot zover de inleiding.

Als we nu de eerste crisis gaan behandelen, moeten we eerst weten, hoe zij “ontstond” en door welke “oorzaak” deze kwam. Laten we opslaan en lezen Jes. 14:12-14. *“Hoe bent u uit de hemel gevallen, morgenster, zoon van de dageraad! U ligt geveld op de aarde, overwinnaar over de heidenvolken! En ú zei in uw hart: Ik zal opstijgen naar de hemel; tot boven Gods sterren zal ik mijn troon verheffen, ik zal zetelen op de berg van de ontmoeting aan de noordzijde. Ik zal opstijgen boven de wolkenhoogten, ik zal mij gelijkstellen met de Allerhoogste”.*

Hier wordt ons de val van deze morgenster beschreven, die satan geworden is en die de directe oorzaak geworden is van de eerste crisis. We hebben met elkaar al duidelijk gezien, dat de aarde een heel bijzondere plaats inneemt in Gods schepping, omdat God met haar een bijzonder doel heeft.

En één daarvan is, dat de aarde als hoeksteen een scheiding gaat worden tussen alle schepselen, die God geschapen heeft. Degenen, die in die hoeksteen zich voor God buigen en Hem dienen tot eeuwig heil, wat tenslotte in Christus vervuld is geworden. Maar voor de ander zal die hoeksteen een steen des aanstoots zijn, een rots der ergernis. Dat moet zo zijn.

Om het nog eens duidelijk te zeggen, de aarde is een proefsteen, waar God al Zijn schepselen gaat beproeven, niet alleen de mens, maar ook de hele engelenwereld wordt door de aarde beproefd. Daarom neemt de aarde een bijzondere plaats in.

Het is een plaats van beproeving, en daarom is het hier zo’n tranendal. Maar prijst God, want de aarde is ook een plaats, waaruit de eeuwige heerlijkheid komt.

Wat leven we dus op een bijzondere plaats! En nu zijn er in deze tijd mensen, die graag naar andere planeten willen, maar wij gaan straks naar de hemel en worden daar gevormd om met Christus terug te keren om het gezegende aardrijk in bezit te nemen! De aarde was in haar oorspronkelijke toestand, dus voor de schepping van de mens, al een proefsteen.

Wie moesten er dan toen beproefd worden? Er waren immers nog geen mensen? Nee dat klopt, maar de engelenwereld was er wel en die moest beproefd worden. Maar waarom was dat nodig, want God scheidt toch al Zijn schepselen rein en volkomen?

Dat klopt, dat is waar. Maar omdat God een groot plan met Zijn schepselen heeft, heeft Hij hen niet gemaakt als een soort marionetten, die alleen dat kunnen doen, wat God wil; daarom heeft God hun allemaal een vrije wil gegeven, opdat zij uit vrije wil en vrije keuze God zullen lief hebben, eren en dienen. Daarom heeft God hen zo geschapen, dat zij wel rein en volkomen zijn, maar nu beproefd worden, opdat zij van rein absoluut heilig worden, en van volkomen, volmaakt worden. Dat is een verschil.

Ook de engelen zijn dus rein en volkomen geschapen, zonder enig gebrek. Daarom was een proef nodig om hen een vrije keus te geven om of God te willen dienen, of dat niet te willen en hun eigen weg te gaan. Op deze wijze alleen kan het schepsel van rein tot die absolute heiligheid komen, die God bezit, en van de volkomenheid tot de volmaaktheid.

Er staat immers geschreven in Matth. 5:48. (1535) *“Weest u dan volmaakt, zoals uw Vader, Die in de hemelen is, volmaakt is”.* Zo heeft God ook in de tijd, na de eerste crisis, op een herstelde aarde de mens rein geschapen en daarop geplaatst.

Rein en volkomen was de mens dus naar het beeld van God. Maar nu moest dit mensenpaar beproefd worden en dat gebeurde ook op deze aarde. We weten immers, dat in het Paradijs die boom van kennis van goed en kwaad stond. Van alle bomen in de hof mochten zij vrijelijk eten, maar van die ene boom niet, want dat was het proefgebod. Was de mens gehoorzaam gebleven, dan hadden Adam en Eva van rein absoluut heilig geworden, en van volkomen, volmaakt geworden.

Maar we weten, dat zij in zonden zijn gevallen, wat ook een diepere oorzaak had, want zij werden verleid door de slang, die het medium was van satan. Maar lang voor de schepping van de mens,

toen God de oorspronkelijke aarde schiep, was deze aarde ook al een proefsteen voor de engelen wereld.

Hoe dat precies in elkaar zit, heeft God voor ons verborgen gehouden, want dat zouden we toch niet kunnen begrijpen, omdat de engelen van een heel ander geslacht zijn dan wij. Maar we weten, dat,

toen God de aarde grondvestte, nadat de engelen er al waren, zij als morgensterren en zonen van God gejuicht en gejubeld hebben. (Job 38) Toen is die aarde een proefsteen voor hen geworden.

En we weten ook, wat het resultaat is geworden: tweederde van de engelenwereld is God trouw gebleven; zijn van rein heilig geworden, en van volkomen, volmaakt. Maar éénderde is gevallen, waar satan het hoofd van is, en zij zijn van rein tot zonde gekomen.

Hoe dat precies in zijn werk is gegaan, dat weten we niet, dat houdt God nog voor ons verborgen; maar dat zal ons straks in de eeuwigheid wel geopenbaard worden, als we daar rijp voor zijn. De Heere Jezus zegt immers ook: Joh. 16:12. *“Nog veel heb Ik tegen u te zeggen, maar u kunt het nu niet dragen”*.

Ik geloof, zolang we hier in dit sterfelijke lichaam zijn, kunnen we dat ook allemaal niet dragen; want dan komen we met de grote hemelse machten en overheden in directe aanraking. Want wie zijn wij? Een engel is verre in kracht en heerlijkheid onze meerdere, wat het Woord ons zegt.

En als we lezen over die zondeval van de engelen in Jes. 14 is daar terdege een onderscheid met de zondeval van de mens. Want toen Adam viel, viel het gehele mensengeslacht, omdat we allemaal uit Adam voortgekomen zijn. Maar de engelen zijn in massa geschapen, die kennen geen voortplanting en huwen daarom ook niet. Zij moeten dus ook in massa beproefd worden. En zo is éénderde God ontrouw geworden, in rebellie onder leiding van satan.

Hij behoorde tot de grote hoge engelenvorsten, want er staat in Jes. 14:12. *“Hoe bent u uit de hemel gevallen, Morgenster, zoon van de dageraad!* Hij behoort dus tot de categorie der Morgensterren, en dat zijn de hoogste engelenvorsten, want hij wordt genoemd: *“zoon van de dageraad”*.

In Ezechiël 28 wordt hij genoemd: *“een gezalfde cherub”*. En dat is hij nog steeds, maar gevallen, een rebel, een opstandeling geworden.

In Jes. 14:13 lezen we verder: *“En ú zei in uw hart: Ik zal opstijgen naar de hemel; tot boven Gods sterren zal ik mijn troon verheffen”*.

Ik wil stuk voor stuk de dingen onder uw aandacht brengen, opdat u het zal begrijpen en het kunt verstaan. We horen dus in deze tekst de gedachten van deze gevallen cherub. Hieruit blijkt, dat hij een troon had en die nog heeft; een troon, die hij van Godswege ontvangen heeft, want hij zegt: *“Ik zal opstijgen naar de hemel; tot boven Gods sterren zal ik mijn troon verheffen”*.

Het zal waarschijnlijk wel zo geweest zijn, al staat het wat verborgen in de Schriften, dat God deze engelen, deze Morgensterren en cherubs, die ook zonen Gods genoemd worden, allen een erfdeel heeft toegewezen in Zijn geweldig universum. De hoogste engelenvorsten kregen natuurlijk grote gebiedsdelen, waarover zij moesten heersen en regeren van God.

We zouden het kunnen vergelijken met alles, wat hier op aarde is, wat echter alleen een afspiegeling is van het hemelse. Zo is op aarde een groot wereldrijk onderverdeeld in gewesten, die ook wel provincies genoemd worden. Een voorbeeld hiervan vinden we in het boek Ester; n.l. hoe dat grote Perzische rijk verdeeld was in vele gewesten en dat over elk gewest de Perzische koning een vorst aangesteld had.

Welnu zo is het ook in de schepping Gods. God heeft aan al die engelenzonen van Hem gebiedsdelen toegewezen en aan ieder zijn taak; de hoogste engelenvorsten de grootste gebieden met de grootste taak.

We lezen hier iets van in Col. 1:15-16. *“Hij (Jezus, de Zoon Gods) is het Beeld van de onzichtbare God, de Eerstgeborene van heel de schepping. Want door Hem (Christus) zijn alle dingen geschapen die in de hemelen en die op de aarde zijn, die zichtbaar (de voor ons zichtbare) en die onzichtbaar (dat is dus de engelenwereld) zijn: tronen, heerschappijen, overheden of machten; alle dingen zijn door Hem en voor Hem geschapen”.*

We lezen in de Bijbel, hoe God engelen aangesteld heeft over de natuurkrachten van de aarde, over de wateren, over de winden staan engelen. Die natuurkrachten kunnen niet zo maar hun eigen gang gaan, maar worden beheerst door engelenmachten. We vinden ook, hoe er een engel gesteld is over de zon, en over vele andere dingen, zelfs ook over gebiedsdelen van de aarde.

En dacht u, dat in dat geweldige universum met die miljarden sterren en miljoenen melkweg stelsels met hun onvoorstelbare krachten, dat die zo maar rondzweven zonder enig bestuur? Neen, daar staan engelenvorsten, overheden, heerschappijen en tronen over. Dat is een erfdeel voor de engelen en daarom worden engelen ook sterren genoemd, want zij zijn verbonden met de sterren, zoals God de mens naar de aarde noemt, want Adam betekent “rode aarde”, daar hij verbonden is met die aarde.

De engelen zijn verbonden met deze enorme sterrenwerelden, in al zijn miljoenen maal miljoenen tallen. Maar boven dit alles staat Jezus, de Christus, want Hij is niet alleen Heer over de mensen, maar Hij is ook Heer over de engelen.

Zoals Paulus dit gezegd heeft in Col. 1:15-16. *“Hij is het Beeld van de onzichtbare God, de Eerstgeborene van heel de schepping. Want door Hem zijn alle dingen geschapen die in de hemelen en die op de aarde zijn, die zichtbaar en die onzichtbaar zijn: tronen, heerschappijen, overheden of machten; alle dingen zijn door Hem en voor Hem geschapen”.*

En zo zegt hij dat ook in Ef. 1:20-23. *“die Hij gewerkt heeft in Christus, toen Hij (God de Vader) Hem (Jezus Christus) uit de doden opwekte en aan Zijn rechterhand zette in de hemelse gewesten, ver boven alle overheid en macht en kracht en heerschappij en elke naam die genoemd wordt, niet alleen in deze wereld, maar ook in de komende. En Hij heeft alle dingen aan Zijn voeten onderworpen en heeft Hem als hoofd over alle dingen gegeven aan de gemeente, die Zijn lichaam is en de vervulling van Hem Die alles in allen vervult”.*

Wat hebben we in Christus een wonderbaar heerlijk en machtig Hoofd. Wat houden dan zovele kinderen Gods zich nog altijd bezig met de duistere machten van satan en met de demonen om die uit te drijven. Wat zijn zij nog bezig met de zondemacht, terwijl we zulk een Hoofd hebben gekregen in Jezus! Laten we ons toch volkomen stellen onder dat Hoofd en we ervaren vrij te zijn! Want al die machten liggen onder Zijn voeten, en als wij dat Hoofd over ons hebben, zou er dan nog enig schepsel ons iets kunnen doen? Niets!

Heel de christelijke godsdienstige wereld van de eindtijd is niets anders dan menselijke hoogmoed, want men wil dat zelf doen, wat Jezus al lang gedaan heeft, want Hij heeft satan met al zijn machten overwonnen op het kruis van Golgotha. Laten we dit toch geloven!

Ons lichaam geniet dezelfde zegeningen en voordelen, die ons hoofd geniet.

Zo is het ook met het Lichaam van Jezus, en dat zijn wij. We lezen dat in Ef. 3:10-11, als we maar dat Hoofd over ons hebben, dan gaan er wonderbare dingen gebeuren! *“opdat nu door de gemeente aan de overheden en de machten in de hemelse gewesten de veelvuldige wijsheid van God bekendgemaakt zou worden, volgens het eeuwige voornemen dat Hij gemaakt heeft in Christus Jezus, onze Heere”.*

Opdat thans door middel van de gemeente aan de overheden en de machten in de hemelse gewesten de veelkleurige wijsheid Gods bekend zou worden, naar het eeuwige voornemen, dat Hij in Christus Jezus, onze Heer heeft uitgevoerd. En dat is gebeurd, toen God Hem uit de doden opwekte en Hem zette aan Zijn rechterhand.

Al deze engelenmachten, dus ook die van satan, mogen leren van de Gemeente, die hen op hun plaats moeten zetten! Toen de zeventig terugkeerden en zich verheugden en tegen Jezus zeiden in Lukas 10:17. *“De zeventig zijn teruggekeerd met blijdschap en zeiden: Heere, zelfs de demonen zijn in Uw Naam aan ons onderworpen”*.

Dan zegt de Heere Jezus in Luc 10:18-20. *“Hij zei tegen hen: Ik zag de satan als een bliksem uit de hemel vallen. Zie, Ik geef u de macht om op slangen en schorpioenen te trappen (slangen zijn satan en zijn gevallen engelen; schorpioenen zijn de demonen (geesten - afgoden) en de macht over alle kracht van de vijand; en niets zal u schade toebrengen. Verblijd u echter niet daarover dat de geesten aan u onderworpen zijn, maar verblijd u erover dat uw namen opgeschreven zijn in de hemel”*.

We zien hieruit, dat we ons niet zoveel met de vijand bezig moeten houden, maar dat we alleen moeten verkondigen, dat hij al overwonnen is, en hem ontmaskeren. Daar zijn dus grote heerschappijen, machten en overheden, en dat zij de erfdelen van de hemelse engelen, de zonen Gods. Zo heeft ook satan, voordat hij de rebel werd en in opstand tot God kwam, uit Gods hand een gebiedsdeel van de schepping ontvangen, waarover hij zijn troon kreeg.

Hoe groot dat gebiedsdeel is en wat het allemaal omvat, dat wordt ons in de Schrift niet geopenbaard tot nog toe. Dat behoeven we ook niet precies te weten en of heel ons zonnestelsel daaronder valt, dat weten we ook niet. Maar een ding is zeker: de aarde valt er wel onder.

Er is eigenlijk een merkwaardige parallel, want toen God de eerste mens schiep op de aarde; stelde Hij hem, de eerste mens, aan als heerser over deze aarde; en die mens is ook in zonde gevallen. Eigenlijk zien we dus hierin een herhaling van wat in de oorsprong in de hemelen reeds gebeurd was.

En omdat satan van Godswege een heerschappij heeft ontvangen, waartoe ook de aarde behoort, is hij nog altijd de vorst daarover, daar de Heere Jezus hem nog niet onttronend heeft. Jezus heeft hem wel overwonnen, maar de onttroning komt pas, als de voetbank opgericht is.

Dat vinden we ook duidelijk in de Schrift. In Luc. 4:5-6 zien we, hoe de duivel Jezus tracht te verleiden en dan staat er: *“En daarna bracht de duivel Hem (de Heere Jezus) op een hoge berg en liet Hem in een ogenblik tijd al de koninkrijken van de wereld zien. En de duivel zei tegen Hem: Ik zal U al deze macht en de heerlijkheid van deze koninkrijken geven, want die is aan mij overgegeven en ik geef die aan wie ik maar wil”*. Dat spreekt de Heere Jezus niet tegen.

God heeft satan in de beginnen zo gekroond en aangesteld en nog altijd is hij daar de heerser over. En als Jezus nu maar voor hem zou buigen, dan zou hij het aan Jezus gegeven hebben. We weten echter, hoe Jezus daar als Mens voor ons verzocht is geworden, maar overwonnen heeft. En Jezus noemt hem in het Johannes evangelie tot driemaal toe, *“de vorst van deze wereld”*.

Hij is dus een overheid, een vorst en dat vinden we staan in Johannes 12, 14 en 16. In Joh. 12:31 staat. *“Nu wordt het oordeel over deze wereld voltrokken, nu zal de vorst van deze wereld buitengeworpen worden”*. Dat wil zeggen, dat gebeurde niet op dat moment, maar het zal gebeuren in de toekomst. Op Golgotha heeft Jezus hem overwonnen en daarom zal satan straks buiten geworpen worden.

In het Duizendjarig Rijk is hij geen vorst meer, want dan is Jezus Christus Koning. Ook in Joh. 14:30 vinden we hetzelfde: *“Ik zal niet veel meer met u spreken, want de vorst van deze wereld komt en heeft geen macht over Mij”*.

En dat vinden we ook in Joh. 16:11. *“omdat de vorst van deze wereld veroordeeld is”*.

U ziet dus, hoe de Heere Jezus hem de vorst (overste) van deze wereld noemt, en ook na Pinksteren wordt hij als zodanig nog altijd erkend. Er zijn velen, die zeggen, daar Jezus nu verhoogd is, dat satan niet meer de vorst over deze wereld is. Maar dat is niet waar, hij is het nog altijd en tot zolang zijn wij hier vreemdelingen en bijwoners.

In de Efezebrief wordt hij ook nog genoemd door Paulus, en dat is dus na de Pinksterdag. In Ef 2:1-2 lezen we: *“Ook u heeft Hij met Hem levend gemaakt, u die dood was door de overtredingen en de zonden, waarin u voorheen gewandeld hebt, overeenkomstig het tijdperk van deze wereld, overeenkomstig de wil van de aanvoerder (overste – vorst) van de macht in de lucht, van de geest die nu werkzaam is in de kinderen van de ongehoorzaamheid”.*

En ook Ef. 6 laat ons zien, dat niet alleen satan de vorst (overste) is, maar dat hij vele andere engelvorsten, die ook gevallen zijn, onder zich heeft staan en die mede met hem als overheden heersen.

In Ef. 6:12 lezen we: *“Want wij hebben de strijd niet tegen vlees en bloed, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers van de duisternis van dit tijdperk, tegen de geestelijke machten van het kwaad in de hemelse gewesten”.*

Johannes beschrijft satan in een visioen in Openb. 12:3-4: *“En er verscheen een ander teken in de hemel. En zie: een grote vuurrode draak (die draak is duivel, de aanvoerder) En zie: een grote vuurrode draak met zeven koppen (dit zijn de andere overheden, ook gevallen engel vorsten) en tien horens (dit zijn de duistere machten). En op zijn koppen zeven diademen (dus hij is gekroond). En zijn staart veegde het derde deel van de sterren van de hemel en wierp die op de aarde”.* (die sterren zijn de gevallen engelen)

We zien dus, dat een derde van de sterren, van de engelen, toen met satan tot zonde zijn gekomen. We zien ook dat satan een troon heeft, die God hem voor de rebellie heeft gegeven en die hij nog altijd bezit, maar onder de gratie Gods, totdat het tijdstip gekomen is, dat hij onttroond wordt.

We hebben al meer malen gezien, dat God ons door Zijn Woord in de geschiedenis van Israël, eenvoudige voorbeelden heeft gegeven om ons duidelijk te maken datgene, wat anders ons menselijk vermogen om Gods handelen te begrijpen, ver te boven zou gaan.

Zo vinden we b.v. dat ook in verband met satan; toen Israël een koning begeerde, heeft God Saul gezalfd, die een geweldige reizige man was en ver boven de anderen uitstak. Deze Saul werd gezalfd tot koning over Zijn erfdeel, want Saul was toen een godvrezend man. Hij was een type van satan voor zijn val.

Satan was een geweldige cherub, één van de hoogste engelen, één van de hoogste zonen Gods; hij was onberispelijk in zijn leven en God had hem gezalfd en aangesteld over het door God toegewezen gebiedsdeel.

We weten, wat er met Saul gebeurd is. Saul werd ongehoorzaam, werd een rebel en kwam ten val, zodat er een volledige breuk tussen God en Saul kwam. Aan het eind van zijn leven, trachtte Saul nog weer tot God te komen; maar God zweeg. Er was een volledige breuk gekomen.

Want toen Saul omgehoorzaam werd en tot opstand en rebellie kwam, sneed God het erfdeel van dat koninkrijk al van hem af; en dat betekent, dat Saul niet meteen opzij werd gezet, maar koning bleef tot de tijd die God hem toegemeten had. Want onder Sauls heerschappij, zalfde God door de profeet Samuël een nieuwe koning, de kleine David, die Hij achter de kudden vandaan haalde.

Dan is David wel gezalfd als koning, maar hij moet nog onder Saul dienen. We weten, hoe het leven van Saul enige malen in David's handen was, toen Saul hem ten dode vervolgde, zoals de duivel ook de Heere Jezus en de Zijnen vervolgt. Gaan we er iets van ontdekken?

Toen die gezalfde cherub in rebellie kwam, toen heeft God een mens bestemd om eens zijn plaats, de plaats van die gezalfde cherub in te nemen. En dat is Jezus, de Christus en en de Gemeente. (Hoofd en Lichaam) Daar kan men stil onder worden!

We zullen gaan zien, hoe God dat plan ontvouwen gaat. Het leven van Saul was tweemaal in de hand van David, o.a. in die spelonk, waar Saul lag te slapen en David een stuk van zijn mantel

afsned. Maar Davids vrienden verweten hem, dat hij Saul niet gedood had. Want David was toch koning, gezalfd door God en moest toch Sauls plaats innemen, die toch een vijand van God was.

Maar David zei in 1 Sam. 24:11. *"Zie, op deze dag aanschouwen uw eigen ogen, dat de HEERE u heden in de spelonk in mijn macht gegeven heeft; men sprak ervan u te doden, maar ik spaarde u en zeide: ik zal mijn hand niet slaan aan mijn heer, want hij is de gezalfde des HEEREN"*. Hij zal door Gods hand vallen, maar niet door mij.

Zo heeft Jezus Christus al lang de duivel overwonnen; Hij had hem al lang kunnen ombrengen, maar het is de tijd van God nog niet, die Hij in Zijn wijsheid gesteld heeft. Ja, bij God is alles wijsheid.

Want toen David zo vervolgd werd met allen, die hem aanhingen, toen ging er iets gebeuren; allen die een schuldeiser hadden en allen, die het moeilijk hadden, vluchtten naar David in de spelonk, en die werden later zijn ministers en mede regeerders. Gaat u het begrijpen?

In deze tijd van verdrukking, die we nu meemaken, is de grote David bezig om zijn mede koningen en regeerders aan te werven. Zitten we al in de spelonk van Abdullam; zijn we al bij de Heere Jezus?

Er was een tijd die God gesteld had voor Saul, en zo kwam de tijd, dat Saul viel en David koning werd. Maar toen heeft David nog rouw bedreven. En ik geloof, dat de Heere Jezus, ondanks, dat satan Zijn vijand is, en eens zal vallen, toch nog rouw over hem zal bedrijven, want ook satan is een schepsel Gods. Het is en blijft één grote tragedie!

Daarom zullen Gods kinderen nooit satan's naam bespotten of belasteren. Hier wordt veel te weinig aandacht aan besteed. De grote engelvorst Michael durfde satan ook niet te lastere, maar hij zei in Zach. 3:1-2a. *"Daarna liet Hij mij de hogepriester Jozua zien, die voor het aangezicht van de Engel van de HEERE stond, terwijl de satan aan zijn rechterhand stond om hem aan te klagen. De HEERE zei echter tegen de satan: De HEERE zal u bestraffen, satan!"* Want satan is een gezalfde cherub.

En daarom is het beangstigend, om te vernemen, hoe men vandaag in bepaalde kringen zo met de naam van de duivel omgaat, alsof men er een spelletje van kan maken, en hem als een hondje bestraft en schopt; maar zij weten niet wat ze doen. Maar ook des Heeren Naam zal niet ijdel gebruikt mogen worden; en Zijn naam mag niet anders genoemd worden, dan wanneer het nodig is om de waarheid te verkondigen.

Als we weer Jes. 14:12-13a opslaan, lezen we: *"Hoe bent u uit de hemel gevallen, morgenster, zoon van de dageraad! U ligt geveld op de aarde, overwinnaar over de heidenvolken! En ú zei in uw hart: Ik zal opstijgen naar de hemel; tot boven Gods sterren zal ik mijn troon verheffen"*.

Met de *"sterren Gods"* is hier niet bedoeld, dat het letterlijke sterren zijn, maar het zijn die Morgensterren, die engelvorsten, die allen een gebiedsdeel door God hebben toegewezen gekregen om er over te heersen, zoals ook satan onder hen als morgenster zijn gebiedsdeel kreeg.

Maar satan werd ontevreden, omdat hij gelijkgeschakeld was met de andere Morgensterren, en wilde toen zijn troon boven deze erfdelen krijgen. Zo staat het in vers 13-14: *"En ú zei in uw hart: Ik zal opstijgen naar de hemel; tot boven Gods sterren zal ik mijn troon verheffen, ik zal zetelen op de berg van de ontmoeting aan de noordzijde. Ik zal opstijgen boven de wolkenhoogten, ik zal mij gelijkstellen met de Allerhoogste"*.

Dat betekent: hij wilde zijn troon oprichten, waar God Zijn troon heeft, en wilde dus aan God gelijk worden en God van de troon afstoten. Dat is de rebellie en de opstand van deze engelvorst, zoals het staat in vers 14: *"Ik zal opstijgen boven de wolkenhoogten, ik zal mij gelijkstellen met de Allerhoogste"*.

Wat zijn die wolkenhoogten? Dat zijn niet die wolken, die wij hier in het luchtruim zien drijven, want daar was hij al lang boven. Neen, dit zijn die sterrenwolken, die door de grote nieuwe sterrenkijkers

zijn ontdekt. Vroeger dacht men, dat er slechts één melkwegstelsel was, maar nu weten we, dat er miljoenen van deze sterrenwolken zijn, en die staan allemaal onder engelvorsten.

Boven die allen wilde satan zijn troon hebben, want hij wilde over het gehele universum gaan regeren. Hier zien we dus die ontzettende tragedie, de opstand van een gezalfde cherub tegen God, waardoor in een deel van Gods schepping de harmonie werd verstoord.

Die engelvorsten, die ieder hun gebiedsdeel door God toegewezen hadden gekregen, waren volle verantwoording schuldig tegenover God. Door dit te weigeren heeft Lucifer zich tegenover God en Zijn gebod gesteld, en die is de oorzaak van zijn diepe val, waardoor hij satan werd.

Hoe het gebiedsdeel van satan zich uitstrekt, weten we niet, dat maakt de Schrift ons niet bekend. Maar we weten wel, dat daar ook de aarde bij behoort en dat hij nog altijd de vorst dezer wereld is. En dat is dus de oorzaak geworden van de eerste crisis.

We gaan daarvoor lezen Ez. 28:14-18, waar we ook een beschrijving vinden van deze gevallen engelvorst: *"U was een cherub die zijn vleugels beschermend uitspreidt. Daarvoor heb ik u aangesteld. U was op Gods heilige berg, u wandelde te midden van vurige stenen. Volmaakt was u in uw wegen, vanaf de dag dat u geschapen werd, totdat er ongerechtigheid in u gevonden werd. Door de overvloed van uw handel vulde men uw midden met geweld, en ging u zondigen. Daarom verbande ik u van de berg van God, en deed ik u verdwijnen, beschermende cherub, uit het midden van de vurige stenen. Vanwege uw schoonheid werd uw hart hoogmoedig, u richtte uw wijsheid te gronde vanwege uw luister. Ik wierp u ter aarde, ik stelde u voor koningen, opdat zij op u neer zouden zien. Vanwege de overvloed van uw ongerechtigheden door uw oneerlijke handel ontheiligde u uw heiligdommen. Daarom deed ik een vuur uit uw midden oplaaien, en dat verteerde u. Ik maakte u tot een hoop as op de grond voor de ogen van allen die naar u keken".*

We zien dus, hoe hij een bijzonder hoge engelvorst was, een overdekkende cherub, die ook op de heilige berg der goden kwam, waar God Zijn troon heeft, en waar ook die engelvorsten van tijd tot tijd samen kwamen in de raadsvergaderingen Gods om de raadsbesluiten van God te vernemen als richtsnoer.

Dat moet toch iets geweldigs zijn, als de Eeuwige Schepper met al Zijn engelvorsten van Zijn geweldig grote heelal, samen vergaderden; een universum, dat voor ons onvoorstelbaar groot is, dat wij miljarden lichtjaren nodig zouden hebben om daar doorheen te kunnen reizen.

Ja, een groot Koning is onze God; want ook wij zullen eens op die plaats daar zijn, in het huis van de Vader, en zullen we in de raadsvergaderingen van God mogen staan.

We lezen, hoe Lucifer wandelde tussen de vurige (vlammende) stenen dat zijn die geweldige zonnen met hun enorme kracht en energie, hun licht en warmte uitzendend. Daar is onze zon er één van. Deze vurige stenen beheersen immers deze sterrenwerelden.

Als we dit alles lezen, laten we dan toch steeds met meer en meer met ontzag en eerbied vervuld worden voor God, want we hebben te maken met een driemaal heilig God, die een verterend vuur is en een ontoegankelijk licht bewoont.

Als we lezen van de glans, die God aan deze engelvorst gaf, laten we dan ook schromen om zelfs satan niet te lasteren, want hij is een geweldige engelvorst, en wij zijn maar nietige aardwormen. Laten we dan met vrees en ontzag vervuld zijn, voor wat God met ons mensen voor heeft. En met eerbied en ontzag beven voor Zijn woord.

Welnu ook hier in Ez. 28:15 wordt vermeld: *"Volmaakt was u in uw wegen, vanaf de dag dat u geschapen werd, totdat er ongerechtigheid in u gevonden werd"*. We weten niet hoe lang dat geduurd heeft; Gods Woord meldt ons dat niet, en we zouden er ook niets aan hebben, want dat zijn zulke eeuwigheidstijden, dat we het met ons menselijk verstand toch niet kunnen bevatten.

Er is een tijd geweest, dat Satan volmaakt was, maar er is een moment gekomen, dat er onrecht in hem werd gevonden. Zoals het hier staat in vers 16: *“Door de overvloed van uw handel vulde men uw midden met geweld, en ging u zondigen”*.

We willen nu eerst dieper ingaan, voor zover we licht daarover gekregen hebben vanuit het Woord, wat de taak is over dat gebiedsdeel, dat God hem toevertrouwd had voor zijn val, waar ook de oorspronkelijke aarde bij behoort. Want God heeft al deze engelvorsten aangesteld over deze sterrenwerelden om die te regeren, te behoeden en te bewaren, zoals God het bedoeld heeft.

Die engelvorsten kregen dus ieder een taak, een functie. En wat was de functie van deze, nu gevallen, engelvorst? In een verborgen sprake komt het uit het Woord tot ons. Want we vinden hier in Ez. 28 enige malen een belangrijke uitspraak. Eerst in vers 14: *“U was een cherub die zijn vleugels beschermend uitspreidt”*.

Wat wordt met *“een cherub die zijn vleugels beschermend uitspreidt”* bedoeld? Zijn taak, zijn opdracht van de Schepper was om dat gebiedsdeel, dat God hem toevertrouwd had, te beschermen met zijn vleugels; m.a.w. te bewaren; hij had dus een bewarende, een beschermende functie. Dit is een beeld, dat we op vele plaatsen in de Schrift tegen komen, en dan gaan wij de betekenis ervan begrijpen.

Hoe komt het b.v. heerlijk naar voren in Matth. 23:37, waar de Heere Jezus zegt: *“Jeruzalem, Jeruzalem, u die de profeten doodt en stenigt wie naar u toe gezonden zijn! Hoe vaak heb Ik uw kinderen bijeen willen brengen, op de wijze waarop een hen haar kuikens bijeenbrengt onder haar vleugels; maar u hebt niet gewild”!*

Hier zien we, hoe de Heere Jezus Zelf toen, als een beschermende Vorst, Jeruzalem, en dus ook het Joodse volk, onder Zijn vleugelen had willen nemen, hen had willen beschermen, zodat zij geestelijk konden opgroeien tot die hoogte, waar zij moesten komen.

De woorden *“beschermende”* en *“vleugels”* vinden we in de Schrift op vele plaatsen terug. Het is het beeld van de moedervogel, die haar vleugels uitspreidt over haar broedsel, waar het leven in de kiem aanwezig is en wat nog tot het volle leven gebracht moet worden.

Het is dus een leven, dat nog zwak is en in het begin stadium is en dat nu de beschermende, broedende, levensgevende kracht van de moedervogel moet ontvangen, opdat dat zwakke, in beginsel aanwezig zijnde leven, zich gaat ontplooiën en gaat groeien en worden als die moedervogel zelf. Want als uit die eieren straks kleine vogeltjes komen, gaan zij opgroeien onder de vleugels van de moeder, totdat zij aan moeder gelijk geworden zijn. Dit is in de Schrift het beeld van de beschermende, beschuttende vleugels.

We vinden dat beeld in Gen. 1:2, als de Heer de aarde weer gaat herscheppen en daarop nieuw leven gaat brengen: *“De aarde nu was (werd) woest en leeg, en duisternis lag over de watervloed; en de Geest van God zweefde boven het water”*. Een andere vertaling zegt: *“en broedde over de wateren”*.

Hier zien we de Heilige Geest van God, die Zijn vleugels over de aarde uitspreidt, opdat uit die aarde weer het leven gaat komen, en dat Hij beschut en bewaart en doet opgroeien, waartoe God het bestemd heeft. Ziet u nu, wat die bescherming, die beschutting betekent?

Zo vinden we het ook voor het volk Israël, o.a. in Deutr. 32:10-12a, waar we Israël in beginstadium zien als een nog klein volkje, dat uit Egypte geleid werd en nog die levenggevende kracht van God nodig had om op te groeien, op te wassen en zo bewaard te blijven: *“Hij (dat is God) vond hem (dat is Israël) in een woestijng gebied, in een woeste, huilende wildernis. Hij omringde hem, Hij onderwees hem, Hij beschermde hem als Zijn oogappel. Zoals een arend zijn nest opwekt, boven zijn jongen zweeft, zijn vleugels uitspreidt, ze pakt en ze draagt op zijn vlerken, zo heeft alleen de HEERE hem geleid”*.

In Jes. 31:5 lezen we, hoe de Heer Jeruzalem beschut: *“Zoals vogels boven hun nest vliegen, zo zal de HEERE van de legermachten Jeruzalem beschermen, Hij zal het beschermen en redden, Hij zal het voorbijgaan en bevrijden”*.

Deze profetie heeft een wonderlijke voorvervulling reeds gekregen bij het herstel van Israël. In 1917 lag generaal Allenby met zijn legers voor de stad Jeruzalem, waarin de sultan zich had teruggetrokken, want zijn hele land was al onder de voet gelopen. Jeruzalem moest nog veroverd worden, maar generaal Allenby was een vroom man en vond het ontzettend om zijn troepen bevel te geven, om Jeruzalem, de heilige stad, met geweld te veroveren.

Hij telegrafeerde zijn koning George in Engeland, wat hij doen moest. Het antwoord van Koning George, hem kennende, was, dat hij daar een nacht voor moest bidden en dan doen moest, wat zijn hart hem ingaf. Dat heeft hij gedaan en hij kreeg in het hart, om eerst enige vliegtuigen op te doen stijgen; dat waren de eerste vliegtuigen in de eerste wereldoorlog. En God was met Zijn Geest daar aanwezig.

Want toen die vliegende vogels over Jeruzalem kwamen en de sultan hoorde, dat Allenby voor de poort lag, verstond hij: “Allah Bij”, en dat betekent de zoon van God. Dus hij dacht, dat de zoon van God voor de poort stond en hij vreesde zo zeer, dat hij het bevel gaf de poort te openen. Zo kon Allenby zonder strijd Jeruzalem intrekken.

Ja, dat gaat een nog heerlijker eindvervulling krijgen, als de Heere Jezus met de Zijnen op een wonderbare wijze Jeruzalem beschutten zal, zoals er geschreven staat in Jes. 4:5. *“dan zal de HEERE (dan is Israël tot bekering gekomen en zal Jeruzalem gereinigd zijn, wat we vinden in vers 4) over elke plaats op de berg Sion en over de samenkomsten ervan overdag een wolk scheppen en rook, en 's nachts een schijnsel van vlammend vuur; ja, over alles wat heerlijk is, zal een beschutting zijn”*.

Dan zal, wat de Heere Jezus toen (Matth. 23:37) als een smartkreet heeft moeten uitroepen: *“Jeruzalem, Jeruzalem, u die de profeten doot en stenigt wie naar u toe gezonden zijn! Hoe vaak heb Ik uw kinderen bijeen willen brengen, op de wijze waarop een hen haar kuikens bijeenbrengt onder haar vleugels”*.

Dan zal dat gebeuren. Dan zullen zij schuilen onder Zijn vleugelen. Dan zal ook dat gehele gebied onder de beschutting Gods zijn. Zo begrijpen we nu, dat dan alles levend gaat worden onder de broedende warmte van Zijn vleugelen, want onder Zijn vleugelen zijn wij allen veilig.

Ook in Mal. 4:2 lezen we van een heerlijke belofte, van wat straks gaat komen, nadat in vers 1 het gericht, van de Heeren gesproken is: *“Want zie, die dag komt (dat is de dag, als Hij met de Zijnen nederdaalt), brandend als een oven. Dan zullen alle hoogmoedigen en allen die goddeloosheid doen, stoppels worden. En de dag die komt, zal ze in vlam zetten, zegt de HEERE van de legermachten, Die van hen wortel noch tak zal overlaten”*.

Vers 2: *“Maar voor u die Mijn Naam vreest, zal de Zon der gerechtigheid opgaan (dat is het Duizendjarig Vrederijk) en onder Zijn vleugels zal genezing zijn; en u zult naar buiten gaan en dartelen als kalveren uit de stal”*.

Ziet u dan gaat alles leven. Hebt u dat wel eens gezien, als de kalveren, die in de winter in de stal geboren zijn, in het voorjaar de stal uitgaan en in de voorjaarswei losgelaten worden? Wat een bokkensprongen maken zij dan. Het is één en al leven. Prijst God, dat gaat komen, ook voor ons, want dat is Gods wil.

Jezus zegt immers: *“Ik ben gekomen, dat zij het leven hebben en overvloed”*. Dat heeft God al van den beginnen gewild. Wat een bokkensprongen maken zij dan. Het is één en al leven. Prijst God, dat gaat komen, ook voor ons, want dat is Gods wil. Jezus zegt immers: *“Ik ben gekomen, dat zij het leven hebben en overvloed”*. Dat heeft God al van den beginnen gewild.

We komen nu weer op ons onderwerp terug. God heeft de oorspronkelijke aarde met een beginsel van leven vervuld, en ook daarop was een plantenwereld, een dierenwereld en ook wezens waren er, die misschien op mensen geleken. Dat is de pre-historische dierenwereld, die we kennen door opgravingen, ook van de zogenaamde voor-historische wezens.

Maar deze zijn niet onze voorouders; denkt u dat vooral niet, want dat zegt de wetenschap wel en zegt, dat wij van de apen afstammen. Maar dat is naar Gods Woord gelukkig niet waar. Dit mensengeslacht stamt af van de mens, die door God “als mens” geschapen is.

Ja, daar was een beginsel van leven, maar hoe dat precies was, weten we niet. Maar satan, voordat hij satan werd, had de opdracht van God gekregen om dat gebiedsdeel te beschutten, te behoeden en te bewaren, opdat alles tot volle ontwikkeling kon komen, want God had daar iets heel bijzonders mee voor. Daarom had Hij daarover een beschermende, beschuttende cherub met uitgespreide vleugels gesteld.

De engelenvorsten kunnen zelf geen direct leven scheppen, dat kan God alleen; maar zij hebben wel scheppende vermogens van God gekregen, om, waar leven is, dat verder tot ontwikkeling te brengen. Daar moeten we niet verbaasd over zijn, want God heeft in al Zijn schepselen iets van de scheppingskracht gelegd; dat kan niet anders, want zij zijn Zijn schepselen.

Ook is dat zo bij de mens, want hij heeft toch zekere scheppingsvermogens gekregen, wat ook bij de dieren- en plantenwereld zo is. Denkt u alleen maar aan het voortplantings vermogen. Het voortplantings vermogen is toch ook een scheppingsproces.

Nooit kunnen wij het begin van leven geven, maar wel dat, wat God gegeven heeft, kunnen we voortplanten en zelfs veredelen; denkt u maar aan wat de mens vermog door kruising van plantensoorten en vooral ook van vruchtbomen, om daar edeler en mooiere vruchten door te verkrijgen. De appels en peren, die we nu hebben, zijn allemaal uit kruisingen verkregen; dat zijn dus allemaal bepaalde gekweekte rassen en dat is dus ook een scheppend vermogen.

We zien dat ook b.v. met de rozen en de bloembollen soorten. Dat is toch ook een scheppend werk, wat God ons in beginsel gegeven heeft om dat verder te ontwikkelen en te veredelen. Dat is altijd het resultaat van veel arbeid gedurende vele jaren om nieuwe soorten en bijzondere kleuren te kweken. En dat gebeurt ook in de dierenwereld, denkt u maar b.v. aan het Fries stamboek vee, waardoor tenslotte een ras gekomen is, dat ontzettend veel melk geeft.

Maar we zien het ook, hoe mensen op een God ongevallige wijze werken, b.v. door de kruising van een paard met een ezel, die dan een muilezel voortbrengt. Dat is God een gruwel. Die muilezels zijn bijzonder taai en sterk, want zij hebben de eigenschappen van het paard en van de ezel. Maar de muilezel kan zich niet voortplanten; het is een onvruchtbaar dier, en daarom een wangedrocht, omdat het tegen Gods gebod ingaat.

Ook wat vandaag de moderne wetenschap doet, zijn gruwelijke dingen! Dat men in een reageerbuis een vrouwelijke eicel en een mannelijke zaadcel tot ontwikkeling gaat brengen tot een kind. En ook, dat men door toepassing van bepaalde hormonen, een bepaald soort mensen gaat kweken. We zien hier dus dat scheppingsdrang en scheppingskrachten in de schepselen gelegd zijn. U ziet, waartoe de wetenschap gekomen is om te doen en dat staat zeker onder leiding van satan.

Nu komen we tot het punt: wat is er gebeurd op de oorspronkelijke aarde, die tot het gebiedsdeel behoorde van die beschermende cherub, die later satan werd? Op die aarde was een oorsprong van leven van God in planten- en dierenwereld, en waarschijnlijk ook in een soort wezens, die misschien wat op mensen geleken.

Het was Gods opdracht aan deze engelvorst om onder zijn vleugelen het leven, dat reeds in de kiem aanwezig was, tot volle ontwikkeling te brengen, zoals een moedervogel doet. Er was dus leven van God aanwezig; maar toen deze cherub door hoogmoed tot opstand en rebellie tegen God kwam, heeft hij, dat ontwikkelende leven met zijn macht, die nu satanisch was geworden, beïnvloed op zulk

een wijze, dat dit oorspronkelijke leven verdorven werd en wezens voortbracht van grote monsterachtig en gedrochtelijke afmetingen.

Welnu, zo heeft deze cherub, nadat hoogmoed in zijn hart was gekomen en hij een rebel en een opstandeling tegen God was geworden, in zijn opdracht gefaald en zijn deze heiligdommen

ontheilgd en verdorven. Want als hij onberispelijk in zijn wandel als een zoon van God deze grote opdracht had vervuld naar Gods wil, dan had de oorspronkelijke wereld van leven zich ontwikkeld en was gegroeid naar de heerlijkheid, die hij zelf van God ontvangen had.

Maar hij heeft zijn beginsel verlaten, en in plaats van dat leven van God kwam daar dus een ander leven, een leven van boosheid, dat ook in die schepselen voer, waarover hij macht had. Ook de dierenwereld werd door satan beïnvloed, zodat verschrikkelijke vraatzuchtige monsters ontstonden, waarvan de opgravingen het bewijs zijn.

En als daar wezens zijn geweest, dan werden dat zeer boosaardige wezens, duivelskinderen, duivelsgebroed; dat kan niet anders. Ook nu nog moeten we weten; wee de mens, die zich onder satans vleugels stelt, want dan wordt ook hij door zijn duivelse macht beïnvloed.

Daarom, laten we ons steeds onder de vleugels van God en Christus stellen, want dan worden we veranderd naar het beeld van Hem. Hebben we het nieuwe leven van God al ontvangen? Is door Gods Geest het leven van Christus reeds in ons hart? Blijft dan onder Zijn vleugels, loop daar niet vandaan!

Want weet u, wat er dan gaat gebeuren? Als u dat nieuwe leven van God en van Christus in u heeft, en u blijft onder Zijn broedende vleugels, onder Zijn broedende kracht van de Heilige Geest, dan gaat dat leven zich ontwikkelen naar het beeld van Jezus zelf.

Maar zijn we onder de vleugels van de duivel, dan worden we gelijk aan hem. Dat is de realiteit.

Zo lezen we in Ez. 28:18a. *“Vanwege de overvloed van uw ongerechtigheden door uw oneerlijke handel ontheiligde u uw heiligdommen”*. Ook de aarde was immers een heiligdom, dat tot het gebiedsdeel van satan behoorde, en is dus door hem ontwijd. Vandaar de ontzettende tragedie, dat God een eind moest maken aan deze oorspronkelijke wereld, opdat die afschuwelijke monsters niet verder zouden voortleven; want de dood was er nog niet; die kwam pas na de zondeval.

Zo moest al het leven op deze aarde vernietigd worden door Gods ingrijpen, wat een vreselijk iets geweest moet zijn. Daardoor werd deze oorspronkelijke aarde volledig onbewoonbaar, omdat de atmosfeer om de aarde verwoest werd en alles, wat daar op was, ging onder in een verschrikkelijke vloed. Dat is veel erger geweest dan de zondvloed. Van dat drama wordt alleen melding gemaakt in Gen. 1:2. *“De aarde nu “was” woest en ledig”*.

Maar we hebben al eerder gezien, dat in het Hebreeuws daar een woord staat, dat net zo goed vertaald kan worden met *“werd”*. Gen 2:7 staat hetzelfde Hebreeuwse woord: *“toen vormde de HEERE God de mens uit het stof van de aardbodem en blies de levensadem in zijn neusgaten; zo werd de mens tot een levend wezen”*. En als we dit ‘werd’ ook gebruiken in Gen. 1:2, dan krijgt men hierdoor een heel ander beeld te zien. Men heeft dit gedeelte verstandelijk vertaald en gedacht, dat God een woeste aarde had geschapen; maar zou dat kunnen?

Zou God, die enkel harmonie en vol van leven is, iets dat woest is, hebben kunnen scheppen? *“en duisternis lag over de watervloed”*, God is licht, in Hem is in het geheel geen duisternis, dus dan toch ook niet in Zijn schepping. En als we ‘werd’ ook gebruiken in Gen. 1:2, zoals in vers 7, dan krijgt men hierdoor een heel ander beeld te zien.

Het moet echter woest geworden zijn! Want iets wordt pas woest, als er een “verwoesting” plaats gevonden heeft. In Gen. 1:1 vinden we de oorspronkelijke schepping vermeld: *“In het begin schiep God de hemel en de aarde”*.

En dan moeten we vers 2 zo lezen: *“De aarde nu werd woest en leeg, en duisternis lag over de watervloed; en de Geest van God zweefde boven het water”*. Want God ging die aarde weer opnieuw bewoonbaar maken.

Ook in 2 Petrus 3:5-6 wordt door de Heilige Geest ons melding gemaakt van de ondergang van die toenmalige wereld: *“Want willens en wetens is het hun onbekend dat door het Woord van God de hemelen er reeds lang geweest zijn, evenals de aarde, die uit water oprijst en in water vaststaat.”*

Daardoor is de wereld die er toen was, vergaan, overspoeld door het water. En dat is dus niet de wereld van Noach.

In de tijd van Noach werd niet de gehele aarde verzwolgen, want er werden acht mensen uit gered, en een paar van alle dieren, en van de reine dieren en de vogels zeven paar. Dus in de dagen van Noach is niet de gehele aarde verzwolgen.

Zoals de oorspronkelijke aarde verzwolgen werd door water, zo zal de herstelde aarde ondergaan in vuur, waarna de nieuwe aarde en hemel zullen komen. Ook op die oorspronkelijke aarde waren deze er niet, want ze zijn overblijfselen van die eerste ramp. Wel was er natuurlijk water, en dat zal er ook zijn op de nieuwe aarde na het Duizendjarig Rijk, maar geen oceanen en zeeën.

In Openb. 21:1b staat: *“En de zee was er niet meer”*. Maar in het Duizendjarig Rijk zullen de oceanen en zeeën er nog steeds zijn. De wetenschap vraagt zich af, hoe het komt, dat er op deze aarde zulke enorme watermassa's zijn, want men vindt ze op geen enkele ander planeet. Natuurlijk niet! Als men maar Gods Woord geloofde, dan zou men het antwoord vinden en weten. Maar men is eigenwijs en wil zich niet onder de Wijsheid stellen.

2 Petrus 3:6 *“Daardoor is de wereld die er toen was, vergaan, overspoeld door het water”*. Al de zeeën en oceanen op deze aarde, zijn het overblijfsel van die eerste ramp, waar Genesis 1:2 van spreekt. Zoals we in Jes. 14 en Ez. 28 hebben mogen zien de val van die cherub, zo heeft de profeet Jeremia iets laten zien van die vreselijke verwoesting van toen.

God geeft Zijn openbaringen aan verschillende profeten, verspreid over verschillende tijden. Zo kunnen we Schrift met Schrift vergelijken, opdat we hierdoor kennis krijgen van de hele Bijbel, en zien, hoe waar het Woord van God is. In Jer. 4:23 lezen we, dat aan Jeremia getoond werd, hoe de aarde was geworden na die ontzettende catastrofe: *“Ik zag het land, en zie, het was woest en leeg (Gen. 1:2), en keek naar de hemel – zijn licht was er niet”*.

Wat betekent dat? De zon, de maan en de sterren waren er wel, maar die konden met hun licht de aarde niet bereiken vanwege de verwoeste atmosfeer. Daarom heeft God als eerste het licht hersteld, Gen. 1:3, opdat dat licht weer kon doorbreken. In vers 24-25 van Jer. 4 lezen we verder: *“Ik zag de bergen, en zie, zij beefden, en alle heuvels schudden door elkaar. Ik zag, en zie, er was geen mens, en alle vogels in de lucht waren weggevlogen”*.

In welk een ontzettende toestand moet de aarde toen verkeerd hebben, toen de hele aarde aan het beven was. En dat mocht de profeet Jeremia aanschouwen om het neer te schrijven. Want het is voor God hetzelfde om een profeet iets te doen schouwen in het verleden, wat misschien duizenden of miljoenen jaren geleden geschied is, of hem te doen schouwen, wat er in de toekomst zal geschieden!

Vele mensen zeggen: hoe kon Mozes nu die eerste vijf boeken van de Bijbel schrijven? Hij was er toch niet bij! Wat een onkunde!

God was het zelf die Mozes toonde, wat er in het verleden gebeurd was, zoals Hij Johannes toonde, wat er in de toekomst zal gaan gebeuren. En wat hij, Johannes moest neerschrijven in het boek van de Openbaring. Daarom zijn zij ook profeten!

Voor God is het heden en het verleden allemaal hetzelfde, want voor Hem bestaat er geen tijd.

Wat een vreselijke ramp moet dat dus geweest zijn. Want wat is er toen gebeurd? Toen is al het leven, dat op die oorspronkelijke aarde was in een catastrofe omgekomen. Te voren stierven die schepselen niet, daar er geen dood was. Maar toen in Gen. 1:2 trad de dood met zijn eerste verschrikking in.

We zien dus, dat de dood de eerste grote vijand is geworden, en die wordt als laatste vijand weggedaan. Ziet u de harmonie in de Schrift?

Merkwaardig, dat de wetenschap met al zijn ongeloof, dit allemaal bevestigt, want bij de opgravingen komt men tot merkwaardige ontdekkingen, o.a. dat die voorhistorische dieren allemaal tegelijk gestorven zijn. Daar heeft men geen verklaring voor, en dat zij een gewelddadige dood gestorven zijn.

Het blijkt hun voor zover zij dat kunnen nagaan, dat waarschijnlijk alles, wat leefde tegelijk gestikt is door gebrek aan zuurstof, omdat de hele atmosfeer ineens vernietigd was. Er moet iets verschrikkelijks gebeurd zijn, want men vindt bij de opgravingen dikwijls die voorhistorische wezens in grote hopen bij elkaar, die allemaal tegelijk omgekomen zijn. Dat is het bewijs, dat Gods Woord waar is. Waarom gelooft men toch Gods Woord niet?

En zoals dit vreselijke gericht onverwacht kwam over het leven op deze aarde, zo zal er ook straks een plotseling en onvoorzien gericht Gods over deze wereld komen. Dan zal alles, wat van de vijand is, worden weggedaan.

Die wezens, die op deze oorspronkelijke aarde woonden zijn de voorhistorische wezens, waarvan men denkt, dat zij onze voorouders zijn. Hoe verzint men het?

Maar nu even goed opletten! Deze wezens waren zeer boosaardig geworden onder die satanische heerschappij; en die hebben allen in dat oordeel tegelijkertijd hun lichamen verloren, want zij leefden in een lichaam.

Die geesten van deze wezens hebben dus allemaal geen lichamen meer, want zij werden allen op één moment daarvan ontroefd, en konden dus niet langer hun goddeloze werk doen. Deze geesten, die nu geen lichaam meer hebben om hun zondig bedrijf uit te voeren, zijn nu wat we noemen de demonen, die aan deze aarde gekluisterd zijn.

Deze boze en onreine geesten, deze demonen, zoeken daarom hun intrek te nemen in lichamen van nu levende wezens, het liefst in die van mensen, maar ook als het moet in dieren, om daar hun onreine en vuile werk weer in te kunnen doen. Dat zijn dus de demonen, maar het zijn geen duivelen. Want duivelen zijn de gevallen engelen en die hebben wel een lichaam, hun engelenlichaam.

Hieruit leren we, wat de aarde was geworden door die wezens, die op de oorspronkelijke aarde leefden. Hoeveel bezetenen waren er in de dagen van Jezus, die hun kleren uittrokken en naakt wilden lopen, waaruit we zien hun zedeloosheid en hun onreinheid. Die demonen zijn dikwijls gekluisterd aan allerlei onreinheid en boosaardigheid. Zij stellen er een genot in om een bezetene, waarin zij intrek hebben genomen, blind te maken of doof, en ook in allerlei sadistische pijnigingen, zodat die mensen zich slaan of zich op de grond werpen en zelfs in het vuur of in het water.

Maar Gode zij dank, dat de Heere Jezus ons er zo voor waarschuwt en de weg van de bevrijding heeft gegeven.

Laat ons een paar Schriftgedeelten opslaan, om te zien, hoe die geesten dat willen doen. In Matth. 12:43-45 lezen we: *“Wanneer nu de onreine geest uit de mens weggegaan is, gaat hij door dorre plaatsen om rust te zoeken, maar hij vindt die niet. Dan zegt hij: Ik zal teruggaan naar mijn huis, waar ik uit weggegaan ben; en wanneer hij komt, vindt hij het leeg, geveegd en opgeruimd. Dan gaat hij weg en neemt zeven andere geesten (demonen) met zich mee, die meer verdorven zijn dan hijzelf, en wanneer zij naar binnen gegaan zijn, gaan zij daar wonen; en het einde van die mens wordt erger dan het begin. Zo zal het ook met dit verdorven geslacht zijn”.*

De Heere Jezus waarschuwt hier, dat als een demon uitgedreven is en er bevrijding gekomen is, dat zijn lichaam wel gereinigd en op orde is gekomen, maar als die persoon de Heere Jezus en de Heilige Geest niet toelaat in zijn huis, in zijn lichaam, dan blijft dat huis leeg met alle gevolgen van dien. Gaan we het begrijpen?

We kunnen wel gereinigd en bevrijd worden van deze machten, maar als we ons huis, ons lichaam leeg laten staan, d.w.z. dat we er alleen zelf maar blijven, en dat Gods Geest daar niet in woont, dan

komt die demon terug; omdat hij in dorre plaatsen geen rust vindt, en omdat hij het huis leeg vindt, trekt hij er met nog zeven andere geesten in en het wordt voor die mens erger dan te voren.

Dan staat er letterlijk voor “*wonen*” in het Grieks; “*zich vast leggen, zich een vaste woonplaats maken*”. We kennen allemaal wel de geschiedenis van de bezetene in het land van de Gadarenen. Luc. 8:26-33. Die bezetene, men noemt dat tegenwoordig krankzinnige, verkeerde in de graven en geen ketting kon hem vast houden; zo enorm was zijn kracht, want het bleek, dat hij door een legioen demonen bezet was.

Toen Jezus bij hem kwam, schreeuwden deze demonen, want zij herkenden Hem als de Zoon van God en riepen: Lucas 8:28. “*Toen hij Jezus zag, viel hij schreeuwend voor Hem neer en zei met luide stem: Wat heb ik met U te maken, Jezus, Zoon van God de Allerhoogste? Ik bid U dat U mij niet pijnigt*”.

Want zij wisten, dat er een tijd van God gesteld is, en dat Jezus straks een eind aan hen zal maken, want al die demonen gaan met satan in de afgrond bij de aanvang van het Duizendjarig Rijk en wachten in de afgrond op de dag van het grote oordeel, want na het Duizendjarig Rijk krijgen zij hun lichamen terug, en gaan dan voor eeuwig in de poel des vuurs.

We lezen, hoe die demonen Jezus smeken, hen niet naar de afgrond te zenden. En de Heer doet dat ook niet, want Jezus houdt Zich precies aan het Woord van de Vader, daar God een ieder een toegemeten tijd geeft. Maar die demonen moesten wel uit die mens en dan smeken zij Jezus om in de zwijnen te mogen varen.

We weten, dat dit gebeurd is. Zo werd die mens vrij en bij zijn verstand en deed direct zijn kleren aan, en ging getuigen, wat Jezus hem gedaan had. Als de Heer dus straks komt met de Zijnen om Zijn Duizendjarig Vrederijk op te richten op aarde, dan gaan die demonen die duizend jaar naar de afgrond.

En wat gebeurt er daarna? Alles heeft bij God zijn tijd en orde. De Heere Jezus zal als Rechter al het gericht van God uitoefenen. En dat vindt in twee fasen plaats. Hij zal eerst de levenden oordelen en daarna de doden. De levenden worden geoordeeld, wat al vanaf het kruis van Golgotha plaats vindt. Zij, die in Jezus volbrachte werk op het kruis geloven, hebben daar in Christus hun oordeel al ontvangen.

Zo heeft iedere zondaar, die in geloof tot Jezus komt het oordeel al achter de rug. Wat heerlijk is dat! Dat gaat door tijdens het hele Duizendjarig Rijk, zodat alle levende mensen, Israëlieten en volkeren geoordeeld worden.

Aan het eind van het Duizendjarig Rijk zijn dus alle levenden door de Heere Jezus geoordeeld geworden. Daarna begint pas het oordeel over de doden voor de grote witte troon. Dan zullen alle mensen, die in hun zonden gestorven zijn, opstaan, en dan gaan de boeken open. Want het graf geeft zijn doden weer terug en ook de zee. Eerst worden dus de gestorven mensen geoordeeld, die in hun zonden gestorven zijn.

Maar uit de zee komt ook een bepaalde categorie, n.l. de geesten, die met het ondergaan van de oorspronkelijke wereld in de oceaan hun lichamen verloren hebben. Deze krijgen ook in een ogenblik hun lichamen terug, die tot op dat ogenblik gekluisterd zijn en zullen als laatste uit die watervloed,

waarvan zij de oorzaak waren, opstaan. Dit is het rechtvaardig oordeel Gods tot in de kleinste bijzonderheden.

Merkwaardig ook daar weer die volgorde! Zij waren de eerste doden en zij worden als laatste doden geoordeeld. Het is goed dit te weten, want dan krijgen we een inzicht, dat God in al Zijn wegen rechtvaardig is en waarom alles zo is; dat is dus geen toeval, maar een logisch gevolg, van wat er in de oorsprong gebeurd is. Zo zullen we steeds weer zien, hoe alles hiermede verband houdt, en hoe God een wonderbaar plan ontvouwt.

Ik wil toch nog iets er aan toevoegen. Namelijk dit: wij weten uit de Schrift, wat de Heere Jezus zegt in Luc. 20:34-36. *“En Jezus antwoordde en zei tegen hen: De kinderen van deze wereld trouwen en worden ten huwelijk gegeven, maar zij die het waard geacht zijn die toekomstige wereld te verkrijgen, en de opstanding uit de doden, zullen niet trouwen en ook niet ten huwelijk gegeven worden. Want zij kunnen niet meer sterven, omdat zij gelijk zijn aan engelen. En zij zijn kinderen van God, omdat zij kinderen van de opstanding zijn”.*

We zien hier dus uit, dat de Heere Jezus zegt, dat ook de engelen niet huwen, of ten huwelijk genomen worden. Maar men trekt hier dikwijls een verkeerde conclusie uit, n.l. alsof deze engelen geslachtsloze wezens zouden zijn. Maar dat leert de Schrift ons absoluut niet.

Wat dan wel? Dat deze hemelse wezens, deze Morgensterren Gods ook geschapen zijn naar het beeld van hun Schepper, en daarom zonen Gods genoemd worden.

En God Zelf is zowel Vader als Moeder. Hij is allereerst Vader, gelijk er geschreven staat, want Hij is de Vader der geesten, zoals Hebr. 12:9 het zegt: *“En verder hadden wij onze aardse vaders als opvoeders, en wij hadden ontzag voor hen. Zullen wij ons dan niet veel meer onderwerpen aan de Vader van de geesten, en leven”?*

Ook in Ef. 3:14-15 zegt Paulus: *“Om deze reden buig ik mijn knieën voor de Vader van onze Heere Jezus Christus, naar Wie elk geslacht in de hemelen en op de aarde genoemd wordt”.* Een andere vertaling zegt: *“Naar wie alle geslacht in de hemel en op de aarde Zijn naam draagt”.* Ja, Hij is de Vader van alle leven, want een vader geeft, verwekt toch het leven!

Maar als God verwekt, dan geeft Hij niet alleen het leven, het kindschap, maar Hij onderhoudt en voedt dit leven, en dat is het Moederschap. Deze wonderbare eigenschappen van het Vaderschap en Moederschap zijn in God verenigd. Want er bestaat toch niets in de schepping, of het is uit God voortgekomen.

De man en de vrouw zijn ook uit God voort gekomen. Hij schiep hen naar Zijn beeld, man en vrouw. Gen. 1:27: *“En God schiep de mens naar Zijn beeld; naar het beeld van God schiep Hij hem; mannelijk en vrouwelijk schiep Hij hen”.* We moeten ons daar natuurlijk niet één of andere onreine voorstelling van maken.

Maar in die heerlijke zin, zoals de Schrift het ons openbaart in Adam. Want toen God Adam schiep als man, was de vrouw in hem al aanwezig. En God heeft daarna de vrouw uit Adam genomen en aan zijn zijde gesteld; en deze twee zullen tot één vlees zijn, want dat was vlees van zijn vlees en been van zijn been.

Als we zo naar de Mens zien, de tweede Adam, Jezus Christus, dan zien we ook in Hem niet alleen alle mannelijke eigenschappen, maar ook alle vrouwelijke eigenschappen. Dat komt zo mooi uit b.v. bij het graf van Lazarus, wat we lezen in Joh. 11:33. *“Toen Jezus haar dan zag huilen, en ook de Joden die met haar meekwamen, zag huilen, werd Hij heftig in de geest bewogen (dat is de man) en raakte innerlijk in beroering”.* (dat is de vrouw)

Hij is de volmaakte Man, de nieuwe Adam, maar Hij is ook onze Moeder, de Man van smarten, de Man van barensweeën, die ons opnieuw heeft doen geboren worden, door Zijn vlees en bloed te

geven. Deze wonderbare eigenschappen zien we in God en in Christus verenigd, want het hoort bij elkaar.

Ik ga hier nog even dieper op in, de broeders, die Vader zijn, die kinderen hebben en zelfs kleinkinderen, zullen dit als een grote zegen ervaren, als zij dit vaderschap zien als een gave van God. Ook de zusters, die moeder zijn, mogen dat moederschap als een grote vreugde ervaren als een geschenk van God.

Want het hart van een echte vrouw, in de zin van Gods Woord, gaat uit naar het moederschap. Als dat hier voor de aardse mens zulk een vreugde kan geven, zou dan straks dat hemelleven dat niet kennen? Want ieder mens, ook al is hij niet gehuwd, heeft dat vader- en moederschap in zich verenigd.

Paulus was immers ook niet getrouwd, en had geen aardse vrouw; en toch was hij een vader van vele kinderen, want hij had vele geestelijke kinderen voortgebracht, waarover hij schrijft in 1 Cor. 4:14. *“Ik schrijf deze dingen niet om u te beschamen, maar als mijn geliefde kinderen wijs ik u terecht”*. Ziet u, *“mijn geliefde kinderen”*, het zijn de kinderen van hem.

Vers 15: *“Want al had u tienduizend leermeesters in Christus, daarmee hebt u nog niet vele vaders”*. Paulus was dus een vader! Ja, hij heeft voor God geestelijke kinderen mogen verwekken.

En zo kunnen ook wij ons op deze wijze kinderen verwekken. De engelen huwen niet en worden niet ten huwelijk genomen, maar zij gaan voor God kinderen verwekken, zoals een broedende moedervogel over het beginsel van leven, dat God hun heeft toevertrouwd en dat zij tot ontwikkeling moeten brengen, opdat zij worden gelijk aan deze zonen Gods. Is dat niet wonderbaar?

God heeft grote plannen met dit universum, want heeft Jezus niet gezegd: *“In het huis van Mijn Vader zijn vele woningen”*. Heeft u zich daar wel eens een voorstelling van gemaakt? Ik ben er van overtuigd, dat al die miljarden zonnen en zonnestelsels, allemaal woningen en woonplaatsen zijn. En die wil God bevolkt hebben met hemelse zonen. Daartoe heeft Hij, God, de engelenwereld ingeschakeld.

Wij allen hebben veel te kleine gedachten over God en over Zijn grootheid. Maar we weten ook, dat door de val van satan er een satan broedsel ontstond. En dat heeft God moeten verdoemen.

We komen nu bij de herschepping. We weten dus dat Gods Woord in Gen. 1:1 melding maakt van de oorspronkelijke schepping en in vers 2 lezen we, hoe door Gods ontzettende oordeel en gericht de aarde woest en ledig werd en duisternis op de vloed lag. Maar God liet het daar niet bij, *“en de Geest van God zweefde boven het water”* en over deze totale ondergegangene wereld, waar alles in de dood lag.

Daar ging God weer nieuw leven verwekken. Wat wij beschreven vinden in die zes dagen en de zevende van de herschepping. In dit herscheppingsverhaal wordt slechts op een paar plaatsen het woord *“scheppen”* gebruikt. Hier is alweer een bewijs, dat dit niet de oorspronkelijke schepping was.

Het woord *“scheppen”* wordt alleen gebruikt, in verband met de mens, die nog geschapen moest worden en in verband met de dierenwereld, die ook opnieuw geschapen moest worden.

Maar er staat met geen woord vermeld, dat God in die tijd de zon of de maan of de sterren moest scheppen, maar Hij bracht ze weer te voorschijn, zodat zij weer met hun licht konden doordringen tot op het aardoppervlak. God herstelde dus, de atmosfeer en het licht en Hij scheidde de wateren, die onder en boven waren en zo kwam er de luchtruimte, het uitspansel.

Als we daar lezen over de plantenwereld, dan vinden we, dat God die planten wereld niet schept, maar dat Hij het zaad, wat in de aarde was, weer deed uitspruiten. Hieruit zien we dus weer het

bewijs, dat daarvoor er al een plantenwereld is geweest. De wetenschap bevestigt dit ook, want bij de opgravingen van de fossielen, vindt men daarin afdrukken van planten, zoals wij die vandaag kennen; b.v. afdrukken van bladeren van palmbomen en van kastanjabomen.

We zien dus, dat de oorspronkelijke schepping een plantenwereld bezat, die wel ondergegaan is, maar waarvan het zaad nog kiemkrachtig is gebleven. Daarvan heeft de wetenschap het bewijs gekregen, doordat de tarwekorrels, die in de graven van de Farao's zijn gevonden, en die dus duizenden jaren oud waren, bleken nog kiemkrachtig te zijn, want na uitgezaaid te zijn, kwamen zij tot ontkieming en brachten prachtige tarwekorrels voort. We zien dus weer, dat zaad inderdaad heel lang zijn kiemkracht bewaart.

Zo lezen we, dat op die derde scheppingsdag God het zaad weer deed uitspruiten, nadat God de atmosfeer weer in orde gemaakt had en het zonlicht weer op de aarde kon doordringen. Daarom is het heel vanzelfsprekend, dat onze plantenwereld een voortzetting is van de plantenwereld van de oorspronkelijke schepping.

Omdat God de dierenwereld geheel heeft doen omkomen, moest Hij die opnieuw scheppen, en daarom wijkt onze dierenwereld geheel af van de dierenwereld, die tot de eerste schepping behoorden. De wetenschap wil echter verklaren, dat de mammoets tot olifanten evolueerden, maar dat is een menselijke veronderstelling, want dat kan niet zo zijn. Een mammoet is een heel ander dier. Er is geen sprake van evolutie. Daarom is onze dierenwereld een hele nieuwe schepping geworden, en daarom is ook de pre-historische wenzens niet onze voorouder. Die levende wezens zijn allemaal eveneens omgekomen.

Zo is ook Adam, als eerste mens, geschapen. Wat ook heel belangrijk is, is dat we weten, dat toen God de oorspronkelijke aarde schiep, de Morgensterren, de zonen Gods gejuicht en gejubeld hebben. Maar bij de herschepping van deze verwoeste aarde, die door de rebellie van satan verwoest was, daar lezen we er niets van, dat de engelen gejubeld en gejuicht hebben. Zij zullen veel eerder zwijgend hebben toegekeken, wat God nu ging doen; want voor hen was er geen reden om te jubelen en te juichen.

Want hoe goed Gods werk ook was, toen Hij de aarde herschiep, toch was er iets niet goed. Dat kwam, omdat er een scheiding gekomen was in de engelenwereld door de zonde, door de opstand en rebellie van deze engelvorst, die een derde deel van de engelen heeft meegenomen.

Er was dus een breuk in de engelenwereld gekomen en daarom hadden zij geen reden om te juichen en te jubelen, toen God de aarde herschiep. Want zij wisten, dat ondanks dat herstel, satan met dat derde deel van de engelen en al de demonen van die omgekomen wezens, die daar onder satan stonden, samen een vijandig rijk in het Rijk van God vormden. Dit is nog in opstand en steeds in rebellie tegen God en Zijn Rijk.

Daarom lezen we bij de herschepping niet van juichende engelen, want zij wisten, wat wij als mensen niet kunnen zien, dat deze herstelde en hernieuwde wereld is gebouwd op de puinhopen, de graven van een ondergegane, verwoeste wereld, waarvan de opgravingen van vandaag een bewijs zijn.

Toen God dus in zes dagen en een zevende dag deze aarde herstelde en herschiep en voor de mens bewoonbaar maakte, dan lezen we als eerste in het Woord, in Gen. 1:3-4. *“En God zei: Laat er licht zijn! En er was licht. En God zag het licht dat het goed was; en God maakte scheiding tussen het licht en de duisternis”*.

God zei dus, dat het licht goed was, maar niet, dat de duisternis goed was. Hij maakte alleen een scheiding daar tussen, want satan is de vorst van de duisternis. Het licht is dus goed, maar de duisternis niet.

Bij de volgende herscheppingsdag zien we het weer in vers 6-8a: *“En God zei: Laat er een gewelf zijn in het midden van het water, en laat dat scheiding maken tussen water en water! En God maakte dat*

gewelf en maakte scheiding tussen het water dat onder het gewelf is, en het water dat boven het gewelf is. En het was zo. En God noemde het gewelf hemel”.

Hier wordt ook niet gezegd: *“En God zag dat het goed was”*.
Waarom niet?

We weten nu, dat de oorspronkelijke aarde helemaal is ondergegaan in een ontzettende watervloed, die ook de atmosfeer heeft weggenomen. En nu ging God een scheiding maken tussen de wateren *“onder en boven”* het gewelf (uitspansel), en zo kwam er weer een nieuwe atmosfeer. Maar van de wateren, die *“boven”* zijn en van de wateren, die op de aarde zijn, daar zegt God niet van, dat het goed is.

Waarom? Omdat in de wateren, die boven zijn, satan met zijn gevallen engelen woont en dat is dus niet goed, omdat satan daar verblijft, want hij is immers een luchtvorst.

In Ef. 6 lezen we toch ook, dat we niet te worstelen hebben tegen vlees en bloed, maar tegen de overheden in de lucht, de boze geesten, en dat is satan met zijn gevallen engelen. En hoe is het met, de wateren onder het uitspansel? Daar huizen de demonen, en daarom zijn die ook niet goed. Vandaar dat er bij deze herscheppingsdag ook niet staat, dat die goed was.

Toen God met de herschepping in zes dagen en een zevende dag de aarde herstelde en de engelen daarbij toekeken, had Hij een aanvang gemaakt, met een wonderbaar plan, wat echter nog een geheimenis was voor de engelen, die daarom niet blij konden zijn. Maar ook konden zij niet blij zijn, omdat de hele oorspronkelijke aarde een pronkjuweel was, maar de herstelde aarde had slechts op haar midden een hof, een paradijs, meer niet. Dat is dus een groot verschil.

Zo zal straks ook de nieuwe aarde één en al Gods Hof weer worden. In Haggai 2 lezen we van een dergelijk verschil. Daar wordt door de Joden, die teruggekomen zijn uit de ballingschap van Babel, te Jeruzalem, de tempel herbouwd. Maar er waren onder die teruggekeerde ballingen, verschillende Israëlieten, die nog de tempel van Salomo gekend hadden. En nu werd die tempel herbouwd, waarover zij diep teleurgesteld waren, want deze tempel haalde het niet bij die van Salomo.

God zegt het Zelf in Haggai. 2:4. *“Wie is er onder u overgebleven die dit huis in zijn eerste heerlijkheid gezien heeft? En hoe ziet u het nu? Is het niet als niets in uw ogen?”* Ook hieruit blijkt, dat het iets bijzonders en wonderbaar schoon moet zijn geweest.

Maar het was ook niet Salomo, die het gebouwd heeft, maar hij mocht alleen een uitvoerder zijn van het ontwerp, dat David door de Heilige Geest van God ontvangen had. En zo is de tempel, die onder Zerubbabel herbouwd werd veel minder schoon dan die door Salomo werd gebouwd. Daarom konden velen van de teruggekeerden Joden, die de tempel van Salomo gezien hadden, niet juichen, maar weenden er bij.

Toch zegt God, dat zij er blij om moeten zijn, want al is die tempel in uiterlijk veel minder, God gaat daarin een veel grotere heerlijkheid openbaren, want straks zal in die tempel Zijn Zoon Jezus, de Christus openbaar komen. Maar dat was toen nog een verborgenheid.

Welnu, dit is een vergelijking, die ik hier laat zien, want bij de herschepping konden de engelen ook nog niet juichen, want het was voor hen nog verborgen, wat God ging doen. Het was een geheimenis, wat er op deze aarde zou gaan gebeuren, en het bleef verborgen, totdat de Heere Jezus op aarde kwam.

In Matth. 13:35 zegt de Heere Jezus, als Hij in gelijkenissen spreekt tot Zijn discipelen: *“opdat vervuld zou worden wat gesproken is door de profeet, toen hij zei: Ik zal Mijn mond opendoen met gelijkenissen; Ik zal over dingen spreken die verborgen waren vanaf de grondlegging van de wereld”*. (let op! hier staat niet van de aarde maar van de wereld)

God had de wereld gegrondvest, waar we nu in leven. Maar daar bleven geheimenissen verborgen, wat God daarmee voor had en die werden langzaam geopenbaard aan Jezus' discipelen en vooral na de Pinksterdag aan Zijn apostelen, profeten en Zijn gezalfde dienstknechten, die de Heer daarvoor geeft. Daarom vinden we ook in de eerste Petrus brief staan, dat de engelen hier niet van geweten hebben, maar het van de gemeente geleerd moeten krijgen. Dat is wonderbaar!

We lezen dat in 1 Petr. 1:11-12. *“Zij (dat zijn de profeten uit het oude verbond) onderzochten op welke en wat voor tijd de Geest van Christus, Die in hen was, doelde, toen Hij tevoren getuigde van het lijden dat op Christus komen zou, en ook van de heerlijkheid daarna. Aan hen werd geopenbaard dat zij niet zichzelf (dat bleef voor die profeten uit het oude verbond verborgen), maar ons dienden in de dingen die u (de Nieuw Testamentische gelovigen) nu verkondigd zijn door hen die u het Evangelie verkondigd hebben door de Heilige Geest, Die vanuit de hemel gezonden is; (na Pinksteren) dingen, waarin de engelen begerig zijn zich te verdiepen”.*

Die wonderbare geheimenissen van het plan van Gods herstel, bleven voor de engelen wereld verborgen, maar het wordt hun nu langzamerhand klaar en duidelijk, wat God voor heeft. Dat is zo iets ontzagwekkend, dat we gaan beseffen, dat alleen een alwijze God zulk een plan kan uitdenken. Satan is wel een groot engelvorst, maar hij heeft in al zijn wijsheid hier niet van geweten.

Zo staat het toch ook immers in Ef. 3:9-11, dat thans deze engelvorsten door de Gemeente dit geheimenis langzaam geopenbaard krijgen: *“en allen te verlichten, opdat zij mogen begrijpen wat de gemeenschap aan het geheimenis inhoudt, dat door de eeuwen heen verborgen is geweest in God (satan en geen enkele andere engelvorst heeft daarvan ook maar iets geweten), Die alle dingen geschapen heeft door Jezus Christus, opdat nu (na de Pinksterdag) door de gemeente aan de overheden en de machten in de hemelse gewesten de veelvuldige wijsheid van God bekendgemaakt zou worden, volgens het eeuwige voornemen dat Hij gemaakt heeft in Christus Jezus, onze Heere”.* O, hoe groot is God!

Maar nu moet ik het u duidelijk maken, dat het niet de Gemeente is, die als leraars en onderwijzers de engelen onderwijs geeft. Die opdracht heeft de Gemeente niet. Maar hoe worden deze geweldige engelvorsten, deze Morgensterren, deze cherubs dan wel onderwezen door de Gemeente? Het is, omdat die Gemeente, die God nu klaar maakt, dat Lichaam van Christus, op zichzelf een openbaring van het geheimenis Gods is. Dat zullen we later in dit seminar nog duidelijker gaan zien.

We weten nu reeds, dat bij de oorspronkelijke schepping, de Morgensterren en heel de engelenwereld betrokken waren, en dat zij gejuicht en gejubeld hebben. Maar bij de herschepping, na de val van de Morgenster Lucifer, was er een geheimenis. Welk geheimenis dan?

Dit geheimenis: een andere Morgenster, die niet alleen Morgenster, maar *“de blinkende Morgenster”* heet, en die niet alleen een Zoon Gods is, maar de Zoon van God is. Dat is het grote geheimenis, dat Gods eeuwige Zoon eigenlijk nu de Plaatsvervanger gaat worden van die gevallen morgenster. Daarom is Hij de blinkende Morgenster.

En wat satan verzaakt heeft en Gods genadegave, die hij ontvangen had, misbruikt heeft, want hij had immers de opdracht om het beginsel van leven wat op deze oorspronkelijke aarde was, tot heerlijkheid te brengen en dat God nu volvoeren gaat

door Zijn Zoon, als de Blinkende Morgenster, en Die zal hier uit de aarde een nieuw geslacht zonen Gods verwekken, heerlijker dan de Morgensterren, die gevallen zijn. Dat is het plan van God. Hoe wonderbaar is dit!

We zullen hierover enige Schriftgedeelten opslaan, om daarin de wijsheid en de grootheid Gods te gaan ontdekken. Paulus spreekt hierover in Col. 1:26-27. *“namelijk het geheimenis, dat eeuwen en geslachten lang verborgen is geweest (dus ook voor de engelen), maar nu geopenbaard is aan Zijn heiligen. (de Gemeente) Aan hen heeft God willen bekendmaken wat de rijkdom is van de heerlijkheid van dit geheimenis onder de heidenen: (en nu komt het) Christus onder u, de hoop op de heerlijkheid”.*

Satan heeft dat leven, dat God in beginsel op de oorspronkelijke aarde schiep, verdorven, doordat het zijn duivelsgebroed was geworden. Maar Christus onder ons, die onder Zijn vleugels gaan komen en schuilen, die worden gemaakt tot een nieuw broedsel, aan de Zoon van God gelijk.

Het woord van Openb. 22:16 zegt het: *“Ik, Jezus, heb Mijn engel gezonden om bij u in de gemeenten van deze dingen te getuigen. Ik ben de Wortel en het Nageslacht van David, de blinkende Morgenster”*.

En Hebr. 2:10 leert het ons: *“Want het paste Hem (dat is God de Vader), om Wie alle dingen zijn en door Wie alle dingen zijn, dat Hij, om veel kinderen tot heerlijkheid te brengen, de Leidsman van hun zaligheid door lijden zou heiligen. Immers, zowel Hij Die heiligt als zij die geheilgd worden, zijn allen uit één. Daarom schaamt Hij Zich er niet voor hen broeders te noemen”*.

Ziet u, hoe God uit deze blinkende Morgenster een wonderbaar leven verwekt, om vele zonen tot heerlijkheid te brengen. Hoevelen? In ieder geval zal, wat satan verwoest heeft, op een wonderbare wijze hersteld worden.

Daarom zegt Jezus in Luc. 20:34-35. *“De kinderen van deze wereld trouwen en worden ten huwelijk gegeven, maar zij die het waard geacht zijn die toekomstige wereld (die komt) te verkrijgen, en de opstanding uit de doden, zullen niet trouwen en ook niet ten huwelijk gegeven worden. Want zij kunnen niet meer sterven, omdat zij gelijk zijn aan engelen. (daar hebt u het) En zij zijn kinderen van God, omdat zij kinderen van de opstanding zijn”*. Ja, deze Morgensterren, deze zonen Gods, zijn eens gevallen, maar uit de puinhopen gaat God iets oprichten, wat veel heerlijker is!

Als we nu Hebr. 2:5-8a lezen, dan gaan we nog meer van die heerlijkheid zien: *“Want Hij heeft de komende wereld, waarover wij spreken, niet onderworpen aan de engelen, (de toenmalige wereld was wel aan de engelen wereld onderworpen, maar die zijn gevallen; de wereld echter, waarin wij nu leven, wordt niet meer aan de engelen onderworpen), maar iemand heeft ergens getuigd: Wat is de mens, dat U aan hem denkt, of de mensenzoon dat U naar hem omziet? U hebt hem voor korte tijd minder gemaakt dan de engelen; (dus minder dan de engelen) met heerlijkheid en eer hebt U hem gekroond. U hebt hem gesteld over de werken van Uw handen; alle dingen hebt U onder zijn voeten onderworpen”*.

En vers 10 gaat verder met: *“Want het paste Hem, om Wie alle dingen zijn en door Wie alle dingen zijn, dat Hij, om veel kinderen tot heerlijkheid te brengen, de Leidsman van hun zaligheid door lijden zou heiligen”*.

En aan het einde van vers 16 gaan we zien: *“Want werkelijk, Hij neemt de engelen niet aan, maar Hij neemt het nageslacht van Abraham aan”*. En dat is de Gemeente! O, grote blijdschap Gods en diepte Gods, hoe ondoorgrondelijk bent U!

God is bezig met dat herstel, dat een geheimenis was, verborgen voor de engelen wereld, die zo iets nog nooit gezien hadden, maar zij gaan het nu zien door de Gemeente en die tot de volle heerlijkheid zal gebracht worden en tentoongesteld zullen worden als de zonen Gods. Ja, dat is het wonderbare heilige broedsel Gods in Zijn Zoon Jezus Christus. Daarom hing Hij met zijn armen zo aan het kruis, en gaf Hij Zijn leven en Zijn bloed, opdat wij onder Hem gedekt zouden worden en tot dat leven zouden gebracht worden.

Zo zien we, dat dit niet alleen een volledig herstel is, maar veel meer dan een herstel, want het wordt veel heerlijker. En als satan niet gevallen was, dan hadden die schepselen toen opgeklommen tot de heerlijkheid van die engelvorst. Maar de mensenkinderen komen tot de heerlijkheid van het gelijk worden aan het beeld van de Zoon van God, dus meer dan de engelen. Dat is Gods antwoord op satans rebellie!

We gaan nu lezen Hebr. 2:5-18. *“Want Hij heeft de komende wereld, waarover wij spreken, niet onderworpen aan de engelen, maar iemand heeft ergens getuigd: Wat is de mens, dat U aan hem denkt, of de mensenzoon, dat U naar hem omziet? U hebt hem voor korte tijd minder gemaakt dan de engelen; met heerlijkheid en eer hebt U hem gekroond. U hebt hem gesteld over de werken van Uw handen; alle dingen hebt U onder zijn voeten onderworpen. Want bij het onderwerpen van alle dingen aan Hem heeft Hij niets uitgezonderd dat Hem niet onderworpen is.*

Nu zien wij echter nog niet dat Hem alle dingen onderworpen zijn, maar wij zien Jezus met heerlijkheid en eer gekroond, Die voor korte tijd minder dan de engelen geworden was, vanwege het lijden van de dood, opdat Hij door de genade van God voor allen de dood zou proeven. Want het paste Hem, om Wie alle dingen zijn en door Wie alle dingen zijn, dat Hij, om veel kinderen tot heerlijkheid te brengen, de Leidsman van hun zaligheid door lijden zou heiligen. Immers, zowel Hij Die heiligt als zij die geheilgd worden, zijn allen uit één.

Daarom schaamt Hij Zich er niet voor hen broeders te noemen, want Hij zegt: Ik zal Uw Naam aan Mijn broeders verkondigen; te midden van de gemeente zal Ik U lofzingen. En verder: Ik zal Mijn vertrouwen op Hem stellen.

En vervolgens: Zie, Ik en de kinderen die God Mij gegeven heeft. Omdat nu die kinderen van vlees en bloed zijn, heeft Hij eveneens daaraan deel gehad om door de dood hem die de macht over de dood had – dat is de duivel – teniet te doen, en allen te verlossen die door angst voor de dood gedurende heel hun leven aan slavernij onderworpen waren.

Want werkelijk, Hij neemt de engelen niet aan, maar Hij neemt het nageslacht van Abraham aan. Daarom moest Hij in alles aan Zijn broeders gelijk worden, opdat Hij een barmhartig en een getrouw Hogepriester zou zijn in de dingen die God betreffen, om de zonden van het volk te verzoenen. Want waarin Hij Zelf geleden heeft, toen Hij verzocht werd, kan Hij hen die verzocht worden, te hulp komen”.

We hebben reeds gezien, hoe God de oorspronkelijke aarde en de wereld daarop, moest verwoesten; en hoe God nu in zes dagen en een zevende dag, die aarde tot een woonplaats ging maken, bewoonbaar voor de mens, die Hij zou gaan scheppen.

En hoe God in Zijn hart het voornemen had om Zijn eigen Zoon als de blinkende Morgenster te doen komen, om uit Hem een nieuw geslacht van zonen te verwekken, die niet alleen de plaatsvervangers zouden worden van de gevallen Morgensterren en engelen Gods, maar die ook deze gevallen engelen zullen richten en alles zullen herstellen en vernieuwen, wat in de schepping verstoord is geworden, zowel in de hemel als op de aarde en om die nog tot grotere heerlijkheid en volheid te brengen. Maar dit alles was nog een verborgenheid voor de engelen wereld.

Let goed op, want we gaan nu een heel stuk dieper op deze grote wijsheid van God in.

Toen God nu in die zes dagen de aarde weer bewoonbaar had gemaakt, schiep Hij aan het einde van die zesde dag de mens, zoals we dat vinden in Gen. 1:27. *“En God schiep de mens naar Zijn beeld; naar het beeld van God schiep Hij hem; mannelijk en vrouwelijk schiep Hij hen”.* De mens werd dus geschapen naar het beeld van God, dat wil dus zeggen, dat deze mens, *in zijn oorsprong*, een zoon van God was.

Zo wordt Adam in Luc. 3:38 ook genoemd: *“de zoon van Enos, de zoon van Seth, de zoon van Adam, de zoon van God”.* Alle mensen zijn van nature zonen van Adam, en worden daarom ook mensenkinderen genoemd. Maar Adam was van oorsprong een zoon van God, want God had hem Zelf geschapen naar Zijn beeld, naar Zijn gelijkenis, zoals we het ook in Gen. 5:1 lezen.

We moeten dus goed onderscheiden, dat wij van nature het beeld van de gevallen mens Adam dragen, want we zijn nakomelingen van Adam. Maar Adam droeg in het begin, voor de zondeval, het beeld van God, en daarom was hij een zoon van God. Wij mensen zijn van nature geen zonen Gods,

maar zondaren. Daarom kunnen we alleen door het geloof in Christus, de Zoon van God, tot zonen van God gemaakt worden door wedergeboorte.

In Gen. 5:3 lezen we: *“Adam leefde honderddertig jaar, en verwekte een zoon naar zijn gelijkenis, naar zijn beeld; en hij gaf hem de naam Seth”*. Adam zelf was naar de gelijkenis van God geschapen en droeg het beeld van God. Maar Seth, die als zoon geboren is uit Adam, droeg het beeld van de gevallen Adam als zondaar.

We weten dus, dat het Gods bedoeling is om uit dat eerste mensenpaar, die zonen van God waren, een nieuw geslacht van zonen Gods te verwekken. Maar nu moet u eens heel goed letten op het wonderbare van Gods handelen! Hoe en waaruit schiep God Adam? Dat staat in Gen. 2:7. *“toen vormde de HEERE God de mens uit het stof van de aardbodem en blies de levensadem in zijn neusgaten; zo werd de mens tot een levend wezen”*.

Hier zien we een ontzaglijk groot contrast tussen de geschapen en gezalfde cherub (satan) en de nu geschapen mens. Dit is een geweldig groot onderscheid!

Dat de mens, die geformeerd werd uit het stof van de aardbodem betekent, dat uit het midden van de gevolgen van het door satans schuld verwoeste werk, dat God nu die mens ging scheppen. Uit wat satan bewerkt heeft in zijn streven en werken, in zijn rebellie tegen God en de gevolgen daarvan, uit dat stof van satans streven, formeert God de mens.

Hier zien we iets van de grootheid en wijsheid Gods. Want uit het stof van de puinhopen van deze verwoeste aarde en van deze vergane oorspronkelijke wereld, schept God nu de mens als een zoon van God.

En wat zien we nu? Dat God zich een zwak aards mens verwekte, die de volkomen tegenstelling was van die machtige, sterke, geweldige hemelvorst, en dat de zwakke stoffelijke, aardse menstegenover die hemels, in majesteit en kracht geschapen, grote engelvorst staat; een grotere tegenstelling is niet in te denken! Maar dat is tevens een oordeel Gods, dat alleen spreekt van onvoorstelbare wijsheid en grootheid van God.

God zet tegenover deze engelvorst, niet een ander machtig wezen, maar laat uit de puinhopen, die satan zelf bewerkt heeft, iets opstaan, wat hem ten val zal brengen. Satans eigen werk brengt hem dus ten val, en dat zal alles herstellen. Dat is nu de wijsheid Gods! We zijn dus mensen, voortgekomen uit het stof van deze verwoeste wereld, wier ondergang de duivel heeft bewerkt.

In Ez. 28 hebben we reeds gelezen over het oordeel volgens Gods raad over deze gevallen cherub. En daar zien we de verschillende trappen en stadia van dit oordeel en gericht, dat God aan satan voltrekt. Dat zal niet in een ogenblik plaats vinden, maar in verschillende stadia.

We lezen in Ez. 28:15-16a. *“Volmaakt was u in uw wegen, vanaf de dag dat u geschapen werd, totdat er ongerechtigheid in u gevonden werd. Door de overvloed van uw handel vulde men uw midden met geweld, en ging u zondigen. Daarom verbande Ik u van de berg van God”*.

Het eerste oordeel, dat hem zal treffen is dus: *“Daarom verbande Ik u van de berg van God”*. Dat is reeds geschied, want satan heeft zijn woonplaats niet meer op de berg, maar in de luchtlagen boven de aarde. Hij woont niet meer daar, waar de andere Morgensterren en cherubs, die staande voor de Troon en God trouw zijn gebleven, wonen op de berg der goden. Wel lezen we in Job 1, dat satan van tijd tot tijd vergunning krijgt om in de vergadering der zonen Gods te komen, maar hij mag er nooit blijven.

Ez. 28:16b gaat verder: *“en deed Ik u verdwijnen, beschermende cherub, uit het midden van de vurige stenen”*. Zijn gebied is bepaald bij deze aarde en om deze aardbodem; hoe ver dat zich uitstrekt weten we niet. Hij mag zich dus niet meer vrij bewegen in het rijk van de miljoenen en miljarden sterren en sterrenwolken.

En dan lezen wij verder: *“Vanwege uw schoonheid werd uw hart hoogmoedig, u richtte uw wijsheid te gronde vanwege uw luister. Ik wierp u ter aarde”*. Dit moet nog voltrokken worden, al staat het hier als voltooid.

Dat is vaak in Gods Woord zo, alsof alles al voltrokken is, want voor God ligt dat vonnis al gereed. We weten, wanneer dat gebeurt. Want als Jezus Christus straks Zijn Gemeente heeft opgenomen in heerlijkheid, dan wordt satan uit het luchtruim om de aarde, de hemelse gewesten geworpen op de aarde. Dan wordt ook dat vonnis voltrokken, dat reeds vast ligt in het Woord van God.

Jezus zegt het ook in Lucas 10:18. *“Ik zag de satan als een bliksem uit de hemel vallen”*. En dat is dus nog steeds toekomst! Maar waar het nu bijzonder om gaat, staat in vers 18 van Ez. 28: *“Vanwege de overvloed van uw ongerechtigheden door uw oneerlijke handel ontheiligde u uw heiligdommen. (en nu komt het) Daarom deed Ik een vuur uit uw midden oplaaien, en dat verteerde u”*.

Gods raadsbesluit, dat uit het midden van door satans zelf verwoeste werk, een vuur zou komen, dat satan en zijn hele werk zou verteren en vernietigen. En nu gaat u er iets daarvan zien. Ik herhaal: uit het stof van de verwoeste aarde, uit de puinhopen van die ondergegane oorspronkelijke wereld schept God een mens.

En wat heeft God met hem voor? Dat, die mens, uit dat stof geformeerd met zijn nakomelingen, het vuur gaat worden, dat heel het werk van satan en hem zelf zal verteren en alles zal herscheppen. Hoe kan dat stof tot vuur worden?

De mens, dat stof, is bestemd om een vat te worden van het heilige vuur Gods, een woonstede te zijn van Gods Geest; en dat vuur van God in de mens zal alles, wat van zonde en onreinheid gekomen is in de schepping, vernietigen. Deze geschapen mens, die als nakomelingschap het heilige aantal voor God bepaald, moet voortbrengen, wordt het wonderbare Gods orgaan, wat een verterend vuur gaat worden, en voor goed met alles zal afrekenen, wat zonde en ongerechtigheid is.

Dat is de roeping van de mens, die in Gods wegen wandelt om een vat te worden vol van Gods Geest, en om met elkaar dat wonderbare levende organisme, het Lichaam van Gods Zoon, te worden, aan wie ook het oordeel gegeven is.

Paulus zegt immers in 1 Cor.6:2-3. *“Weet u niet dat de heiligen de wereld zullen oordelen? En als door u de wereld geoordeeld wordt, zou u dan ongeschikt zijn voor de meest onbeduidende rechtszaken? Weet u niet dat wij engelen zullen oordelen? Hoeveel te meer dan alledaagse dingen?”* Uit het midden dus van satans werk, heeft God iets tevoorschijn geroepen, wat dat zal bewerken!

Gaan we nu de uitspraak begrijpen uit Ez. 28:18, waar God zegt: *“Daarom deed Ik een vuur uit uw midden oplaaien, en dat verteerde u”*.

Hoe hebben de engelen begeerd, om te zien, hoe dit raadsbesluit Gods, dat zij aangehoord hebben, in werking zal gaan. God was bij machte om direct satan te verdoemen, maar God verdoemt satan niet, want deze zal zichzelf verdoemen uit het werk, dat hij gedaan heeft en dat hemzelf zal veroordelen en vernietigen. Is dat niet de wijsheid Gods? Niet door een machtige sterke Gods hand, maar door de zwakke mens, die uit het stof der aarde, geschapen is. Het stof der aarde, het resultaat van satans opstand. Dat is groots en dat is onze roeping!

Maar dan begrijpen we wel, dat de mens de frontlinie vormt van de strijd tussen het licht en de duisternis, want satan zal alles op alles zetten, om de mens in zijn bezit te nemen, opdat dat verhinderd wordt. En daarom is die worsteling om het bezit van de mens, direct na de schepping van die mens, al begonnen. En dat is het hele drama!

Hoe God dat in Zijn volk zou uitvoeren, daarvan hield Hij veel verborgen. Daartoe moest Gods Zoon mens worden, een zoon uit Adam. Ook dat is een wonderbare zaak.

Immers we lezen in 1 Petr. 1:18-20. *“in de wetenschap dat u niet met vergankelijke dingen, zilver of goud, vrijgekocht bent van uw zinloze levenswandel, die u door de vaders overgeleverd is, maar met het kostbaar bloed van Christus, als van een smetteloos en onbevlekt Lam. (en nu komt het) Hij is wel van tevoren gekend, vóór de grondlegging van de wereld (dat is dat geheimenis Gods), maar in de laatste tijden geopenbaard omwille van u”.*

Nu hebben we gezien, wat Gods plan was met de mens Adam, die Hij zo wonderbaar formeerde uit het stof der aarde, opdat uit die Adam, die immers geschapen werd naar het beeld en de gelijkenis van God en die dus een zoon van God was, dat uit die Adam een nakomelingschap zou komen, waaruit God een nieuw geslacht van Zonen Gods zou verkrijgen, die de plaats zouden innemen van de gevallen engelzonen Gods en Morgensterren.

Daarom lezen we ook, dat God niet alleen die blinkende Morgenster, Zijn Zoon Jezus Christus als het lam van God, voorgekend heeft voor de grondlegging der wereld, maar ook dat hele nieuwe geslacht van die zonen Gods heeft voorgekend, u en ik.

Dat is Gods plan, wat we ook vinden in Rom. 8:28-30a. *“En wij weten dat voor hen die God liefhebben, alle dingen meewerken ten goede, voor hen namelijk die overeenkomstig Zijn voornemen geroepen zijn. Want hen die Hij van tevoren gekend heeft, heeft Hij er ook van tevoren toe bestemd om aan het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig te zijn, opdat Hij de Eerstgeborene zou zijn onder vele broeders. En hen die Hij er van tevoren toe bestemd heeft, die heeft Hij ook geroepen”.*

Al die mensen, die uit Adam voortkomen en die tot zonen Gods gemaakt worden door de genade van Jezus Christus, die heeft God voor de grondlegging deze wereld gekend, geroepen en bestemd tot gelijkvormigheid aan het beeld van Zijn Zoon. Of dacht u, dat u uit uzelf kon komen? Weet toch, dat God u geroepen heeft.

En waarom heeft God u geroepen? Omdat God u al van tevoren gekend heeft! Dat is het wonderbaarlijkste wat er is! Vele mensen maken dit uit als dwaasheid, omdat zij het niet verstaan en God onredelijk vinden. Maar wie zich een kind van God mag weten, weet dus ook, dat Jezus voor hem stierf voordat hij geboren werd, want God had hem al gekend en geroepen in dat Lam Gods.

En dat is Gods zaak, waar wij van af hebben te blijven. Dat wordt bevestigd door vers 30b van Rom. 8. *“en hen die Hij geroepen heeft, die heeft Hij ook gerechtvaardigd, en hen die Hij gerechtvaardigd heeft, die heeft Hij ook verheerlijkt”.*

Ziet u, het is bij God al klaar, terwijl wij er nog tegenaan kijken, maar met vreugde mogen wij het verwachten! Paulus zegt datzelfde door de Heilige Geest in Efeze 1 waar je alleen maar stil van kan worden.

De Heer liet mij zien, dat ik dit onderwerp, moest verkondigen, dat wij weer de vreze voor Hem zouden gaan krijgen, daar we hier op drie maal heilige grond zouden staan en dat we vol ontzag met een heilig beven voor Hem en Zijn Woord zouden gaan worden. Want als God deze grote gezalfde hemelvorst, Lucifer, niet gespaard heeft, toen hij zondigde, dacht u, dat Hij dan ons zou sparen? Vreest Hem met een heilige vreze! En wees Hem alleen maar dankbaar. Opdat we Hem welgevallig mogen zijn.

Hoort wat de Heilige Geest door de mond van de apostel Paulus hier zegt in Ef. 1:3-6. *“Gezegend zij de God en Vader van onze Heere Jezus Christus, Die ons (de Gemeente) gezegend heeft met alle geestelijke zegen in de hemelse gewesten in Christus (en nu komt het), omdat Hij (God de Vader) ons vóór de grondlegging van de wereld in Hem (in Christus) uitverkoren heeft, opdat wij heilig en smetteloos voor Hem zouden zijn in de liefde. Hij (God, de Vader) heeft ons voorbestemd om als Zijn kinderen aangenomen te worden, door Jezus Christus, in Zichzelf, overeenkomstig het welbehagen van Zijn wil, tot lof van de heerlijkheid van Zijn genade, waarmee Hij ons begenadigd heeft in de Geliefde”.*

Broeders en zusters wordt daar toch diep, diep van doordrongen, in elke vezel van uw hart, uw verstand, uw geest, uw ziel en van uw gemoedsleven. We leven uit de genade Gods, uit het geloof, er is niets uit onszelf bij. Het is alleen genade, die ons geworden is van God in Christus Jezus.

Uit dat geloof alleen, moeten we leven willen dag aan dag bij alles wat we denken, zeggen en doen. Dan hebben we helemaal geen pretenties meer en weten we, dat we niets meer zijn dan stof, wat satan vertreden heeft, maar waarvan God uit genade dat heerlijke gaat maken. Als we nog enige pretentie hebben, als we nog ergens ons willetje laten gelden, dan is dat nog van de duivel in ons, weet u dat? En dat kan voor God niet bestaan.

Ef. 1:4-5. *“omdat Hij ons vóór de grondlegging van de wereld in Hem uitverkoren heeft, opdat wij heilig en smetteloos voor Hem zouden zijn in de liefde. Hij heeft ons voorbestemd om als Zijn kinderen aangenomen te worden, door Jezus Christus, in Zichzelf, overeenkomstig het welbehagen van Zijn wil”*. Wordt toch hiervan doordrongen!

Want Hebr. 2:6 zegt: *“maar iemand heeft ergens getuigd: Wat is de mens, dat U aan hem denkt, of de mensenzoon, dat U naar hem omziet”*? Laten we dan ook steeds met meer heilig ontzag, vrees en beven vervuld worden van deze God, die ons tot zulk een heerlijkheid roept uit het niets, uit het stof, om aan het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig te worden. Is dat niet genoeg?

Laten we dan zo gaan wandelen, dat we ook opletten, of we Hem in alles welgevallig zijn. Als die vreze van God in ons hart is, dan zetten we ook een wacht voor onze mond, want we weten met welk een God we te doen hebben.

En ik heb het nog veel meer tegen mijzelf dan tegen u. Dan gaan we ook ons gedachten leven controleren; waar gaan onze gedachten naar toe? Want we zijn verantwoordelijk voor de richting, waarheen onze gedachten gaan. Laten we naar deze vreze voor God en Zijn Woord dagelijks onze gedachten, woorden en onze handel en wandel richten, opdat we werkelijk Hem in alles welbehaaglijk mogen worden!

God heeft dus al degenen, die Hij bestemd heeft om het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig te worden, voorgekend voor de grondlegging der wereld en daarom zijn die namen, die we dragen, bij Hem al bekend, en heeft die ook vastgesteld. Als we in het huwelijk treden, dan krijgen we een trouwboekje en kunnen later, als we met kinderen gezegend worden, daar de namen van die kinderen inschrijven.

We weten dikwijls nog niet, welke namen we onze kinderen zullen geven, maar bij God zijn die reeds bekend. Want toen God dit voornemen had, om een nieuw geslacht van zonen Gods te verwekken uit de mens, toen heeft Hij al het hele geboorteregister klaargemaakt, met alle namen erin. Dat is het “Boek des Levens”.

Het wordt in vele kerken en kringen, altijd verkeerd geleerd, wanneer men zegt, als iemand zich bekeert heeft en tot wedergeboorte is gekomen, dat dan hun naam ingeschreven wordt in het Boek des Levens. Voor alle duidelijkheid nogmaals. Maar dat is niet waar, want dat staat nergens in de Bijbel. Want we komen tot bekering en tot wedergeboorte, omdat onze namen daarin reeds staan. Dat leert de Bijbel ons! Wel spreekt de Bijbel van de mogelijkheid, dat de naam van de mens, die in de zonde blijft, er uit gewist wordt.

Laten we dit samen gaan zien? In Ex 32:31-33 lezen we: *“Toen keerde Mozes terug (toen Israël een grote zonde had begaan, want zij hadden een gouden kalf gemaakt) “Toen keerde Mozes terug tot de HEERE en zei: Och, dit volk heeft een grote zonde begaan, want zij hebben voor zichzelf een gouden god gemaakt. Nu dan, of U toch hun zonden wilde vergeven! Maar indien niet, schrap mij alstublieft uit Uw boek, dat U geschreven hebt. (Mozes’ naam stond in het Boek des Levens en nu wilde Mozes zijn leven geven voor het leven van het volk Israël, en daarom is Mozes een wonderbaar type geworden van de Heere Jezus, Die Zijn leven gaf voor u en mij). Toen zei de HEERE tegen Mozes: Wie tegen Mij zondigt, zal Ik uit Mijn boek schrappen”*.

Dus geen sprake van inschrijven, maar van uitdelgen. Wat kunnen we toch velen verkeerde opvattingen hebben, en dat komt door onkunde, omdat men niet werkelijk de Schrift onderzoekt, want dan zou men tot een andere uitspraak komen.

We vinden hetzelfde ook op een andere plaats vermeld, n.l. in Dan.12:1, waar we lezen van de wedergeboorte van Israël. Want wie worden straks uit Israël behouden? Dat zijn zij, wier namen staan geschreven in het Boek.

De tekst van Dan. 12:1 luidt: *“In die tijd zal Michaël opstaan, de grote vorst, hij die uw volksgenoten bijstaat. (dat is Israël, want Gabriël spreekt hier tegen Daniël, die een Jood is) Het zal een benauwde tijd zijn, (dat is de tijd van de anti-christ) zoals er niet geweest is sinds er een volk is geweest tot op die tijd. In die tijd zal uw volk ontkomen: ieder die gevonden wordt, opgeschreven in het boek”*. Wie worden dus uit Israël behouden? Al wie in het Boek geschreven wordt bevonden.

Wat zegt Jezus in Luc. 10, als die zeventigen terugkomen in vers 17-20. *“De zeventig zijn teruggekeerd met blijdschap en zeiden: Heere, zelfs de demonen zijn in Uw Naam aan ons onderworpen. Hij zei tegen hen: Ik zag de satan als een bliksem uit de hemel vallen. (Let u op, dat is toekomstig) Zie, Ik geef u de macht om op slangen en scorpioenen te trappen (slangen zijn gevallen*

engelen en scorpioenen zijn demonen) en de macht over alle kracht van de vijand; en niets zal u schade toebrengen. Verblijd u echter niet daarover dat de geesten aan u onderworpen zijn, maar verblijd u erover dat uw namen opgeschreven zijn in de hemel”. Hier staat dus niet: *“opgeschreven worden”* maar *“opgeschreven zijn”*. En daarom volgden zij Jezus. Dat lezen we in de hele Bijbel.

Ik wil u enige plaatsen laten zien. In Fil 4:3 staat. *“Ja, ik vraag ook u, mijn oprechte metgezel: Help deze vrouwen, die samen met mij gestreden hebben in het Evangelie, ook met Clemens en mijn andere medewerkers, van wie de namen in het boek des levens staan”*. Zij staan erin en daarom zijn zij medewerkers en navolgers van Christus geworden, want God heeft hen van tevoren gekend.

En die Hij van tevoren gekend heeft, die heeft Hij ook geroepen, de anderen niet! Misschien wordt de Bijbel nu wel geheel nieuw voor u, want nu ziet u, dat de evangelie predikingen van vandaag, niet goed zijn, maar vervormd, omdat men het Woord van God niet echt kent en daarom kennen zij Gods bedoeling en Gods plan niet. Vandaar die geestelijke armoede, die twist en tweestrijd en die scheuringen overal.

De Heere Jezus waarschuwt Zelf Zijn volgelingen, opdat zij niet af zullen vallen, zoals Hij dat ook in Joh. 15 vers 4a zegt: *“Blijft in Mij”*. Want als men niet in Hem blijft, dan wordt men als een rank, die verdort.

Zo spreekt de Heer ook in Openb. 3 tot Zijn Gemeente, dat, als zij niet werkelijk in het leven van Hem blijven overwinnen, dat er een mogelijkheid is, dat hun naam ‘uitgewist’ wordt uit het Boek des Levens. Dit staat in vers 5. *“Wie overwint (dat is ieder, die in het geloof blijft staan), “Wie overwint zal bekleed worden met witte kleren (het opstandingslichaam) en Ik zal zijn naam beslist niet uitwissen uit het boek des levens, maar Ik zal zijn naam belijden voor Mijn Vader en voor Zijn engelen”*.

Ziet u, dat er pertinent geen sprake is van inschrijven, maar het is een waarschuwing voor allen, die zeggen: *“Ik ben tot de Heer gekomen en nu kan mij niets meer gebeuren, ik ben uitverkoren en mijn naam staat daar nu ingeschreven; Ik kan met mijn oude leven doorgaan, want ik ben toch behouden”*. Zulks spreken is een bewijs, dat men niet behouden is.

Want als men werkelijk de Geest van Christus heeft, dan spreekt men zo niet, dan wordt men steeds kleiner. Want van degenen, die zich ware kinderen Gods weten te zijn, is het leven vervuld met een heilig ontzag voor de Almachtige God, Die hun Vader is in Jezus Christus. Deze staan allen ingeschreven in dat wonderbare Levensboek.

Maar als straks het laatste gericht aanbreekt voor de grote witte troon, weet u, wie dan uiteindelijk ook nog behouden worden? Allen, wier namen geschreven staan in het Boek des Levens.

Dat lezen we in Openb. 20:11-12. *"En ik zag een grote witte troon, en Hem Die daarop zat. Voor Zijn aangezicht vluchtten de aarde en de hemel weg (wat een heilig ontzag!), zodat er geen plaats meer voor hen te vinden was. En ik zag de doden, klein en groot, voor God staan. En de boeken werden geopend en nog een ander boek werd geopend, namelijk het boek des levens. En de doden werden geoordeeld overeenkomstig wat in de boeken geschreven stond, naar hun werken"*.

Dit laatste boek is de maatstaf, want in vers 15 lezen we: *"En als iemand niet bleek ingeschreven te zijn in het boek des levens, werd hij in de poel van vuur geworpen"*. Maar al wie in dat wonderbare Boek des Levens ingeschreven zijn, die zijn reeds tevoren bestemd om zonen Gods te zijn.

"En de boeken werden geopend en nog een ander boek werd geopend, namelijk het boek des levens". Waarom gaan dan die andere boeken, niet het boek des levens maar die andere open? Wel, omdat God rechtvaardig is in alles en ook in het oordeel over de rampzaligen, opdat hun recht zal geschieden.

In Openb. 13:8 vinden we het ook staan: *"En allen die op de aarde wonen, zullen het aanbidden, althans van wie de namen NIET zijn geschreven in het boek des levens van het Lam Dat geslacht is, van de grondlegging van de wereld af"*. Wie gaan dus de duivel aanbidden? Wier namen daar niet in

dat Boek des Levens staan, en die er wel in staan, worden behouden. U leest hier misschien voor u vreemde dingen, maar toch is dat de waarheid!

Wat is dat Boek des Levens van het Lam? Dat betekent, allen, die in dat Boek ingeschreven staan, het leven van het Lam hebben, waartoe zij geroepen zijn. Dat is een groot, maar ook een wonderbaar geheimenis.

Maar voor we hier nu mee verder gaan, willen we toch even terugkomen op die grote wijsheid Gods, n.l. hoe God de mens schiep uit het stof van de aarde, de puinhopen van satans werk.

We hebben dus gezien, dat God uit het werk van deze opstandige cherub, voort laat komen, wat hem, die cherub zal ontronen en vernietigen, en dat God alles weer zal herstellen. We vinden dit op vele plaatsen in de Bijbel, en daarin zien we juist die wondere wijsheid Gods, waarin ook nog humor zit.

We weten b.v. dat, toen Mozes geboren werd in Egypte, die Farao een werktuig was in satans hand. Want wat wilde die Farao? Hij gaf het bevel, dat alle Israëlitische jongentjes, die toen geboren werden, in de Nijl moesten geworpen worden, om zo te worden omgebracht. Waarom? Omdat satan wist, dat uit hen het geslacht van zonen zou voortkomen, dat hem ontronen zou. Dat moest verhinderd worden en vooral, omdat daaruit ook de Zoon van God zou voortkomen, de Christus.

Dan zien we de wondere wijsheid Gods. Want uit dat vernietigingswerk van Farao, bewerkt God het zo, dat er één jongetje UIT de Nijl wordt gehaald en door Farao's dochter wordt opgevoed. En dat is de humor, dat die Farao zelf de kosten van de opvoeding draagt, want Mozes wordt in het paleis grootgebracht. Maar Farao wist niet wie hij in zijn paleis had opgenomen, want die Mozes zou straks hem en heel Egypte richten. Dat is goddelijke wijsheid!

Later zien we iets dergelijks geschieden met David. Saul was een type van satan. Hij was de gezalfde koning, maar werd ontrouw, rebelleerde en kwam ten val, zodat God hem moest verwerpen. Toen liet God de kleine David zalven. En dan komt weer die goddelijke humor; Saul zelf riep David om in zijn huis te komen en gaf zelf aan David een wapenrusting en stelde hem als een legeroverste aan. Saul moest dus er zelf zorg voor dragen, dat David straks koning zou worden. Saul ging echter David haten en hij trachtte hem tenslotte om te brengen. Maar alle dingen doet God medewerken ten goede! Tot zover deze illustratie.

We gaan nu weer verder met het wonderbare plan van Gods. Wat zou er gebeurd zijn, als Adam en Eva niet in zonde waren gevallen? Dan had Adams nakomelingschap alleen bestaan uit de door God voorgekende zonen Gods. Dan waren ook al zijn nakomelingen behouden geweest, want Adam

was behouden, hij was een zoon van God. Dan was uit hem alleen voortgekomen dat wonderbare geslacht van Zonen Gods.

Met die eerste mens gaat God nu een verbond sluiten. En we zullen zien, hoe God steeds een verbond sluit, wanneer Hij weer opnieuw met de mens begint. Er zijn namelijk “zeven verbonden” in de Schrift.

En dit “eerste verbond”, dat God met de mens sloot, kunnen we het “*Paradijsverbond*” noemen, dat God met Adam “*voor zijn val*” sloot. We vinden dit in Gen. 1:28-30. “*En God zegende hen en God zei tegen hen: Wees vruchtbaar, word talrijk, vervul de aarde en onderwerp haar, en heers over de vissen van de zee, over de vogels in de lucht en over al de dieren die over de aarde kruipen! En God zei: Zie Ik geef u al het zaaddragende gewas dat op heel de aarde is, en alle bomen waaraan zaaddragende boomvruchten zijn; dat zal u tot voedsel dienen. Maar aan al de dieren van de aarde, aan alle vogels in de lucht en aan al wat over de aarde kruipt, waarin leven is, heb Ik al het groene gewas tot voedsel gegeven. En het was zo*”.

En ook nog in Gen 2:15-17 lezen we verder: “*De HEERE God nam de mens, en zette hem in de hof van Eden om die te bewerken en te onderhouden. En de HEERE God gebod de mens: Van alle bomen van de hof mag u vrij eten, maar van de boom van de kennis van goed en kwaad, daarvan mag u niet eten, want op de dag dat u daarvan eet, zult u zeker sterven*”.

Dit verbond omvat zeven punten:

Het eerste punt is: de opdracht de aarde te bevolken met hun nakomelingen, als een nieuw geslacht van zonen Gods.

Het tweede punt: de aarde te onderwerpen en dienstbaar te maken voor God.

Het derde punt: de heerschappij over het dierenrijk.

Het vierde punt: als voedsel de boomvruchten.

Het vijfde punt: dat heel belangrijk is, de hof bewerken en te bewaren.

Het zesde punt: het gebod niet te eten van de boom der kennis van goed en kwaad.

Het zevende punt: de straf op de ongehoorzaamheid, die de dood zou brengen, zowel voor de geest als voor het lichaam.

Dit verbond had dus een voorwaarde en die voorwaarde was gehoorzaamheid.

Toen de mens dus ongehoorzaam werd, mede door de verleiding van de duivel, werd dit verbond verbroken en is dus geëindigd bij de zondeval; en dat verbond geldt dus vandaag niet meer.

We moeten bedenken, dat dit verbond helemaal in dat plan van God was, dat het eerste punt was de aarde te bevolken met hun nakomelingen, als een nieuw geslacht van zonen Gods. En lettende op het tweede punt: de aarde te onderwerpen, zien we dus, dat de aarde zelf onder een heerschappij stond, die niet onderworpen was aan God, en we weten, dat satan de vorst daarvan is.

Daarom zien we ook hier weer duidelijk de bevestiging, want de meeste mensen denken, dat met onderwerpen bedoeld wordt, dat zij de hoogste berg op kunnen klimmen en tot de diepste zee kunnen afdalen. Dat maakt men ervan, maar dat heeft hier helemaal niets mee te maken. Want de aarde lag onder een vreemde heerschappij, n.l. die van de rebel en de mens moest immers die heerschappij te niet doen. Dat was het plan van God!

En hoe moest dat gebeuren? Dat staat in het vijfde punt, door de hof te bewerken en te bewaren. De aarde lag nog onder de heerschappij van die rebellerende engelvorst, maar op die aarde had God een Paradijs gemaakt, een hof, en de mens daar geplaatst, waar hij verkeerde met God en met Hem in directe verbinding stond. Dat was dus een plaats, waar satan het niet voor het zeggen had.

We lezen ook, hoe God bij het ruizen van de avondwind bij Adam kwam en met hem sprak, en dat betekent, dat voor het Paradijs de hemel open was.

Nu ontving die mens, die begaafd was en onder de veilige hoede van God stond - want Adam was immers geschapen naar het beeld van God - de opdracht van God, die hof te bewerken en te bewaren. Als God een opdracht geeft, maakt Hij de mens daar ook bekwaam voor.

Adam moest er dus voor waken, dat satan hier nooit zijn macht kon krijgen. Maar de mens moest die hof niet alleen bewaren, maar ook bewerken, d.w.z. dat dit een vreugde voor hem was. Dit was niet een werken in het zweet zijns aanschijns, zoals later na de zondeval het wel voor hem zou zijn. Hij moest naarmate hij met God wandelde, stap voor stap met de Heer verder gaan en met zijn nakomelingschap, dat geboren zou worden als zonen Gods, vanuit die hof de aarde onderwerpen, totdat deze aarde tenslotte een Paradijs zou worden, zoals zij was in de oorsprong.

Want de gehele oorspronkelijke aarde was een Paradijs. Dat was dat eerste verbond met de eerste mens, dat vanuit het Paradijs de gehele aarde onderworpen zou worden aan God, en de satan dus onttroond zou zijn.

Zo hebben wij als Gemeente nu ook een werk gekregen, n.l. om Zijn getuige te zijn vanuit Jeruzalem. Toen God dit verbond met de mens maakte, stelde de gevallen cherub alles in het werk om dit plan van God te verijdelen. Satan wist, dat God uit die mens, die geschapen was naar het beeld van God, een nakomelingschap zou doen voortkomen, dat hem en zijn engelen eens zou onttroonen.

Daarom kunnen we nu begrijpen, dat vanaf dat ogenblik satan alles op alles ging zetten, om die mens ten val te brengen; want als die niet tot val kon komen, dan betekende dat zijn eigen vernietiging. Hij wist van dat verbond, dat God met de mens sloot, ook het punt kon zijn, waardoor de mens zou kunnen vallen, omdat dat verbond immers een voorwaarde van gehoorzaamheid bevatte en vooral gehoorzaamheid aan het gebod: *“u zult niet eten van de boom der kennis van goed en kwaad”*.

Toen God Adam en Eva had geschapen, waren zij rein en volkomen, maar zij moesten eerst nog beproefd worden om van rein, heilig en volmaakt te worden. Hetzelfde was vooraf gebeurd met de engelenwereld. Want toen was de aarde de proefsteen.

Maar nu werd het midden van de hof, waar die boom stond, de proefsteen van het gebod. Dat was een noodzaak, omdat God vrije zonen schept en geen marionetten, want zij moeten uit vrije wil Hem willen dienen, lief hebben en volgen. Daarom moesten ook zij dus de keuze hebben van gehoorzaam of ongehoorzaam te kunnen zijn.

En we weten wat er plaats gevonden heeft. Zo is satan door middel van het eerste medium, dat hij gebruikte, de slang, de oorzaak ervan geworden dat de mens in zonde viel. Men zou zo op het eerste oog zeggen: een grote overwinning van de duivel.

Maar dat is slechts schijn, want het was voor satan verborgen, dat Gods plan veel dieper lag, en wat Hij verborgen had gehouden voor de engelenwereld, n.l. dat Zijn Zoon eens uit die Adam voort zou komen als de blinkende Morgenster en dat uit Hem dat ware geslacht van Zonen Gods zou komen.

Toen satan dacht, dat hij een volledige overwinning had behaald, had hij een misrekening gemaakt, zoals hij altijd zich misrekent. Zijn opzet was dus die mens ten val te brengen, opdat uit die mens niet meer een nieuw geslacht van zonen Gods kon komen. En schijnbaar had hij dat ook bereikt.

Maar we zullen gaan zien, dat er een groot onderscheid was tussen het gericht, dat nu over de mens komen moest en het eerste gericht, dat over de oorspronkelijke aarde en wereld was gekomen. Want toen het eerste mensenpaar in zonde was gevallen, moest God opnieuw ingrijpen met een tweede gericht en oordeel, en de mens werd verbannen uit het Paradijs, waarmee God hem de weg naar de boom des levens afsneed.

Het wezenlijk onderscheid tussen deze twee gerichten, gaan we nu behandelen. Bij het eerste gericht ging de toenmalige wereld en alle schepselen, die daarop waren, geheel ten onder.

Bij het tweede gericht ging de wereld niet ten onder, maar hij bleef voortbestaan, alleen onder heel gewijzigde en veranderde omstandigheden.

Bij het eerste gericht ging een hele wereld verloren en werd de aarde onbewoonbaar. Bij het tweede gericht ging een Paradijs verloren, maar de aarde bleef bewoonbaar, al was het onder moeilijke omstandigheden.

Bij het eerste gericht zien we een geheel verwoeste aarde, bij het tweede gericht een vervloekte aarde. Want zo staat het er: omdat de mens in zonden was gevallen, was nu om zijns naam wil, ook de aarde vervloekt en zou voor de mens van dat ogenblik af moeite, leed en lijden zijn deel zijn.

Bij het eerste gericht trad terstond voor alle daar levende schepselen de geestelijke en lichamelijke dood in. Bij het tweede gericht trad direct alleen de geestelijke dood in, maar niet de lichamelijke, opdat de weg open zou blijven tot redding en verlossing.

Als laatste onderscheid nog dit: bij het eerste gericht, of liever gezegd al voor dat eerste gericht, bij de zondeval van Lucifer, kwam er een breuk met God en Lucifer en ook met een derde deel van de engelen, en zo kwam er een scheuring in die engelenwereld, en werd de heerlijke Goddelijke harmonie in Gods grote schepping verstoord. Want in een bepaald gebiedsdeel, waarover satan heerste, was er nu rebellie en opstand tegen God, en daardoor oorlog en strijd.

Er is niet alleen hier op deze aarde oorlog, maar ook in de hemelse gewesten is oorlog aan de gang. Daarvan lezen we b.v. in Openb. 12:7-10, hoe Michael met zijn engelen streed tegen satan en diens engelen.

Daarom is het hedendaags geroep om vrede dwaasheid, want er kan geen vrede zijn, zolang de duivel en de machten der duisternis nog heersen. Vrede kan er alleen komen, als straks de Vrededorst er een einde aan heeft gemaakt, doordat Zijn vijanden tot een voetbank gesteld zijn. Dan komt er pas vrede en niet eerder!

Bij de zonderval van de mens kwam er een breuk tussen God en de mens, en kwam de mens onder geheel andere omstandigheden te leven. In plaats van in de heerlijke gemeenschap met God in het Paradijs te wandelen, kwam hij op de vervloekte aarde, waar leed en strijd, ziekte, moeite en tranen voor hem zouden zijn.

Eerst had de mens in het Paradijs wel vrede met God, er was toen vrede en harmonie, maar die zijn verbroken. Maar ondanks al deze ontzettende dingen, die er gebeurd zijn, waardoor de mens nu op een moeilijke weg gekomen was, weten we dat God, voordat Hij die mens in Zijn rechtvaardig oordeel en gericht uit het Paradijs moest verbannen, maakte Hij met die mens een tweede heerlijk verbond. Daarom zien we, dat de overwinning van satan maar heel betrekkelijk is; want alle dingen wilde God doen medewerken ten goede. Het zou wel door leed en tranen gaan voor de mens, maar het zou tot grotere heerlijkheid komen.

Dat tweede verbond is dus het verbond, dat God sloot met de mens direct na de zondeval, want het eerste verbond was te niet gedaan, toen de mens in zonde viel. Maar God sloot met de mens dat

verbond, voordat hij uit het Paradijs verbannen werd. Hij mocht dat meenemen, nu hij de weg moest gaan van vreselijk lijden, van strijd en moeite, van bloed en tranen, opdat de levende hoop met hem mee zou gaan, want dat is nu die liefde en genade Gods, waar satan beslist niet op gerekend had.

Want hij dacht, die mens is nu ten val gekomen en Gods plan is voorgoed verhinderd. Doch aan één ding had hij niet gedacht, n.l. aan de grote genade en liefde Gods. Want wel moest God voor een tijd de deur van het Paradijs voor de mens toesluiten om hem de toegang tot de boom des levens af te sluiten. Maar God bleef niet in het Paradijs, doch Hij ging met de mens mee, in diens lijdensweg, stap voor stap en zou Zelf hem daarin helpen om hem tot overwinning te brengen. Wat is dat heerlijk!

En al moest de mens de zaligheid van het Paradijs nu vanwege de zonde ontberen, hij zou de nabijheid van God niet ontberen, omdat God met hem mee ging in dit tranendal, en straks Zelf zonde zou gaan worden, om de mens te verlossen.

En dat is de inhoud van dat tweede verbond. Hiervan lezen we in Gen. 3:14-19. *“Toen zei de HEERE God tegen de slang: Omdat u dit gedaan hebt, bent u vervloekt onder al het vee en onder alle dieren van het veld! Op uw buik zult u gaan en stof zult u eten, al de dagen van uw leven. En Ik zal vijandschap teweegbrengen tussen u en de vrouw, en tussen uw nageslacht en haar Nageslacht; Dat zal u de kop vermorzelen, en u zult het de hiel vermorzelen. Tegen de vrouw zei Hij: Ik zal uw moeite in uw zwangerschap zeer groot maken; met pijn zult u kinderen baren. Naar uw man zal uw begeerte uitgaan, maar hij zal over u heersen. En tegen Adam zei Hij: Omdat u geluisterd hebt naar de stem van uw vrouw en van die boom gegeten hebt waarvan Ik u gebod: U mag daarvan niet eten, is de aardbodem omwille van u vervloekt; met zwoegen zult u daarvan eten, al de dagen van uw leven; dorens en distels zal hij voor u laten opkomen en u zult het gewas van het veld eten. In het zweet van uw gezicht zult u brood eten, totdat u tot de aardbodem terugkeert, omdat u daaruit genomen bent; want stof bent u en u zult tot stof terugkeren”.*

Dit wordt weleens het Paradijs evangelie genoemd, want al houdt dit een straf in, het is toch een wijze straf. Allereerst weten we, hoe daar reeds de belofte werd gegeven van het vrouwenzaad, Jezus Christus, de Verlosser, Die de slang en zijn zaad de kop zou vermorzelen; maar ook, hoe het slangenzaad, de slang, het vrouwenzaad de hiel zou vermorzelen, waarin we al duidelijk een heen wijzing naar het kruis van Golgotha zien.

Het tweede verbond had, in tegenstelling met het eerste, geen voorwaarde, omdat het bevatte een vloek en een belofte. De vloek was meervoudig, wat we zullen gaan zien in vier punten.

Het eerste punt was de vloek in betrekking tot de slang, en we weten, wie uiteindelijk die slang is. De slang was in haar oorsprong, voordat de vloek hem trof, een zeer schoon, sierlijk en aantrekkelijk wezen. Ja, satan wist wel, welk wezen hij als eerste medium gebruikte.

Maar na de vloek werd de slang een weerzinwekkend reptiel, daar zij immers veroordeeld werd om voortaan om haar buik te kruipen en het stof der aarde te eten. Daarvoor moet zij dus op poten gelopen hebben, want de wetenschap heeft inderdaad ontdekkingen gedaan, dat de slang onder de huid nog sporen heeft van poten, maar die nu niet meer groeien. Dit is de vloek met betrekking tot de slang, die nog een veel verdere strekking heeft in verband met de duivel.

Het tweede punt heeft betrekking op de vrouw. Haar toestand werd gewijzigd in drieërlei opzicht:

A. De moeite van haar zwangerschap zou zeer vermeerderd worden. Voor veel vrouwen zijn de negen maanden van de zwangerschap, en vooral de eerste maanden, dikwijls heel zwaar, maar ook de laatste maand, als het kind zwaar gaat worden. Dat is door de zondeval gekomen.

B. het tweede dat gewijzigd werd voor de vrouw was, dat zij nu met smart kinderen zou baren. Dus niet alleen de tijd van haar zwangerschap zou moeilijk zijn, maar vooral ook het baren zou met de barensweeën en met levensgevaar gepaard gaan. Ook dat is door de zonde gekomen. We zien vandaag, hoe de mens zelf al deze vloeken van God probeert weg te werken door allerlei ingrepen.

C. Door de zondeval is haar staat gewijzigd, zodat zij zich aan haar man moet onderwerpen, die voortaan over haar heersen zou, en dat was, omdat zij zijn val had veroorzaakt. Daardoor verloor zij haar gelijkheid met de man. We zien vandaag ook dit, hoe de mens zich daar onderuit wil werken. Denkt u maar aan de vrouwenbeweging, die al lang aan de gang is en aan de dolle Mina's van de jaren 60-70.

Het derde punt is de vloek in betrekking tot de man. De aarde werd om zijnentwil vervloekt, en nu moest de mens voor zijn levensonderhoud zware arbeid verrichten in het zweet zijns aanschijns, wat dikwijls zijn gezondheid zou aantasten en eindigen zou in een lichamelijke dood. Ook dat wil de mens oplossen buiten God om, maar daarvoor komt niet eerder de oplossing, voordat het herstel er is.

En nu het vierde punt. De vloek in betrekking tot de aarde. De aarde zou voortaan onder de vloek zijn, zij zou distels en doornen voortbrengen, d.w.z. dat zij bij de bebouwing al datgene zou voortbrengen, dat het leven op haar zou verzwaren, en wat veel moeite en voortdurend strijd zou geven.

Dat weten we ook wel, want het onkruid groeit altijd veel sneller dan het goede gewas; maar ook de weersgesteldheden, b.v. door droogte, misoogsten, kosten veel inspanning. Dat is allemaal een gevolg van de zondeval.

Maar het verbond had niet alleen die viervoudige vloek, maar ook een belofte, zoals we reeds vermeld hebben: de heerlijke belofte, het vrouwenzaad, dat het Paradijs evangelie genoemd wordt van de beloofde Verlosser.

Dit verbond was zonder voorwaarde, en is ook nu nog steeds geldig voor God ten opzichte van de mens en zal zich uitstrekken tot aan het einde van het Duizendjarig Rijk, want alleen dan zullen pas alle vloeken weggenomen worden.

Elk streven dus van de mens om daar onderuit te komen, zonder zich waarlijk te buigen voor God, is het werk van satan.

Wel zal gedurende het Duizendjarig Rijk de aarde ontdaan worden van de vloek, en zal de vrouw ook niet meer zo die moeite hebben van zwangerschap en baren; maar de volledige vloek wordt pas weggenomen aan het einde van het Duizendjarig Rijk; dan zal alles pas weggenomen worden. Het is goed, dat we dit weten en verstaan. We zijn dus nu in de tijdsperiode, die aanbrak na de zondeval van de mens, dus na die tweede crisis, waarbij God moest ingrijpen en de mens uit het Paradijs moest verbannen.

Maar het is met enige schroom, dat ik met dit onderwerp verder ga. En het is niet voor niets, dat de Heer die schroom geeft om Zijn wil en plan kenbaar te maken. Daar moet een heilig vrezen onder Zijn volk zijn voor Hem en zijn Woord. De dingen, die we nu uit de Schriften zullen gaan zien, moeten we stil in ons hart bewaren en overleggen, en niet trachten met ons menselijk verstand dit te beredeneren.

Paulus schrijft in 1 Cor. 2:6-10 het volgende: *“En wij spreken wijsheid onder de geestelijk volwassenen, maar een wijsheid niet van deze wereld, en ook niet van de leiders van deze wereld, die tenietgedaan worden. Wij spreken echter de wijsheid van God, als een geheimenis; een wijsheid die verborgen was en die God vóór alle eeuwen voorbestemd heeft tot onze heerlijkheid; een wijsheid die niemand van de leiders van deze wereld gekend heeft. Immers, als zij die gekend hadden, zouden zij de Heere der heerlijkheid niet gekruisigd hebben. Maar het is zoals geschreven staat: Wat geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord en in geen mensenhart is opgekomen, dat is wat God bereid heeft voor hen die Hem liefhebben.*

Aan ons echter heeft God het geopenbaard door Zijn Geest. De Geest immers onderzoekt alle dingen, zelfs de diepten van God”.

We vinden in dit Schriftgedeelte, dat Paulus zegt: *“wij spreken wijsheid onder de geestelijk volwassenen”*. Men moet als kind van God een zekere wasdom bereikt hebben, om rijp te zijn en deze dingen te kunnen gaan verstaan. Want er ligt een gevaar in, dat onmondige in Christus deze dingen horen en nog niet rijp zijn om het te verstaan, en die dan trachten met hun natuurlijke verstand het te beredeneren, waardoor zij tot verkeerde conclusies kunnen komen.

Daarom wil ik hierbij nog de nadruk er op leggen, dat, wat u in dit seminar hoort, allereerst zelf geestelijk zult moeten verwerken en met grote voorzichtigheid te werk moet gaan om het door te geven aan anderen. Weet daarom wel aan wie u het doorgeeft, ook al is die persoon werkelijk een kind van God. Ik zou willen waarschuwen, wees voorzichtig met het uitdelen van dit seminar, want niet iedereen is rijp om deze dingen te verstaan.

Paulus zegt dan ook in vers 13 in ditzelfde Schriftgedeelte: *“Van die dingen spreken wij ook, niet met woorden die de menselijke wijsheid ons leert, maar met woorden die de Heilige Geest ons leert, om geestelijke dingen met geestelijke dingen te vergelijken”*.

We moeten het dus zelf geestelijk verwerken om het geestelijke met het geestelijke te kunnen vergelijken. En vers 14 gaat verder: *“Maar de natuurlijke mens neemt de dingen van de Geest van God niet aan, want ze zijn dwaasheid voor hem. Hij kan ze ook niet leren kennen, omdat ze geestelijk beoordeeld worden”*.

Van wat wij hier leren, zijn heel wat dingen, die geestelijk verwerkt en geestelijk beoordeeld moeten worden, en dat kunnen we niet met het natuurlijke verstand doen, want dan komt men tot heel verkeerde conclusies. Want een ongeestelijk mens behoeft niet altijd een onwedergeboren mens te zijn, daar er nog heel wat kinderen van God zijn, die nog niet geestelijk zijn.

Paulus spreekt hierover in 1 Cor. 3:1-3, waar hij dezen vleselijk en jonge kinderen noemt, en die hij melkspijs moest geven. Maar in 1 Cor. 2:15-16 zegt hij: *“De geestelijke mens beoordeelt wel alle dingen, zelf echter wordt hij door niemand beoordeeld. Want wie heeft de gedachten van de Heere gekend, dat hij Hem zal onderrichten? Maar wij hebben de gedachten van Christus”*.

Om dit geestelijk te kunnen verwerken moeten we dus de gedachten van Christus hebben en zal Gods Geest ons dan verder klaarmaken. Daarom zeg ik nogmaals: wees voorzichtig tegen wie u deze dingen gaat doorgeven; betracht hier uiterste voorzichtigheid en vraag om wijsheid Gods, want het is niet voor iedereen geschikt.

En als u het niet geestelijk verwerken kunt, doet dan net als Maria, die al die woorden in haar hart bewaarde, en dan zal de Heer daar Zelf verder klaarheid over gaan geven. In het zevende vers van dit hoofdstuk lezen we ook dit: *“Wij spreken echter de wijsheid van God, als een geheimenis; een wijsheid die verborgen was en die God vóór alle eeuwen voorbestemd heeft tot onze heerlijkheid”*.

Het is dus een geheimenis, de verborgen wijsheid Gods, die verborgen was vanaf de grondlegging van de wereld, waar wij het uiteindelijk in dit seminar over hebben. En daarom vinden we ook, dat de Heere Jezus Zelf dit leert in Matth. 13:35: *“opdat vervuld zou worden wat gesproken is door de profeet, toen hij zei: Ik zal Mijn mond opendoen met gelijkenissen; Ik zal over dingen spreken die verborgen waren vanaf de grondlegging van de wereld”*.

De Heer ging dus Zijn mond open doen, om Zijn kinderen bijzondere geheimenissen en verborgenheden te openbaren, maar dat gold niet voor allen, maar slechts voor hen, die daar geestelijk rijp voor waren, zoals we dat vinden in Matth 13:10-11. *“En de discipelen kwamen naar Hem toe en zeiden tegen Hem: Waarom spreekt U tot hen door gelijkenissen? Hij antwoordde en zei tegen hen: Omdat het u gegeven is de geheimenissen van het Koninkrijk der hemelen te kennen, maar aan hen is het niet gegeven”*. Daarom is het ook, dat ik met grote schroom verder ga met deze dingen.

Ik wil u dat nog duidelijker maken. We hebben reeds mogen zien uit het Woord, dat God voor de grondlegging der wereld al de Zijnen heeft voorgekend in Christus Jezus, en dat hun namen ook al in het Boek des Levens ingeschreven staan. Dat het dus niet zo is, zoals algemeen gedacht en geleerd wordt, dat als iemand zich bekeerd heeft en tot Jezus Christus is gekomen, dat zijn naam dan pas ingeschreven wordt. Weet u, we zingen zelfs liederen, waarin het verkeerd staat: *“Staat uw naam al geschreven in het Boek”*?

We hebben ook gezien, dat, als een zondaar tot de Heere Jezus wordt getrokken door de Heilige Geest, dan is dat niet, omdat zijn naam daarin geschreven wordt in het Boek van het Lam, maar het is net andersom: hij wordt getrokken tot de Heere Jezus, omdat zijn naam daarin staat, voor de grondlegging der wereld.

Maar nu moeten we voorzichtig zijn, om dat menselijk te gaan beredeneren. We lezen ook in Gods Woord, dat het Boek des Levens geopend wordt voor de grote witte troon. Voor alle mensen en schepselen blijft dat verborgen, welke namen daarin dat boek staan. Dat komt pas openbaar op de dag, die God bestemd heeft.

We weten niet of de naam van “die broeder of die zuster” daar in staat, maar ook niet van die of die mens, of zijn naam er we in staat. We kunnen dus nooit hierover gaan redeneren en zeggen: “ja, men hoeft niet te proberen, die mens tot bekeren te brengen, want zijn naam staat er toch niet in”.

We hoeven helemaal niet ons best te doen voor die en die mens, wiens naam er in staat, want met die mens komt het wel in orde. Dit zijn foutieve menselijke conclusies, want God alleen weet, welke namen er in staan. Het enige wat wij door genade mogen weten, is, dat onze naam erin staat, en dat kunnen we voor ons zelf weten, maar niet eerder, voordat wij Jezus Christus in ons leven bij de wedergeboorte hebben gekregen.

We kunnen ons er over verheugen, dat we voor onszelf weten, dat onze namen in het Boek des Levens staan, omdat Hij ons geroepen heeft. Daartoe heeft Hij ons Zijn Geest gegeven, om Zijn Zoon in ons te openbaren. Dat kunnen we alleen van onszelf weten, maar niet van elkaar. Daarom hebben we geen oordeel over elkaar te vellen.

We gaan verder met ons onderwerp. Toen de mens in zonde viel en God hem dus uit het Paradijs moest verbannen, heeft dat ontzettende gevolgen gebracht, want de mens moest nu onder moeilijke omstandigheden verder leven; in plaats van vrede in de Hof van Eden, werd het een leven van strijd en moeite op een vervloekte aardbodem.

Maar houdt dit in gedachten, dat elke vloek, die God uitsprak, ook een zegen inhield. De vloek was niet het ergste gevolg van de zondeval, want het was een rechtvaardig oordeel Gods, dat alleen maar ten goede komt voor de mens.

Maar er was nog wat anders gebeurd: doordat de mens ongehoorzaam was geworden om tegen het gebod in van de verboden vrucht te nemen en hij daarmee gehoorzaam was geworden aan het woord van de duivel, gebeurde het volgende. Door zijn ongehoorzaamheid aan God onttrok de mens zich uit de beschermende macht van onder de vleugelen, die God over hem had uitgespreid in het Paradijs. En door zijn gehoorzaamheid aan de duivel, kwam hij nu onder de macht, onder de vleugelen van die gevallen cherub. En dat is het ontzettende!

Want wat is daardoor gekomen? Twee ontzettende gevolgen!

Het eerste gevolg daarvan was, dat het van God tevoren gekende nakomelingschap van Adam, dat God hem wilde geven en dat een nieuw geslacht zou worden van zonen Gods, daarvoor in de plaats kwam het geslacht van de gevallenen door satan. Want toen de mens, de eerste Adam in zonde viel, toen gebeurde er dat ontzettende, dat heel dat door God voorgekende, geroepen nakomelingschap van Adam, verloren ging in de zonde.

Door de val van Adam ging, zoals de Schrift het zegt, ook het zaad Gods, wat door de mens zou komen, verloren. Want toen Adam viel, viel zijn nakomelingschap in hem mee in de zonde. En dat was verschrikkelijk, maar dat was ook juist satans opzet. Want dat geslacht van zonen Gods, dat uit Adam voort zou komen, was voor hem een dodelijke bedreiging.

Maar er gebeurde nog iets, wat even vreselijk was. We hebben het er al over gehad, hoe God ook aan Zijn schepselen een beperkt scheppingsvermogen heeft gegeven.

We zien het bij de mens in het vermogen van voortplanting. En we weten ook, hoe de mens planten, bloemen en vruchten, kan veredelen en zo ook nieuwe soorten kan kweken. Ook met de dieren kan dat, want vele hondenrassen zijn alleen op die wijze verkregen. Zo is dat ook het geval met het bekende Friese stamboekvee. Maar er is ook ontaarding op dit terrein; denkt u maar aan de muilezel.

Zo zien we dus, dat de zwakke mens toch al een zeker begrensd scheppingsvermogen bezit om bepaalde soorten levens te veredelen en zo andere rassen te kweken. Als dit de zwakke mens reeds bezit, hoeveel te meer dan deze grote engelvorst, deze gevallen cherub, al is het ook voor hem een begrensd vermogen om beginsels van leven te doen ontwikkelen en tot een zekere hoogte te brengen. Vandaar dat we ook in die overdekkende, beschuttende cherub het beeld zien van die moedervogel. En we hebben ook al gezien, hoe hij het beginsel van leven op deze aarde door zijn val heeft doen worden tot afschuwelijke monsters. En dat vermogen bezit hij nog altijd.

Maar indien de mens onder de vleugelen van God gebleven was, had satan bij de mens niets kunnen veranderen; doch toen de mens God ongehoorzaam werd en gehoorzaam werd aan de duivel en dus onder de macht van de duivel kwam, kreeg satan macht om door het voortplanting systeem van de mens, satans kinderen te verwekken.

Als Adam gehoorzaam was geweest, had zijn nakomelingschap alleen bestaan uit zaad Gods. Nu hij echter in zonde is gevallen, zien we twee zaden: een zaad van de duivel en een zaad van God. Dat leert de Schrift en dat is ontzettend! Dat dit zaad van de duivel verloren gaat, is te begrijpen. Het zal met satan zelf vernietigd worden. Zien we de ontzettende gevolgen?

De Schrift spreekt hierover in Matth. 13, waar we bij de geheimenissen komen, die niet voor iedereen bestemd zijn om te verstaan, want daar moet men geestelijk rijp voor zijn. We lezen in vers 35: *“opdat vervuld zou worden wat gesproken is door de profeet, toen hij zei: Ik zal Mijn mond opendoen met gelijkenissen; Ik zal over dingen spreken die verborgen waren vanaf de grondlegging van de wereld”*.

En vers 36a gaat verder: *“Toen Jezus de menigte had laten weggaan, ging Hij naar huis”*. Daar binnenshuis gaat Jezus dus iets openbaren, wat niet bestemd was voor de oren van degenen, die buiten stonden. Dat betekent voor ons, dat dit niet bestemd is voor de oren van iedereen. Want de Heere Jezus had Zijn discipelen eerst in een besloten kring. Want anderen zouden daar alleen maar verkeerde dingen over gaan denken en leren, daar zij dat geestelijk niet konden verwerken.

In vers 36b-39 lezen we ook nog: *“En Zijn discipelen kwamen bij Hem en zeiden: Verklaar ons de gelijkenis van het onkruid op de akker. Hij antwoordde en zei tegen hen: Hij die het goede zaad zaait, is de Zoon des mensen. De akker is de wereld, het goede zaad zijn de kinderen van het Koninkrijk en het onkruid zijn de kinderen van de boze. De vijand, die het gezaaid heeft, is de duivel; de oogst is de voleinding der wereld; de maaiers zijn de engelen”*.

Hier spreekt de Heere Jezus Zelf over twee soorten kinderen. Het is wonderbaar, dat juist de trouw gebleven engelen straks de uiteindelijke scheiding tussen deze twee soorten kinderen zullen bewerken, die door God bekend zijn. Daarom is dus aan ons geen enkele bevoegdheid om over een mens te oordelen: dat is een kind van de duivel die dat doet en dat is geen kind van God. De engelen Gods weten dit wel en zij zullen tenslotte bij die oogst van elkaar scheiden wat onkruid is en wat van het Koninkrijk is, want dat is nu nog vermengd.

Broeders en zusters, als u weet een kind van God te zijn, verheugt u zich dan daarin met deze diepe verborgen wijsheid Gods, en houdt dit zoveel mogelijk voor uzelf in uw hart; want dan mag u weten, dat uw naam staat geschreven in het Boek des Levens, en dat u ook zaad bent van de Heere Jezus, een zaad van God.

De openbaring is, zoals we reeds gezien hebben, trapsgewijs. Want naarmate we geestelijk rijper worden, naar die mate krijgen we meer de dingen Gods geopenbaard, naar dat we het kunnen verdragen. Ik heb u gezegd, dat God met Zijn rechtvaardig, maar ook gezegend oordeel de mens moest verbannen uit het Paradijs, God die mens niet alleen liet zwerven over deze aarde, maar dat Hij met hem mee ging.

En weet u, wie die God was. Niet God de Vader, maar het was al Jezus Christus. Want Hij was het ook, die in de hof van Eden aan de mens, die gevallen was, het Paradijs evangelie ging verkondigen van het vrouwen zaad, wat Hij Zelf zou worden, wiens verzenen door het zaad van de slang

verbrijzeld zou worden op het kruis van Golgotha, maar die straks het slangenzaad de kop zal vermorzelen, wat de uiteindelijke volle vervulling zal zijn van de Paradijs profetie.

Het was ook diezelfde Gods zoon in dat Paradijs, die het eerste bloedige offer bracht door een onschuldig dier te doden en van diens huid vellen te maken om Adam en Eva daarmee te bekleden, waarvoor dat onschuldige dier zijn bloed moest geven door te sterven in plaats van de mens, die gezondigd had. God ging dus die vellen pasklaar maken om ze Adam en Eva aan te doen. Ja, dat deed Jezus al, en zo leerde de mens toen al, hoe de weg zou gaan, waar langs hij weer terug kon komen tot God.

We hebben het al eens gehad over de namen van God, hoe vanaf Gen. 1:1 Zijn Naam Elohim is, maar dat direct na het gebeuren in het Paradijs, de zondeval, de naam van God Jaweh of Jehova werd. En dat is God die meegaat. Dat is Jezus Christus die meegaat met de mens in zijn ellende om tenslotte die mens te redden en te verlossen. Daarom is dat zaad Gods al vanaf de aanvang er geweest.

Er is een goed zaad, dat door Christus Jezus gezaaid wordt op de akker, dat immers de wereld is. Maar er is ook een zaad van de duivel, wat al verborgen vermeld staat in Gen. 3:15 van het Paradijs evangelie, waar de Heere God zegt: *“En Ik zal vijandschap teweegbrengen (dat zegt Hij tegen de slang, de duivel) tussen u en de vrouw”*.

Met deze vrouw bedoelt God niet alleen Eva, want Hij zal door alle eeuwen heen een heilsorgaan van kinderen Gods op aarde bewaren. Waardoor het Woord van de Heere Jezus, het evangelie, zal klinken door alle eeuwen heen. Al heeft het wel eens in andere vormen geklonken, maar het is er altijd geweest. *“En Ik zal vijandschap teweegbrengen tussen u en de vrouw, en tussen uw nageslacht en haar Nageslacht”*.

Wat verstaan we hier uit? Dat de duivel ook een nageslacht op aarde gaat krijgen. *“haar Nageslacht”* is het Gods zaad in de hoogste vervulling; de vleeswording van Jezus Christus, de Zoon Gods, dus God Zelf. Maar het vrouwenzaad betekent dat het niet alleen is, maar het is Jezus Christus met allen, die God voorgekend heeft; van voor de grondlegging der wereld.

Wel ging dat zaad door de zondeval verloren, maar God Zelf droeg er zorg voor, dat het weer gevonden werd. Want Jezus Christus zegt: *“Ik ben gekomen”*. Waarvoor? Niet om de duivelskinderen te behouden, maar *“om wat verloren is te redden”*.

Dat vrouwenzaad is dus meer dan alleen Jezus Christus. Maar Jezus Christus is het Hoofd, de hoogste openbaring.

Openb. 12:1. *“En er verscheen een groot teken in de hemel: een vrouw, bekleed met de zon, en de maan was onder haar voeten en op haar hoofd een kroon van twaalf sterren”*. Hier hebben we dat beeld van *“de vrouw”*. U ziet dus wel, dat die vrouw niet alleen Eva was. Dat beeld blijft doorgaan tot aan de voleinding en spreekt van de vijandschap tussen de duivel en de vrouw.

De Rooms Katholieke kerk zegt, dat die vrouw Maria is. Maria behoort ook wel bij dat beeld *“vrouw”*, maar zij is het niet alleen. Als Johannes op Patmos n.l. dit visioen krijgt van de toekomst, is Maria al lang ontslapen en in het Paradijs bij Jezus. Nee, het gaat hier om een verborgenheid Gods. Want Hij heeft altijd onder de mensen heilsorganen, die Zijn getuigen en Zijn profeten zullen zijn, waardoor God het zaad kan doen opkomen als een heilig overblijfsel.

Hier in Openb. 12:1 zal die vrouw het *“herstelde Israël”* zijn, want Israël is zo'n heilsorgaan. Maar nu in onze tijd, is het nog niet Israël, maar het is de Gemeente, die de vrouw is, waardoor God nog altijd Zich nieuwe kinderen verwekt. Het was dus niet alleen Eva, maar na Eva waren het de profeten uit het oude Testament, ook voor de zondvloed tot aan Noach toe, die het zaad Gods waren. Het straks herstelde Israël zien we dan ook als een heilsorgaan: *“een vrouw, bekleed met de zon”*.

Ze is bekleed met de zon en de zon is het zinnebeeld van Christus in Zijn staat van Koning over Israël, de zon der gerechtigheid. *“en de maan was onder haar voeten”*, de maan is de heerseres van de nacht. *“en op haar hoofd een kroon van twaalf sterren”*. En dit is het beeld van de twaalf stammen.

Vers 2 gaat verder: *“En zij was zwanger en schreeuwde het uit in barensnood en in haar pijn om te baren”*. Ziet u, die vrouw is nog altijd in barensnood vanaf Eva; door al die eeuwen heen is zij het heilsorgaan tot aan deze laatste vrouw toe, die voor het Duizendjarig Rijk door de grote verdrukking heen moet gaan. Dat lezen we hier in Openb. 12.

En dat blijft net zo lang, totdat het heilsorgaan, die symbolische vrouw, al de door God voorgekende en bestemde zonen Gods gebaard zal hebben tot de laatste toe. Want allen wier naam geschreven staan in het Boek des Levens, zullen door haar gebaard worden. Zo lang blijft *“de kerk der eeuwen”*. Zo mogen we het die ook wel eens noemen, al weten we het onderscheid tussen Israël en de Gemeente. Want het is toch te samen het grote heilsorgaan van God door alle eeuwen heen.

Dat heilsorgaan, de getuigen Gods en Zijn profeten Gods, die te samen de *“vrouw”* zijn, zijn altijd in de druk en worden altijd vervolgd. Want de duivel tracht immers te verhinderen, dat dit zaad geboren wordt; maar het gaat toch door, juist in en door de vervolging en verdrukking, wanneer velen hun bloed moeten geven. Want dat bloed is het zaad Gods.

Hier in Openb. 12 is die vrouw zwanger en schreeuwt in haar weeën. Wat wil dat zeggen hier op deze plaats? In die tijd zal de Gemeente, het Lichaam van Christus, al weggenomen zijn. Hier blijkt dus uit, dat dan nog niet alle zaad, dat voorgekend is, geborgen is geworden. Neen, want daar moeten ook nog uit Israël komen, die in het Boek des Levens ingeschreven staan. Dat zijn degenen, die in de grote verdrukking komen. Maar dat weet de duivel, en daarom zal hij alles doen om te verhinderen, dat dit laatste zaad er nog aan toegevoegd zal worden, want hij weet, waaruit dat zaad zal komen, n.l. uit Israël en ook nog uit de volkeren.

Zo gaan we begrijpen de achtergronden van deze tijd, waarin de duivel tot de pil inspireert, tot geboorte beperking, en gebiedt de vernietiging van Israël, want dat zaad Gods mag niet geboren worden. Zo wordt ook wettelijk goed gekeurd, dat de dokter abortus mag plegen. Met hetzelfde doel om Israël te vernietigen, inspireerde dat satan vroeger reeds, waardoor er een gebod kwam, dat alle Joodse jongetjes in de Nijl geworpen moesten worden.

Het is de dwaasheid van vandaag, dat men spreekt over overbevolking van de wereld, want de grootste delen van de wereld zijn nog maar dun bevolkt. In Azië, Noord en Zuid Amerika en in Canada en Australië zijn nog uitgestrekte gebieden, waar geen mens woont. Alleen in streken van West Europa en in China en ook in Nederland kan men spreken van overbevolking. Maar de duivel weet, wat er gaat gebeuren! Laat u zich niets wijs maken, maar ken het plan Gods, want dit is de waarheid, en al het andere is de leugen.

In Openb. 12:2-4 lezen we: *“En zij was zwanger en schreeuwde het uit in barensnood en in haar pijn om te baren. En er verscheen een ander teken in de hemel. En zie: een grote vuurrode draak met zeven koppen en tien horens. En op zijn koppen zeven diademen. (dat is satan met zijn engelen, de macht der duisternis en zijn demonen) En zijn staart veegde het derde deel van de sterren van de*

hemel en wierp die op de aarde. En de draak stond voor de vrouw, die op het punt stond te baren, om haar Kind te verslinden, zodra zij Het gebaard zou hebben”.

Ziet u, het is nog altijd: *“En Ik zal vijandschap teweegbrengen tussen u en de vrouw, en tussen uw nageslacht en haar Nageslacht”*. We weten, dat ook vandaag nog vele ware gelovigen om Christus wil lijden moeten. Men wil er wel van maken, zoals de Rooms Katholieke kerk zegt, dat dit kind Jezus Christus is. Ook de Bijbelvertalers gaan daarvan uit, let u maar op de hoofdletters in deze tekst. (Kind – Het – Nageslacht – Zoon – Zijn)

Maar dat zou dan wel merkwaardig wezen, dat Johannes, die in de toekomst ziet, in die toekomst weer de geboorte van Jezus zou zien, wat allang had plaats gevonden. Maar bovendien kan dat kind

nooit Christus zijn. Want er staat in Openb. 12:4b-5. *“En de draak stond voor de vrouw, die op het punt stond te baren, om haar Kind te verslinden, zodra zij Het gebaard zou hebben. En zij baarde een Zoon, een mannelijk Kind, dat alle heidenvolken zal hoeden met een ijzeren staf. En haar Kind werd weggerukt naar God en naar Zijn troon”.*

Dat kind was dus in groot gevaar, en oppervlakkig gezien, zou men kunnen zeggen, dat slaat op de geboorte van Jezus. Want we weten immers dat Herodes klaar stond met die kindermoord en Jezus wilde ombrengen. Want de strijd tussen de duivel en het zaad Gods is nog altijd aan de gang. Maar als we er dieper op ingaan, dan zien we, dat dit niet op Christus kan slaan! Want hier wordt dat kind plotseling weggerukt naar God en Zijn troon.

M.a.w. dat kind moest in veiligheid gebracht worden, opdat het niet zou worden omgebracht door de duivel. Dat slaat niet op Jezus Christus, want Hij is niet op de vlucht gegaan voor de duivel, maar Hij is hem tegemoet getreden, terwijl Hij wist, dat Hem dat Zijn leven zou kosten aan het kruis. Hij kwam daar immers voor om Zijn bloed te storten, maar daardoor werd Hij juist Overwinnaar! Ook is Jezus niet als kind weggevoerd, maar Hij was een volwassen man, toen Hij stierf en opstond uit de doden en na veertig dagen de dingen van het Koninkrijk verkondigd te hebben, is Hij opgevaren ten hemel en teruggegaan naar de Vader.

Neen, dat kind slaat op een toekomstbeeld. Dat is niet de Gemeente, want deze zal reeds weggenomen zijn van de aarde als het volwassen Lichaam van Christus. Maar dat kind is het Israël van de laatste tijd, wat als zaad Gods geboren wordt, en dat zal ten dode toe vervolgd worden. Dan moet God dit kind plotseling wegvoeren, anders zou het inderdaad door de duivel omgebracht worden.

In vers 17 lezen we: *“En de draak werd boos op de vrouw, en ging heen om oorlog te voeren tegen de overigen van haar nageslacht, die de geboden van God in acht nemen en het getuigenis van Jezus Christus hebben”.* Daar zijn er nog van het nageslacht over, die er tot het laatste toe zullen zijn, totdat Jezus met de Zijnen op de aarde komt. Ziet u nu, wie de ware slang is? Gods Woord verklaart zichzelf.

In Openb. 12:9 staat: *“En de grote draak werd neergeworpen, namelijk de oude slang (hij wordt de oude slang genoemd, omdat hij van den beginne er al was in de hof van Eden), die duivel en satan genoemd wordt, die de hele wereld misleidt. Hij werd neergeworpen op de aarde en zijn engelen werden met hem neergeworpen”.* Dit oordeel hebben we ook al in Ez. 28:11-19 gelezen, hoe God dat eens zal uitvoeren, als de Gemeente weggehaald is.

We hebben elkaar gezien, dat haar nageslacht (zaad) in de allerhoogste vervulling God in het vlees is, Christus, Die mens werd. Maar haar nageslacht is niet alleen Christus, maar ook allen, die tot het zoonschap Gods voorbestemd zijn. Maar het is niet alleen een kwestie van de vrouw en haar nageslacht, maar het is ook een kwestie van de slang en zijn nageslacht.

De hoogste vervulling daarvan zal zijn de anti-christ, satan in het vlees.

Maar niet de anti-christ alleen is het slangenzaad, want wat staat er in 1 Joh. 2:18. *“Kinderen, het is het laatste uur; en zoals u gehoord hebt dat de antichrist eraan komt, zijn er ook nu al veel antichristen gekomen, waaruit wij weten dat het het laatste uur is”.* Daar hebben we het zaad, het nageslacht van de slang.

Zoals het vrouwenzaad, het vrouwennageslacht niet alleen Christus is, maar Christus en al Gods kinderen, die God voorgekend en bestemd heeft door alle eeuwen heen: n.l. de aartsvaders, Israël, de Gemeente en die na Israël nog komen uit de volkeren. Zo is dat slangenzaad, het slangenageslacht niet alleen de anti-christ, die straks komt, maar we weten uit de Schrift, wie ook bijzonder een slangenzaad was, o.a. Judas; maar niet alleen Judas, want er zijn vele antichristenen uit ons midden, uit de Gemeente gekomen.

We hebben immers in Matth. 13 gelezen, hoe de duivel zijn zaad midden tussen het goede zaad uitstrooide. Maar de Heere Jezus is gekomen en heeft de heerlijkheid bij de Vader verlaten om het verlorene van Gods zaad te zoeken en te vinden. En Hij wil, dat wij als Zijn getuigen gebruikt zullen worden om met Hem het verlorene te zoeken, waarvan er niet één zal ontbreken op die grote dag. Dat kunnen we niet uit onszelf, maar het is Christus in ons en door Zijn Geest.

Ik heb u er al op gewezen, dat satan ook scheppingsvermogen bezit, maar dat is beperkt, zoals we b.v. lezen in de geschiedenis over de wonderen, die Mozes en Aäron moesten doen voor Farao, wat beschreven staat in Exodus. Ex. 7:10. *“Toen kwamen Mozes en Aäron bij de farao en deden precies zoals de HEERE geboden had. Aäron wierp zijn staf neer voor de farao en voor zijn dienaren en hij werd tot een slang”*. Door Gods macht werd die dode stok een levende slang.

Maar in vers 11 en 12 lezen we: *“Maar de farao op zijn beurt riep de wijzen en de tovenaars, en ook zij, de Egyptische magiërs, deden met hun bezweringen hetzelfde. Want ieder wierp zijn staf neer en zij werden tot slangen”*. Ziet u, dat deze tovenaars, deze handlangers van de duivel, ook scheppend vermogen hadden door van dode stokken, levende slangen te maken. Maar wat staat er zo heerlijk in het laatste gedeelte van vers 12: *“maar de staf van Aäron verslond hun staven”*.

Maar bij de derde plaag, en de plagen die daarop volgden, konden zij niets meer doen. *“Toen zeiden de magiërs tegen de farao: Dit is de vinger van God”*! Zij moesten erkennen, dat de God van hemel en aarde de meerdere was.

Maar u ziet wel, hoeveel de duivel nog kan bereiken, en we lezen ook in het Nieuwe Testament, dat in de eindtijd deze dingen weer zullen plaats vinden en dat er weer zulke geleerden zullen zijn, die toverkunsten en experimenten in verbinding met de duivel zullen uitvoeren. We zien het immers, wat men vandaag ook al aan het uithalen is: om b.v. in een reageerbuisje menselijke kinderen te verwekken en wat men met hormonen doet.

Zegt u dan maar niet: “Hoe is dat mogelijk”? Want die vroegere Egyptische geleerden zijn er nu ook weer. Misschien vindt u het geweldig mooi, wat deze moderne wetenschapsmensen doen, maar het Woord van God zegt precies, hoe de Heer hierover denkt. Dat lezen we in 2 Tim. 3:1. *“En weet dit dat in de laatste dagen zware tijden zullen aanbreken”*.

Daar leven we nu in. En dan staat er in vers 8 en 9: *“Op de wijze waarop Jannes en Jambres tegen Mozes ingingen, zo gaan ook zij tegen de waarheid in. Het zijn mensen met een verdorven gezindheid en, wat het geloof betreft, verwerpelijk. Maar zij zullen het niet veel verder brengen, want hun dwaasheid zal voor ieder volstrekt duidelijk worden, zoals dat ook bij die twee het geval was”*. (In de dagen van Mozes)

De geweldige geleerden, die vandaag met hun knappe experimenten die eigenlijk God als Schepper trachten belachelijk te maken met hun door de duivel ingegeven wetenschap, die zullen straks ervaren wie God is. Zij komen toch niet verder dan tot een zeker punt.

We zien dus duidelijk hiermede, hoe de tekenen van het einde zijn. Daarom moet u zich niet verwonderen, wat wij vandaag zien, want dat is al, vanaf dat de mens in zonde viel. Omdat hij God ongehoorzaam werd, ontrok hij zich daardoor aan de beschermende macht van God. En omdat hij de duivel gehoorzaam werd, kwam hij onder de machtsinvloed van de duivel te staan.

Het is toch wel bekend aan u allen, dat satan juist de meeste macht uitoefent over het sexuele leven van de mens, en daar heeft hij zijn bedoeling mee. Zo hebben we reeds in Matth 13 gelezen, hoe de Heere Jezus dat al openbaarde, toen Hij over de geheimenissen van de grondlegging van de wereld sprak, dan lezen we in vers 37-39a: *“Hij antwoordde en zei tegen hen: Hij die het goede zaad zaait, is de Zoon des mensen. De akker is de wereld, het goede zaad zijn de kinderen van het Koninkrijk (het door God voorgekende en bestemde nageslacht Gods) en het onkruid zijn de kinderen van de boze. De vijand die het gezaaid heeft, is de duivel”*.

We zien hier dus, dat er kinderen van het Koninkrijk zijn en kinderen van de boze. Dit wordt ons ook op andere plaatsen duidelijk gezegd. We weten uit het Woord van de profeet Daniël, dat die Israëlieten straks allemaal tot bekering en wedergeboorte gaan komen, wier namen ingeschreven staan in het Boek.

Dat zegt Dan. 12:1. *“In die tijd zal Michaël opstaan, de grote vorst, hij die uw volksgenoten bijstaat. Het zal een benauwde tijd zijn, zoals er niet geweest is sinds er een volk is geweest tot op die tijd. In die tijd zal uw volk (dat is het Joodse volk, het volk van Daniel) ontkomen: ieder die gevonden wordt, opgeschreven in het boek”*. Die Israëlieten zijn werkelijk Israël.

Maar we weten ook, dat tweederde van Israël verworpen worden. Dat staat in Zach. 13:8-9. *“Het zal gebeuren, spreekt de HEERE, dat in heel het land tweederde ervan uitgeroeid zal worden en de geest zal geven, en een derde ervan zal overblijven. Ik zal dat derde deel in het vuur brengen en het louteren, zoals men zilver loutert. Ik zal het beproeven, zoals men goud beproeft. Het zal Mijn Naam aanroepen en Ik zal het verhoren. Ik zal zeggen: Dit is Mijn volk; en zij zullen zeggen: De HEERE is mijn God”*.

Maar we weten ook, dat tweederde van Israël verworpen worden. Dat staat in Zach. 13:8-9. *“Het zal gebeuren, spreekt de HEERE, dat in heel het land tweederde ervan uitgeroeid zal worden en de geest zal geven, en een derde ervan zal overblijven. Ik zal dat derde deel in het vuur brengen en het louteren, zoals men zilver loutert. Ik zal het beproeven, zoals men goud beproeft. Het zal Mijn Naam aanroepen en Ik zal het verhoren. Ik zal zeggen: Dit is Mijn volk; en zij zullen zeggen: De HEERE is mijn God”*.

Merkwaardig is het, dat we in Gods Woord lezen, dat er eenderde van de engelenwereld in zonde gevallen is en twee derden zijn God getrouw gebleven. En nu zien we bij Israël het juist andersom; tweederde vallen af en eenderde wordt aangenomen. Daar zit een verborgenheid in.

Maar dat is het plan van God en ik geloof, dat dit eenderde van Israël verder slaat op wat wij denken, wat Israël is; want het is immers het plan van God, dat er een nieuw geslacht van zonen Gods zou komen, dat die gevallenen zal vervangen. Dat is de harmonie in de Schrift.

Wat zegt Jezus nu in het Johannes evangelie tot bepaalde Joden in Zijn dagen? In Joh. 8:41 zeggen deze Israëlieten tot Hem: *“Wij zijn niet geboren uit hoererij; wij hebben één Vader, namelijk God”*. Maar Jezus gaat hen de waarheid openbaren in vers 42: *“Jezus dan zei tegen hen: Als God uw Vader was, zou u Mij liefhebben; want Ik ben van God uitgegaan en gekomen. Want Ik ben ook niet uit Mijzelf gekomen, maar Hij heeft Mij gezonden”*.

En nu komt het geheim in vers 43-44: *“Waarom begrijpt u niet wat Ik zeg? (en dan komt het antwoord van de Heere Jezus) Omdat u Mijn woord niet kunt horen. U bent uit uw vader de duivel (dat zijn dus duivelskinderen en daarom willen zij niet horen naar Jezus) en wilt de begeerten van uw vader doen; die was een mensenmoordenaar van het begin af, en staat niet in de waarheid, want er is in hem geen waarheid. Wanneer hij de leugen spreekt, spreekt hij vanuit wat van hemzelf is, want hij is een leugenaar (maar er staat in de grondtekst “de” leugenaar) en de vader van de leugen”*. De vader dus van al deze anti christen.

En wat zegt Hij nog in vers 47: *“Wie uit God is, hoort de woorden van God; daarom hoort u niet, omdat u niet uit God bent”*. Als men uit God is, dan is Zijn Woord alles voor U. Niet wat de kerk leert, de pastoor, dominee of wie dan ook, nee het Woord. *“Wie uit God is, hoort de woorden van God”*.

Zo zegt Jezus het ook van Judas in Joh. 6:71 (NBG Vert. en ook in de King James Vertaling). *“Jezus antwoordde hun: Heb Ik niet u twaalf uitgekozen? En een van u is een duivel. Hij bedoelde Judas, de zoon van Simon Iskariot; want die zou Hem verraden, één uit de twaalf”*.

Ondanks dat Judas het Woord van de Heer met ze hoorde en het netzo geopenbaard kreeg als de anderen, en de Heer hem ook met evenveel liefde behandelde als de anderen, en hem door de kracht van de Heilige Geest krachten en wonderen liet verrichten, zieken genezen en demonen uit

werpen, heeft Judas nooit zijn hart en leven aan de Heere Jezus gegeven, terwijl Jezus hem nooit terzijde heeft gesteld en nooit gehinderd heeft om dat te doen.

Want Judas kon niet anders, daar hij uit de vader der duivelen was. Dat is een ernstige zaak! Maar voor een kind van God wordt het een heerlijke zaak.

We zien dus hier, dat de Heer ook dit slangenzaad, wat uit de mens voortkomt, niet belemmert om gered te worden; maar zij laten zich nooit redden. Zoals de Heer ook Kaïn waarschuwde en hem vermaande, liet hij zich toch niet vermanen. En waarom niet? Het Woord zegt het in 1 Joh. 3:12a. *“niet zoals Kaïn: hij was uit de boze en sloeg zijn broer dood”*. Er staat niet: *“hij was boos”*, maar *“hij was uit de boze”*, en de boze is de duivel.

Zo zien we het slangenzaad, het slangen nageslacht wel heel duidelijk in de Schrift. En waarom niet? Het Woord zegt het in 1 Joh. 3:12a. *“niet zoals Kaïn: hij was uit de boze en sloeg zijn broer dood”*. Er staat niet: *“hij was boos”*, maar *“hij was uit de boze”*, en de boze is de duivel. Zo zien we het slangenzaad, het slangen nageslacht wel heel duidelijk in de Schrift.

Maar er staat ook iets anders tegenover. Aan de ene kant heeft satan nu bewerkt, dat er een slangenzaad voortkomt, maar hij kan niet verhinderen, dat ook dat andere zaad, dat andere nageslacht geboren wordt, al blijft het een strijd op leven en dood, daar hij door het slangenzaad altijd het andere zaad laat vervolgen.

Dat is de diepe grond oorzaak er van, dat satan daar, waar Gods nageslacht geboren wordt, al ligt dat verloren in zonde, en het gebeurt nog steeds weer tot op de huidige dag, dat hij dat zaad laat vervolgen. Maar ondanks al dat woeden van de duivel is de Heer Overwinnaar.

Want nu gaan we de andere kant zien. Dat zaad dat nageslacht van God, dat satan in zoverre verdorven had en dat nu verloren lag, dat het zaad niet meer geboren kon worden als zonen Gods, maar als zondaars, dood in de zonde. Maar Jezus zegt in Joh. 6:38-39: *“Want Ik ben uit de hemel neergedaald, niet opdat Ik Mijn wil zou doen, maar de wil van Hem Die Mij gezonden heeft. En dit is de wil van de Vader, Die Mij gezonden heeft, dat Ik van alles wat Hij Mij gegeven heeft, niets verloren laat gaan, maar het doe opstaan op de laatste dag”*.

Dit heeft God Hem al gegeven voor de grondlegging der wereld, daar God Hem als Lam Gods had voorgekend en klaar gelegd en Hem dat heilige zaad had toegezegd. Dat zijn allen, wier namen geschreven staan in het Boek des Levens van het Lam. Nu is dit de wil van de almachtige God, waartoe Hij Jezus heeft gezonden van Zijn troon naar de aarde, opdat van alles, wat Hij Hem gegeven heeft, niets verloren gaat. Dat is het evangelie!

Wij mensen zeggen, hoe kan nu Jezus Overwinnaar zijn, als er zoveel mensen toch verloren gaan? Maar dat is dat slangenzaad, dat slangennageslacht. Want vers 39 zegt immers: *“En dit is de wil van de Vader, Die Mij gezonden heeft, dat Ik van alles wat Hij Mij gegeven heeft, niets verloren laat gaan, maar het doe opstaan op de laatste dag”*.

Als dat dus de wil van God is en God daarvoor Zijn Zoon heeft gegeven, die alle macht in hemel en op aarde heeft, dan zal Hij het ook ten uitvoer brengen, ondanks dat satan nu bezig is de pil te

verschaffen voor geboortebeperving, omdat hij niet wil, dat het laatste zaad, dat nog geboren moet worden, komt en door Jezus gered zal worden.

Als straks het Boek des Levens opengaat, dat zullen allen die daarin geschreven staan door Hem gered zijn. Want Jezus is Overwinnaar! Niet satan heeft het laatste woord, maar God en Christus. Waarvoor kwam Jezus? Om wat verloren was te redden. En Judas dan? Die is toch verloren gegaan? Neen, Judas is verdorven, hij is nooit verloren geweest.

Want wat is verloren? Wat eerst eigendom van God was, maar verloren is geraakt. Maar Judas was niet van God, maar uit de duivel. En Jezus is gekomen om het verlorene te zoeken, dat wat in zijn oorsprong van God was, Gods zaad dus, maar wat door het werk van de duivel verloren raakte.

Lees eens de eerste gelijkenis van dat wonderlijke hoofdstuk uit Lucas 15, waar we de goede Herder vinden, van wie een schaap verloren is geraakt. Maar Hij gaat het net zo lang zoeken, totdat Hij het schaap heeft gevonden. Dan legt Hij het op Zijn schouders en Hij brengt het bij de kudde terug.

Werd dat schaap, een schaap van Hem, toen Hij het gevonden had, of was het al een schaap van Hem. Ja, dat schaap was van Hem, want Jezus Christus, Gods Zoon, is die goede Herder. Dat is het evangelie!

Want Hij kwam van de hemelse heerlijkheid bij de Vader, naar de aarde om daar te lijden aan het kruis voor het verlorene; en nu zoekt Hij net zo lang, totdat Hij elk verloren schaap gevonden heeft, waar het ook zit. Al zit het waar dan ook, dan haalt Hij het er nog vandaan. Daarvoor heeft Hij Zijn leven en Zijn bloed gegeven.

De tweede gelijkenis in Lucas 15 is die van de verloren penning. De vrouw gaat net zo lang het huis met de bezem vegen, totdat zij haar verloren penning gevonden heeft en dan is er vreugde. Werd het haar penning, toen zij het gevonden had, of was het al haar penning? Ja, het was haar penning en daarom ging zij het zoeken, net zo lang tot zij het gevonden had.

Dat is het werk van de Heilige Geest, die net zo lang het huis met de bezem veegt, d.w.z. dat de Heilige Geest net zo lang door alle gemeenten en kerken heen gaat en ze ondersteboven keert, om de verloren penningen er uit te halen; want die zijn van Hem.

En in de derde gelijkenis van de verloren zoon, ziet men God de Vader. Er is een verloren zoon, die bij de Vader terug komt. Werd het pas een zoon, toen hij teruggekomen was, of was hij al een zoon? En in de derde gelijkenis van de verloren zoon, ziet men God de Vader. Er is een verloren zoon, die bij de Vader terug komt. Werd het pas een zoon, toen hij teruggekomen was, of was hij al een zoon? Omdat het Zijn zoon was, ging die liefde van de Vader net zo lang uit naar die zoon, totdat de trekkende liefde van de Vader die zoon van die zwijntroeg vandaan haalde, want die zoon kon niet langer weerstand bieden aan de liefde van de Vader en hij moest terug gaan.

Dat is God de Vader. En dat is het evangelie! We mogen nog zo diep weggezakt zijn in de zonde, zo diep verloren zijn geraakt, doch als we in aanraking komen met die Goddelijke liefde, dan gaat ons hart omhoog! Dat is eenvoudig het geheimenis van het evangelie. En dat leert ons toch ook de Schrift op vele plaatsen.

Laten we nu Joh. 6:44 lezen. “*Niemand kan tot Mij komen, tenzij de Vader, Die Mij gezonden heeft, hem trekt*”. We denken vaak, dat we de mensen tot Jezus kunnen brengen, maar hier lezen we, dat de Vader het doet. Het zijn Zijn kinderen, die verloren geraakt zijn, en die moet Hij terug hebben, want zij zijn het zaad, het nageslacht Gods.

En de tekst gaat verder: “*en Ik zal hem doen opstaan op de laatste dag*”. Men is altijd gewend de dingen op zijn kop te zetten, en denk daarbij maar aan: “Als jij je bekeert, wordt je naam ingeschreven in het Boek des Levens”. Het is juist andersom, want we komen tot bekering, omdat onze namen in dat Boek des Levens ingeschreven staan. We waren een kind van God en daarom gaat de Vader ons trekken en komen we tot Jezus. Dat is het Woord van God.

En in vers 45 staat: “*Er is geschreven in de profeten: En zij zullen allen door God onderwezen zijn. Ieder dan die het van de Vader gehoord en geleerd heeft, komt tot Mij*”. Niemand komt dus tot de Heere Jezus, tenzij de Vader hem trekt en niemand kan ook tot Hem komen, of hij moet het van de Vader Zelf gehoord en geleerd hebben.

Hoe zit dat nu? Voordat het evangelie van Christus, het Woord van God, voor ons open ging, was het al Gods Geest, die ons bracht en dreef naar de plaats, waar we Jezus konden vinden.

Zoals we lezen in Hand. 8 van de kamerling, die een verlorene was, maar zij hart ging uit om God te vinden, maar hij kon Hem niet in Jeruzalem vinden.

Zo zijn er veel mensen, die naar kerken gaan om God te vinden; maar helaas kunnen zij Hem daar niet vinden, maar God Zelf vindt hen wel. Zo krijgt hier Filippus de opdracht van een engel des Heeren: “Ga naar die eenzame weg” en als hij daar staat, komt er een wagen aan en dan zegt de Heilige Geest tot hem: “Voeg u bij deze wagen”.

Die kamerling was het Woord aan het lezen van Jesaja. “Toevallig” zouden we zeggen! Wel neen! Hij had het al van de Vader geleerd gekregen, maar nu moest hem de Christus gebracht worden. Dat deed Philippus en toen was het voor elkaar. En Hij, de kamerling reisde met blijdschap verder. We horen vaak zonder meer de tekst van Joh. 8:37 verkondigen: *“en wie tot Mij komt, zal Ik beslist niet uitwerpen”*.

Maar weet u, dat dit een halve tekst is? En een halve tekst kan zo geciteerd worden, dat het een onwaarheid gaat worden. Want er gaat aan deze halve tekst vooraf: *“Alles wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen”*. We zien dus drie dingen, ten eerste in Joh. 6:37. *“Alles wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen”*. En ten derde in vers 45: *“En zij zullen allen door God onderwezen zijn. Ieder dan die het van de Vader gehoord en geleerd heeft, komt tot Mij”*. We zien hieruit, dat alles van de Vader uitgaat en dat daarom er in Joh. 6:37b staat ten tweede: *“en wie tot Mij komt, zal Ik beslist niet uitwerpen”*.

Hetzelfde vinden we in Joh. 10:26, waar Jezus tot de Joden, die om Hem heen staan, zegt: *“Maar u gelooft niet, want u bent niet van Mijn schapen”*. Zij geloofden Jezus niet, ondanks dat zij Hem hoorden, omdat zij niet tot zijn schapen behoorden. Ziet u nu, dat het heel anders ligt, dan dat we altijd voorgeschoteld hebben gekregen. We moeten Gods Woord beter leren kennen om de rijkdom van de verborgenheden erin te verstaan.

Dan begrijpen we de heerlijke betekenis van wat er staat in Joh. 10:27-28a. *“Mijn schapen horen Mijn stem en Ik ken ze en zij volgen Mij Mijn schapen horen Mijn stem en Ik ken ze en zij volgen Mij. En Ik geef hun eeuwig leven”*. Ja, al zijn zij nog zo diep verloren geweest.

De Heere Jezus is niet gekomen om vreemde schapen tot Zijn eigen te maken, maar die, die tot Zijn kudde behoren, tot Zijn stal. En wat is de stal? Het huis van Zijn Vader. Ja, en daar zal er geen één missen hoor. Hij blijft net zo lang zoeken, tot Hij de laatste heeft thuis gebracht. Staat er niet geschreven: *“En Ik heb ze een naam gegeven, die niemand weet, dan die hem ontvangt”*.

En in Joh. 10:27-29 staat dan ook: *“Mijn schapen horen Mijn stem en Ik ken ze en zij volgen Mij. En Ik geef hun eeuwig leven; (ja, zij waren verloren) en zij zullen beslist niet verloren gaan in eeuwigheid (geloof u dat?) en niemand zal ze uit Mijn hand rukken. Mijn Vader, Die hen aan Mij gegeven heeft, is meer dan allen, en niemand kan hen uit de hand van Mijn Vader rukken”*.

“Mijn Vader, Die hen aan Mij gegeven heeft”, hoort u het, dat zijn dezen, die in het Boek de Levens van het Lam staan ingeschreven van voor de grondlegging der wereld. Dat betekent allen, die al verbonden zijn met het leven van het Lam, die ook het leven van het Lam in zich hebben, gaat alles te boven en niemand kan iets roven uit de hand mijns Vaders.

In Hand. 2 vinden we niets anders. Daar gaat Petrus het evangelie verkondigen op de Pinksterdag. En wat zegt hij dan en dat zegt hij niet, maar de Heilige Geest door hem in vers 39: *“Want voor u is de belofte en voor uw kinderen en voor allen die veraf zijn, zovelen als de Heere, onze God, ertoe roepen zal”*. Niet allen, die daar onder Petrus gehoor waren, kwamen tot geloof, maar alleen die God daar riep door de Heilige Geest, die kwamen direct tot geloof, en dat waren de eerste drieduizend, die ingevoegd werden.

In Hand 13:48 lezen we van wat er na Paulus prediking gebeurde: *“Toen nu de heidenen dit hoorden, verblijdden zij zich en prezen het Woord van de Heere, en er geloofden er zovelen als er bestemd waren voor het eeuwige leven”*. Allen, die bestemd waren ten eeuwige leven kwamen tot het geloof. Een wonderbare zaak!

Wij weten het niet, maar God weet het wel! We zullen zijn getuigen zijn en ons laten gebruiken, opdat de Heer ook door ons het verlorene kan gaan zoeken; maar we weten hier niet wie tot die kudde behoren. Wij moeten slechts het evangelie verkondigen, en voor wie het bestemd is, komt ook daardoor op zijn plaats in de kudde, de Gemeente.

Daarom moeten we niet in Gods wegen willen treden door te zeggen: die man of die vrouw moet ik nu tot bekering zien te brengen. We weten immers niet of die man of die vrouw tot de kudde van de Heer behoort. Dat moeten we overlaten aan God en we moeten alleen maar getuigen zijn in onze handel en wandel. En als het die man of vrouw moet zijn, dan komt hij of zij er wel.

Maar het kan ook wel eens zijn, dat het iemand is, die u op een gegeven moment nog nooit gezien hebt en even ontmoet en die slechts een klein woord hoort, dat dan genoeg is. Dat is de zaak van de Heer! Aan ons is dit oordeel beslist niet, want Gods gedachten zijn zoveel hoger dan de onze, en Zijn wegen hoger dan onze wegen. (Jes. 55:9). Maar nu is het voor ons verborgen en we dienen alleen Zijn getrouwe getuigen te zijn. God zal met Zijn Geest Zelf wel diegenen trekken, die Hij op het oog heeft.

Ik ben er zeker van, dat de elf apostelen er allemaal van overtuigd waren, dat Judas Iskariot een echt kind van God was, want er was niets aan hem te merken; hij volgde ook Jezus net als zij. Hij deed dezelfde krachten, wonderen en tekenen en hij sprak dezelfde woorden. Zij wisten niet, dat het een duivel was, totdat het openbaar kwam.

Zo wilden de eerste christenen niets van Saulus weten en van God zijn; daar willen wij iets van weten, terwijl degenen, die zich heel mooi en vroom voordoen, misschien juist duivelskinderen (slangenzaad) zijn. Dat weet God als Saulus daar de Gemeente van Jezus vervolgde, dachten velen, dat hij een duivelskind was. Maar Jezus zegt van hem: “*dit is Mij een uitverkoren vat*”.

Het kan best zijn, dat, wie nu de grootste haters zijn, kinderen van God zijn; daar weten we niets van; terwijl degenen, die zich heel mooi en vroom voordoen, juist duivelskinderen zijn. Dat weet God alleen en dat gaat ons ook verder niets aan. Laten wij zelf maar zorgen, dat we de Heere Jezus blijven volgen en Zijn getuigen zijn in woord en daad, en handel en wandel.

We gaan nu even naar Handelingen 18, waar we zien, dat Paulus gezonden wordt naar Korinthe, maar we weten, dat hij daar op een heel bijzondere wijze kwam, want zelf had hij zich met zijn medewerkers voorgenomen om naar een heel andere plaats te gaan. Maar de Geest van Christus verhinderde het hem tot twee maal toe, want hij kreeg tot tweemaal toe in een visioen de droom, dat hij over moest steken naar Macedonië, waardoor hij tenslotte ook in Korinthe kwam.

Dan lezen we in Hand. 18:9-10. “*En de Heere zei 's nachts door een visioen tegen Paulus: Wees niet bevreesd, maar spreek en zwijg niet, want Ik ben met u en niemand zal de hand aan u slaan om u kwaad te doen, want Ik heb veel volk in deze stad*”. In die stad Korinthe had God veel van Zijn verloren schapen. De Heer kende ze en daarom moest Paulus daar anderhalf jaar blijven en groeide het aantal gelovigen uit tot de gemeente van de Korintiërs.

Het was niet, omdat de apostel Paulus zoveel zielen voor de Heere Jezus kon winnen, doordat hij wonderen en tekenen en krachten deed, maar God had hem daar gezet, omdat God daar veel schapen had. En daarom kwamen zij ook. Tegenwoordig hoort men meestal de verkondiging, dat men dit of dat moet doen, omdat anders velen door jou verloren zouden gaan. Geloof daar totaal maar niets van hoor!

Zou God het aan ons overlaten, denkt u? Zou een liefhebbend Vader het aan zijn kleine zoon overlaten om de andere zoon te zoeken? Als hij een liefhebbend Vader is, gaat hij er zelf op uit en zijn kinderen mogen mee helpen. Gaan we het begrijpen?

Het zou een zeer vreemde zaak zijn indien het was, zoals het voorgesteld wordt, n.l. dat door onze tekorten, kostbare zielen verloren zouden gaan. En wie van ons schiet niet tekort! Zo zijn er een heleboel liederen, die we wel zingen, maar toch in de kern fout zijn. Maar het is niet zo, dat we dan

maar mogen zeggen: We zullen stil blijven zitten, de Heer doet het. Want dat betekent, dat we ongehoorzame kinderen van God zouden zijn.

Als de liefde van God in ons hart is, dan dringt die liefde ons van zelf om het verlorene mee te gaan zoeken, met Hem. Wat geeft het een blijdschap, als onze Vader ons dan ook nog mee wil inschakelen om een verloren zondaar bij Jezus te mogen brengen. Dat is vreugde! Maar als Zijn kind verzaakt, dan gaat daarom die andere niet verloren, want dan is God bij machte, als het moet een ezel van Bileam te sturen om te spreken. Die het verstaat, verstaat het!

En God heeft genoeg engelen in de hemel om, als wij verzaken, een engel te sturen, zoals het ook gebeurde, toen Filippus naar de kamerling gezonden werd. Maar als we verzaken, verliezen we daardoor een grote vreugde en loon en kroon voor de rechterstoel van Christus. In de eeuwigheid worden de getrouwe kinderen Gods, die hierin getrouw waren gekroond.

Paulus zegt: “*Zijt gij niet mijn kroon, mijn roem, op de dag van Jezus Christus*”? Ja, dat is ook onze vreugde, dat we dat mogen doen. Hoe zouden we kunnen zwijgen, als het hart er vol van is. Het moet heel ons leven zijn, als Christus ons leven is, dan spreekt u over Zijn heerlijkheid. Dan hebben we geen behoefte meer aan andere dingen.

Toch ligt er nog iets op mijn hart, om in verband hiermee, u te zeggen. Het is de andere kant, een ander aspect hiervan, wat ook verwaarloosd is geworden in predikingen. Maar als we nu vanuit de Schrift Gods plan gaan kennen en weten wat God daarvan al voor de grondlegging van de wereld bestemd heeft als Gods zaad, dan weten we nu, dat God dit zaad ook zal zoeken en redden.

Door de zondeval van de mens heeft de duivel grote macht gekregen over de natuurlijke mens, maar niet, als de mens zich heeft bekeerd en wedergeboren is, want dan is hij onder Jezus vleugels gekomen.

En we weten, hoe de duivel grote macht heeft over de mens, die onder zijn heerschappij staat; dat hebben we al gezien, dat dit bijzonder geldt op het terrein van het sexuele leven. Zo begrijpen we dus nu ook waarom; want hij duldt niet dat het zaad Gods geboren wordt. Maar dat het zaad van hem, van satan ter wereld komt. Kunnen we hier iets aan doen?

Ja, zeker! Als een man de Heer vreest, dan zal hij, als hij nog niet getrouwd is, geen vrouw nemen, die niet de Heer vreest; dat is nummer één. Want we mogen geen juk aangaan met een ongelovige, wat Gods Woord ons leert.

En om dezelfde reden mag een jonge dochter, die nog niet gehuwd is en God vreest, geen huwelijk sluiten alleen maar om de sexuele drift te bevredigen, ook al noemt men dat liefde. Maar als we God vrezen, zullen we eerst God welgevallig willen zijn ook in deze zaak, want Hij stelde het huwelijk in voor dit doel.

Hij gaf Adam een vrouw in Eva, opdat uit Adam en Eva dit nakomelingschap van Gods zaad zou komen. Als een gelovige God hierin gehoorzaamt om alleen die levenspartner te nemen, die God op zijn of haar weg brengt om met elkander de Heer te dienen en God te vrezen, dan zullen ze samen in Zijn wegen gaan wandelen. Dan zal dit gelovige echtpaar hun huwelijksleven rein houden in de vrees voor God, zoals het geschreven staat in Hebr. 13:4. “*Laat het huwelijk bij allen in ere zijn en het huwelijksbed onbevlekt, want ontuchtplegers en overspelers zal God oordelen*”.

In Mal. 2:14-16 lezen we. “*Dan zegt u: Waarom? (Israël) Omdat de HEERE Getuige is tussen u en de vrouw van uw jeugd, tegen wie u trouweloos handelt, terwijl zij toch uw metgezellin en de vrouw van uw verbond is.* (verstaan we dat? Als we werkelijk de Geest van de Heer hebben, dan gaat het anders worden) *Heeft Hij er niet maar één gemaakt, hoewel Hij nog geest overhad? En waarom die ene? Hij zocht een goddelijk nageslacht. Daarom, wees op uw hoede met uw geest, en handel niet trouweloos tegen de vrouw van uw jeugd. Want de HEERE, de God van Israël, zegt dat Hij het wegsturen van de eigen vrouw haat, hoewel men het geweld bedekt met zijn gewaad, zegt de HEERE van de legermachten. Wees dus op uw hoede met uw geest en handel niet trouweloos*”.

Er bestaat een apocrief boek, het boek Tobias. Het gaat er nu niet om of het een door God direct geïnspireerd woord is of niet, maar in dat boek daar staan geweldige dingen, die goede lessen van God bevatten. We weten, dat de ganse Bijbel het geïnspireerde woord van God is, maar er zijn toch ook nog andere boeken, zoals die van Murray en dergelijke, waarin toch heerlijke waarheden gezegd worden, die zuiver Bijbels zijn.

Welnu, in het boek Tobias vindt men een merkwaardige geschiedenis over een vrome Joodse jonge vrouw, Sara; en zoals het in die tijd de gewoonte was, gaf haar vader zijn dochter aan een geschikte levenspartner. Maar het werd een tragiek, want er was een boze geest, die dit niet toeliet, want al de mannen, die trachten met haar in het huwelijk te treden, werden omgebracht.

Het is wel een vreemde geschiedenis, maar in verband met het licht, waarin we het nu zien, is het niet zo vreemd meer, daar Sara de Heer vreesde en niet anders deed dan bidden tot de Heer. Zij wilde in het huwelijk treden, maar alleen, als zij de man kreeg, met wie zij samen de Heer mocht dienen, opdat zij dan kinderen voor God mochten krijgen. En dat was wat de duivel niet wilde. En er woonde in een andere plaats een jonge man, Tobiet, die nog ongehuwd was en ook godvrezend. En dan volgt er een heel merkwaardige geschiedenis, hoe die twee bij elkaar komen, omdat zij voor elkaar bestemd zijn. Hij krijgt dan van Godswege door een engel, te weten, hoe deze boze geest moet wijken.

En we kunnen daarvan ook wat leren, want toen zij in het huwelijk traden, hebben zij de eerste drie huwelijksnachten samen niets anders gedaan dan bidden en hebben zij geen gemeenschap met elkaar gehad. Want zo wilden zij hun huwelijk met God beginnen en hebben Hem gesmeekt om hun huwelijk te zegenen met kinderen, die God zouden vrezen. En dat huwelijk heeft God gezegend met kinderen, die later in de vreze van God wandelden. Dat is een goede lering. Helaas wordt het vandaag niet meer zo geleerd.

Thuis heb ik het niet geleerd gekregen, ik zou wel gewild hebben, dat het licht, dat ik nu heb, ik toen had. Toch ziet de Heer ons hart aan. Maar als we onze tijd van vandaag zien, hoe juist op dit terrein alles verworpen is, dan weten we nu, waarom het de duivel te doen is. We zouden geneigd zijn te zeggen; wat moet er dan nog van terecht komen? Maar Gods genade is overvloedig over degenen, die Hem vrezen. Ook hierin heeft God en Jezus het laatste woord!

We zien dus duidelijk, dat er twee soorten zaad zijn in het nakomelingschap van de mens, n.l. het vrouwenzaad, het zaad van God, en het slangenzaad, het zaad van satan. We begrijpen dus ook wel, dat het gevecht van satan doorgaat. Hij zet dan ook alles op alles om het plan van God te doorkruisen en te doen laten mislukken.

Daarom zien we, hoe de zonde gestadig toeneemt en zich vermenigvuldigt. Ja, het slangenzaad vermenigvuldigt zich veel sneller dan het vrouwenzaad. Want het is de duivel te doen uit machtswellust om heerschappij te hebben over deze aarde.

En we zien dit ook duidelijk in de natuur, waar het onkruid veel sneller groeit en alles kan overwoekeren. Om het goede zaad te onderhouden, moet men veel werk verrichten. Want we weten, dat als in een akker goed zaad gezaaid wordt en als men dit niet zou onderhouden, dan is dat goede zaad in een korte tijd overwoekerd door het onkruid.

Ook nu in onze dagen zien we, hoe de zonde enorm toegenomen is, en dus het slangenzaad zich heeft vermenigvuldigd, en dat komt omdat Gods zaad, de Gemeente, niet haar plaats in deze wereld, die door God voor haar bestemd was, is blijven innemen, door niet werkelijk getrouw God te blijven dienen. Zo heeft de duivel de kans gekregen om de akker, dat is de wereld, met zijn zaad, het onkruid, te overwoekeren.

Maar God zal Zijn plan uitvoeren, want Hij zal Zijn tweede verbond met Adam, waarin Hij de Verlosser beloofde, toch houden en daartoe zal God altijd voor een heilig overblijfsel zorgen, zoals Noach met zijn zevental. Zijn vrouw en zijn drie zonen met hun vrouwen. En zoals de zondvloed

plotseling de toenmalige wereld, die Noach uitlachte en belachelijk maakte, overviel, zo zal aan Gods genade tijd nu vandaag de dag, ook plotseling een einde gaan komen.

Straks zal, wat nu als een levend profetische getuigenis rondloopt hier op aarde, de ware kinderen Gods, de Gemeente van Jezus, die steeds getuigt “bekeert u”, binnen niet al te lange tijd die Gemeente plotseling weggenomen worden, (de opname van de Gemeente) en dan zullen de gerichten Gods, op een ontzettende wijze, over deze wereld komen.

Want zoals het toen was, toen God zei: “*Mijn Geest zal niet altijd blijven twisten met de mens en niet altijd in die mens blijven*”, zo ook vandaag. De Heilige Geest, die op de Pinksterdag kwam, die blijft niet altijd twisten met de mens en aandringen op haar bekering, want straks neemt God die Geest weg, maar met die Geest ook de ware Gemeente, die de tempel van de Heilige Geest is.

Dan komt het gericht; de zevende crises, die vlak voor de deur staat. We zien immers ook nu juist, hoe het slangenzaad, zich vermenigvuldigen met grote snelheid; de statistieken wijzen het wel uit dat de wereldbevolking tot een explosie is gekomen, terwijl het aantal van de werkelijk gelovige Christenen procentsgewijs steeds minder wordt.

We hebben dus nu precies dezelfde situatie, als van vlak voor de zondvloed, wat elkaar niet veel zal ontlopen. Deze situatie rijpt met een snelheid voor het gericht. En helaas, ondanks deze zeer ernstige toestand, blijft het grootste gedeelte van de Gemeente slapende. Zie de studie van de zeven zendschrijven. Maar, Jezus blijft Overwinnaar!

We weten, dat er in de dagen van Saul een gelovige vrome Jonathan was, die God vreesde. Hoewel Israël vele vijanden had, zat Saul te mediteren onder een boom om te berekenen of hij wel die vijand aan zou kunnen. Maar zijn zoon Jonathan dacht er anders over en zei, dat het voor God mogelijk was net zo goed de overwinning te geven door één als door velen. En God gaf de overwinning aan Jonathan tot beschaming van Saul met zijn grote leger!

Zo is het ook vandaag, men wil achter de grote massa aan, ook in de kerken en kringen, waar ook alles gaat naar aantallen. En hoor maar hoe enthousiast men hierover is. Gemeenten met wel duizenden bezoekers, geweldig. Christelijke evenementen met duizenden deelnemers. E.O. dagen, Opwekkingsdagen en noem maar op. Grote TV uitzendingen worden er gemaakt over deze evenementen met enorm veel mensen. Sprekers van naam die de massa opzweepen, christelijk opzweepen.

En daarnaast heb je ook die hele kleine groepjes mensen, dat verachtelijke kleine volkje, die gemeente, deze achterlijke mensen, die altijd aan het Woord van God, de Bijbel vasthouden, en Hem, Jezus wederkomst verwachten, en daar met vol verwachting naar uitkijken? Zo'n groepje gelovigen dat eigenlijk niks voorstelt. Ach, zegt men, dat sterft vanzelf wel uit!

In de dagen van Noach waren het 8 mensen, hoeveel nu? Want de grote massa zijn vandaag moderne christenen, die niet meer zo vast geloven in die oude Bijbel. Maar meer waarde hechten aan de evolutie theorie; want Adam was maar één of ander primitief oermens, en zij menen het beter te weten, want onze voorouders waren slechts apen, zeggen zij. Maar zoals men gelooft, zo zal men ook worden. “*U geschiedde naar uw geloof*”, zegt Jezus en dat geldt ook voor hen!

Maar de Heer zegt tegen dat hele kleine groepjes mensen, die Zijn Woord, de Bijbel vasthouden, en Zijn wederkomst verwachten: “*Wees niet bevreesd, **gij klein kuddeke!** Want het heeft uw Vader behaagd u het Koninkrijk te geven*”. (Lukas 12:32) Al die miljarden mensen, die achter satan aan hollen en om de macht strijden, zoals die vier wereldse grootmachten ook doen, ze zijn bezig om over Israël te beslissen. Zij zullen wel eens even bedisselen, hoe de grenzen van Israël moeten zijn. Maar die in de hemel woont, licht en bespot hen.

Die hele grootmacht Amerika met zijn atoom arsenalen, met zijn enorme legers en zijn goudreserves en evenzo ook die hele grote Russische macht met al, wat ook daarbij behoort, willen het voor het

zeggen hebben. Maar weet u, wat er in Jesaja 14 staat geschreven? Dit is immers het hoofdstuk over de val van Lucifer. In onze tijd zien we al grote veranderingen, ook Amerika en Rusland is allang onderhevig aan het afvallen van hun macht.

In Jes. 14 in vers 12 lezen we: *"Hoe bent u uit de hemel gevallen, morgenster, zoon van de dageraad! U ligt geveld op de aarde, overwinnaar over de heidenvolken!"* En wat is nu het einde? Niet alleen, dat hij vernietigd zal worden, maar ook zijn zaad. Want in vers 20-21 staat: *"U (dat is dus die morgenster) zult in het graf niet met hen verenigd worden, want u hebt uw land te gronde gericht en uw volk gedood. Voor eeuwig zal niet meer genoemd worden het nageslacht van de kwaaddoeners. Maak de slachtbank voor zijn kinderen gereed vanwege de ongerechtigheid van hun vaders, zodat zij niet meer opstaan, de aarde in bezit nemen en het wereldoppervlak vullen met steden"*.

Ziet u, hoe de zonen van de duivel al bezig zijn de ganse oppervlakte der aarde te vullen en hun steden op te richten. Maar dit is het oordeel, dat over hen komen zal: *"Maak de slachtbank voor zijn kinderen gereed vanwege de ongerechtigheid van hun vaders, zodat zij niet meer opstaan, de aarde in bezit nemen en het wereldoppervlak vullen met steden"*. Gaat deze profetie in vervulling of niet?

Als we niet oppassen is Nederland één en al stad, men spreekt vandaag de dag toch niet meer over den Haag, Rotterdam, Leiden, Amsterdam, maar men spreekt vandaag over "de Randstad". Zo zal het doorgaan, totdat het moment daar is, dat er een eind aankomt. De bijl ligt reeds aan de wortel.

Elke dag, die God ons schenkt, is het Zijn barmhartigheid, dat Hij nog de genade kans geeft aan diegenen, die zich nog willen bekeren. Maar toen satan in de gaten kreeg, dat hij met al zijn werken en schijnbaar succes, n.l. dat het slangenzaad zich geweldig vermenigvuldigde, en het zaad van de vrouw, het zaad Gods steeds minder werd, zag hij toch, dat hij een verliezer was. Want daar bleef toch altijd een getrouw overblijfsel naar de uitverkiezing en genade Gods.

Een kleine kuddeke. Zo heeft hij nog een groter en verderfelijker plan georganiseerd om het hele mensengeslacht te verdoem. Immers een deel van zijn gevallen engelen verlieten hun engelenstaat en namen zich lichamen als mannen aan, die zonen Gods genoemd werden.

Wat we lezen in Gen. 6:1-4. *"En het gebeurde, toen de mensen zich op de aardbodem begonnen te vermenigvuldigen en er dochters bij hen geboren werden, dat Gods zonen (de gevallen engelen) de dochters van de mensen zagen dat zij mooi waren, en zij namen zich vrouwen uit allen die zij uitgekozen hadden"*.

Ofschoon we dit reeds behandeld hebben, zijn er mensen, die denken, dat met deze zonen Gods het heilig overblijfsel wordt bedoeld onder de mensen. Maar in het Oude Testament worden deze mensen nergens zonen Gods genoemd. In het Nieuwe Testament wordt alleen gezegd, dat Adam een zoon van God was, omdat hij direct door God geschapen werd.

En dat Jezus Christus de Zoon van God is, omdat God Zijn Vader is. God heeft Hem direct verwekt. En daarna voor allen, die in Christus wedergeboren zijn, zijn nu ook zonen van God geworden.

Maar de naam voor de mens is altijd: mensen kinderen. De Bijbel bevestigt dit zelf. We behoeven niet naar oplossingen te zoeken, als we maar eenvoudig het Woord geloven. We lezen dat uit die gruwelijke vermenging van deze zonen Gods, dat zijn dus die gevallen engelen met dochters van de

mensen, reuzen voortkwamen. Dat staat in vers 4b: *"en die kinderen voor hen baarden; dit zijn de geweldenaars (NBG vert. "reuzen") van oude tijden af, mannen van naam"*.

Natuurlijk vond het ook in die dagen plaats, dat een vroom man van het zaad van God door ongehoorzaamheid een dochter van Kain huwde; dus die gemengde huwelijke waren er in die dagen ook al, zoals zij er nu zijn. Maar uit zo'n gemengd huwelijk komen nooit geweldenaars (reuzen) te voorschijn, maar gewone mensenkinderen. Voor dat woord "reuzen" staat in het Hebreeuws het woord nephilim, dat "gevallenen" betekent.

Dat sommigen dit betwijfelen en het niet kunnen geloven, is, omdat zij onkundig zijn van de dingen in Gods Woord. Zij vragen zich af: hoe kan nu een engel met een vrouw uit de mensen huwen en geslachtsgemeenschap hebben? Maar dat komt uit verkeerde voorstellingen, want Gods Woord zegt het toch! We lezen toch ook in de Schrift op vele plaatsen in het Oude en Nieuwe Testament, dat engelen het vermogen bezitten om een menselijk lichaam aan te nemen.

Dat lezen we b.v. in Gen. 17 en 18. Daar kwamen engelen bij Abraham en hij nodigde hen aan zijn tafel, want hij dacht met vermoeide reizigers te doen te hebben. Maar het was de Heer met twee engelen. En Abraham liet Sara direct het beste kalf slachten en brood klaar maken, en zij aten met hem van het brood en het vlees. Pas toen zij vertrokken, gingen Abrahams ogen open, en wist, dat het de Heer was met twee engelen.

Deze engelen gingen naar Lot, die hen ook uitnodigde, omdat ook hij dacht, dat het vreemdelingen en reizigers waren. Zo betoonde ook Lot gastvrijheid, omdat hij het zaad Gods was. Ook hij had helemaal niet in de gaten, dat het engelen waren, evenmin de bewoners van Sodom en Gomorra.

Zo vinden we ook in het Nieuwe Testament voorbeelden van engelen, die als Gods boodschappers in een menselijke gedaante bij de mensen kwamen. Dat zijn dingen, die we kunnen geloven, want het staat immers in Gods Woord. In het Nieuwe Testament wordt ons ook heel duidelijk gezegd, dat die zonen Gods uit Genesis “gevalLEN” engelen waren.

In de brief van Judas wordt het ons uitvoerig gezegd in vers 6 en 7: *“En de engelen die hun oorspronkelijke staat niet hebben bewaard, maar hun eigen woonplaats verlaten hebben (hun engelen lichaam verlieten en een menselijk lichaam aannamen), heeft Hij (God) voor het oordeel van de grote dag met eeuwige boeien in de duisternis in verzekerde bewaring gesteld. Evenzo is het met Sodom en Gomorra, en de steden eromheen, die op dezelfde wijze als zij (als die engelen) hoererij bedreven hebben en ander vlees achterna zijn gegaan. Zij liggen daar als een waarschuwend voorbeeld, doordat zij de straf van het eeuwige vuur ondergaan”.*

In Sodom en Gomorra gingen ze ook ander vlees achterna: mannen met mannen en vrouwen met vrouwen. Homofilie vierde hoogtij in Sodom en Gomorra net zoals vandaag de dag het geval is. Vergist u zich niet, want er staat geschreven in Genesis 19:4-5: *“Zij hadden zich nog niet ter ruste gelegd, of de mannen der stad, de mannen van Sodom, omsingelden het huis, van jong tot oud, de gehele bevolking, niemand uitgezonderd, en zij riepen Lot toe en zeiden tot hem: Waar zijn de mannen, die vannacht bij u gekomen zijn? Breng hen bij ons buiten, opdat wij met hen gemeenschap hebben”.*

En ook die engelen, die gevallen engelen van satan, gingen dus ook ander vlees achterna, zich met de mensen vermengen. En waarom? Opdat het ganse geslacht ook van Gods zaad bedorven zou worden. Satan wist immers, dat God een nieuw geslacht uit de mens zou doen voortkomen en dat wilde hij niet. Daarom lied hij een deel van zijn gevallen engelen zich op deze wijze gruwelijk vermengen met de mens. Maar God greep in!

Er wordt in het Woord gesproken over Henoch, waarin deze toestand profetisch beschreven wordt. We weten, dat Henoch voor de zondvloed leefde en hij noemt ook zelfs de namen van deze gevallen engelen.

En nu is het wel erg merkwaardig, dat de namen van deze gevallen engelen in het Hebreeuws overeenkomen met de namen, die in het Grieks in de Griekse mythologie voorkomen. Deze leert van goden, die ook dochters der mensen namen, waaruit halfgoden voort kwamen. En dit is ook zo, want we weten nu de oorsprong. Maar de Grieken vonden het prachtig en aanbaden hen, daarom hadden zij ook de duivel lief. Maar het is God een gruwel.

Ook de sprookjes over de reuzen, die we als kinderen graag hoorden, zijn niet uit de duim van de mensen gezogen, maar hebben allemaal een achtergrond. We weten ook nog wel, wat die sprookjes leerden over vreselijke monsters, o.a. in het verhaal van Klein Duimpje. Er zit dus wel een waarheid in, al is die verkapt.

Want ook Henoch vertelde over die reuzen, die dus voorkwamen uit deze gruwelijke vermenging. Het waren vreselijke, sterke monsters, die zelfs hun eigen moeders opvrat. Die tovenaars uit Egypte konden van dode stokken slangen maken, en we weten, dat zij dat niet konden uit zichzelf. Immers de slang, de duivel, kan slangen voortbrengen. Maar de tovenaars konden geen duiven en ook geen lammeren voortbrengen. Maar wel kikvorsen, en wat er van kikvorsen staat, vinden we in Openb. 16:13-14. Dat zijn de creaties van de duivel: monsters.

Die waren er ook in die voorhistorische dierenwereld. Maar God heeft daar een eind aan gemaakt door de zondvloed, waardoor zij allemaal omgekomen en uitgeroeid werden. En wat is er nu met die engelen gebeurd? We weten, hoe satan met zijn gevallen engelen nog altijd huist in de luchtlagen boven deze aarde.

Maar dat deel van zijn gevallen engelen, die hun engelen lichaam verlieten, zijn daar niet meer. Zij zitten op een heel aparte plaats, de Tartarus, waar geen andere wezens zijn dan deze gevallen engelen, die dat gruwelijke gedaan hebben, en daar geketend zijn.

Satan komt straks gedurende de duizend jaren in de Abyssus, de afgrond en daarna in de poel des vuurs. De mensen, die in hun zonden sterven komen in het dodenrijk, maar de gelovigen, die sterven, gaan naar de Heere Jezus.

Zoals Judas daarover heeft geschreven, zo spreekt Petrus er van in 2 Petr. 2:4. “Want als God de engelen die gezondigd hebben (hier wordt dus die bijzondere zonde bedoeld), niet gespaard heeft, maar hen in de hel (Tartarus) geworpen en overgegeven heeft aan de ketenen van de duisternis om tot het oordeel bewaard te worden”. Dat oordeel zal plaats hebben na het Duizendjarig Rijk voor die grote witte troon, want dan gaan zij naar de poel des vuurs.

Dat dus deze engelen, die een aparte zonde hebben begaan, gescheiden zijn van satan met zijn andere gevallen engelen, is duidelijk: want satan en zijn engelen zijn nog altijd in de hemelse gewesten. Maar deze engelen, die deze vreselijke zonde hebben gedaan, kunnen dat nooit meer doen. Want God greep in door de zondvloed, die allen verdelgde. En satan past wel op, om dat nog eens te proberen. Alleen aan het einde mag hij de anti-christ in het vlees brengen.

De sporen van de zondvloed bewijzen, dat Gods Woord waar is. In de Indische oceaan bevindt zich een eilanden rijk, dat lijkt versplinterd te liggen, en men zegt ook, dat daar een verschrikkelijke catastrofe moet hebben plaats gevonden, en een wereld daar is ondergegaan. Dat moet dan wel in Noach's tijd geweest zijn.

Eén van die hele kleine eilandjes is het zgn. Paaseiland, waarop niemand woont, maar op dat Paaseiland verrijzen vreselijke grote beelden van reuzen. Het is voor de wetenschap een nog nooit opgelost probleem, wie die beelden heeft kunnen maken en wat de bedoeling daarvan is. Maar ik geloof, dat het een overblijfsel is van “Nephilim”, de tijd vlak voor de zondvloed. Zij staan daar als een stenen bevestiging van het Woord.

We zien dus die geweldige strijd van de engelen en machten der duisternis met het Licht en het lijkt erop, alsof satan overwint door de massa: maar dat is niet waar. Er blijft altijd een heilig overblijfsel. Jezus zegt in Joh. 6:38-39. “Want Ik ben uit de hemel neergedaald, niet opdat Ik Mijn wil zou doen,

maar de wil van Hem Die Mij gezonden heeft. En dit is de wil van de Vader, Die Mij gezonden heeft, dat Ik van alles wat Hij Mij gegeven heeft, niets verloren laat gaan, maar het doe opstaan op de laatste dag”.

In die dagen hebben zij het evangelie gekend, en er was een lijn van Gods zaad, die zeer zeker tot het geloof kwam door dat evangelie, en dus ook behouden werd. Maar er was toen onder hen in die dagen van het geboren zaad van God, nog veel onkunde. Dat kan ook niet anders, want zij kenden alleen het Paradijs – evangelie, gezien de toestand, die daar heerste.

En nu vinden we, dat in Jezus tijd de mensen Hem wel geloofd hebben, maar niet konden verstaan. We lezen daarom in 1 Petrus 3:18-20, hoe Jezus naar diegenen gegaan is, die tijdens de zondvloed omgekomen zijn, maar die Hij toch op het oog had om het evangelie te brengen. *“Want ook Christus heeft eenmaal voor de zonden geleden, Hij, Die rechtvaardig was, voor onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen. Hij is wel ter dood gebracht in het vlees, maar levend gemaakt door de Geest, door Wie Hij ook, toen Hij heenging, aan de geesten in de gevangenis gepredikt heeft, namelijk aan hen die voorheen ongehoorzaam waren, toen God in Zijn geduld nog eenmaal wachtte in de dagen van Noach, terwijl de ark gebouwd werd, waarin weinige - dat is acht - mensen behouden werden door het water heen”*

De Heere zoekt het verlorene en waar Hij het vandaan moet halen, daar haalt Hij het vandaan, al is het uit de onderwereld. Daar kunnen we verzekerd van zijn, dat de Almachtige God altijd triomfeert

In Ps. 139: 1-12a lezen we van deze dingen: *“HEERE, U doorgrondt en kent mij. U kent mijn zitten en mijn opstaan, U begrijpt van verre mijn gedachten. U onderzoekt mijn gaan en mijn liggen, U bent met al mijn wegen vertrouwd. Al is er nog geen woord op mijn tong, zie, HEERE, U weet het alles. U sluit mij in van achter en van voren, U legt Uw hand op mij. (het zaad Gods) Dit kennen – het is mij te wonderlijk, te hoog, ik kan er niet bij. Waar kan ik Uw Geest ontgaan, waar Uw aangezicht ontvluchten? Al steeg ik op naar de hemel, U bent daar; of legde ik mij neer in de hel, zie, U bent daar. Nam ik vleugels van de dageraad, woonde ik aan het einde van de zee, ook daar zou Uw hand mij leiden en Uw rechterhand mij vasthouden. Zei ik: Ja, duisternis zal mij opslokken! – dan is de nacht een licht om mij heen. Zelfs de duisternis maakt het voor U niet duister”*.

Is dat niet wonderbaar! Waar dat verloren schaap ook komt, door verleiding en verzoeking, Hij weet er Zijn hand op te leggen en Hij grijpt het. Ps 139 is waar! Want vers 8b zegt: *“of legde ik mij neer in de hel, zie, U bent daar”*. En in vers 10 staat: *“ook daar zou Uw hand mij leiden en Uw rechterhand mij vasthouden”*.

Petrus schrijft ook over die ontzettende dagen, toen de zondvloed kwam in 1 Petr. 3:18-20. *“Want ook Christus heeft eenmaal voor de zonden geleden, Hij, Die rechtvaardig was, voor onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen. Hij is wel ter dood gebracht in het vlees, maar levend gemaakt door de Geest, door Wie Hij ook, toen Hij heenging, aan de geesten in de gevangenis (dat is het dodenrijk) gepredikt heeft, namelijk aan hen die voorheen ongehoorzaam waren, toen God in Zijn geduld nog eenmaal wachtte in de dagen van Noach, terwijl de ark gebouwd werd, waarin weinige – dat is acht – mensen behouden werden door het water heen”*.

O, wat is Gods genade oneindig groot! Wij mensen willen vaak aan Gods almacht paal en perk stellen, maar dat is niet mogelijk! We hebben een God met een wonderbaar plan, dat Hij zal uitvoeren. Hoe de vijand dat ook doorkruist, toch heeft

God een heilig zaad voorgekend, wat wel verloren gegaan is, maar dat terug zal komen, tot het laatste toe, waar dan ook vandaan. En aan die God kunnen wij geen grens of perk stellen.

Maar we buigen ons voor Hem en zeggen: *“Heer, ik heb dank voor Uw grote genade en liefde. Al Uw werken zijn vol van wonderen en Uw gedachten zoveel hoger dan onze gedachten en Uw werken zijn zoveel anders dan onze werken. Uw wegen zo heel anders als onze wegen”*. Laten we God aanbidden en Zijn plan gaan zien.

Dan kunnen we alleen maar zeggen: “O, God, hoe groot bent U, want ook wij waren verloren schapen”. Ook Uw hand en Geest was al op mij in mijn jonge jaren en Hij heeft er voor gezorgd, hoewel de duivel mij trachtte om te brengen, dat er toch een dag kwam, dat ik door U gevonden werd en behouden.

Prijst Zijn Naam!

Er is altijd de vraag, hoe kan nu Kaïn satans zaad zijn? Ik geloof, dat dit niet zo moeilijk is te begrijpen. Als Adam gehoorzaam was gebleven aan God en niet in zonde was gevallen, dan had zijn

nakomelingschap alleen bestaan uit het zaad van God. Maar omdat hij met zijn vrouw in zonde was gevallen, kwam hij onder de macht van satan, en er kwam ook zaad van de slang.

Als een zondaar tot het geloof komt in de Heere Jezus, en hij wordt gereinigd in Jezus Zijn vergoten bloed, dan wordt zijn lichaam een tempel van Gods Geest, en moet dan in dat lichaam de Heer gaan dienen en zich zo geheel stellen met zijn gaven en krachten onder Diens heerschappij. Dan is dat lichaam vrij van satans macht. Maar Adam en Eva kwamen in de macht van de duivel en de gevolgen daarvan waren voor de gehele mensheid ontzettend.

Daarom is het zo belangrijk om al jong tot het geloof te komen en de Heer te gaan dienen. Ook als een jonge man en jonge vrouw in het huwelijk treden, is het belangrijk dat zij hun leven samen geheel toewijden aan de Heer. En zo zien we, dat Adam en Eva hierin gefaald hebben na hun zondeval, zodat de eerste zoon Kaïn slangenzaad was.

God heeft dit toegelaten, want het wijst ons nog op iets anders, daar we weten, dat God ook vrouwenzaad beloofd had, en wat eindelijk in hoogste instantie Christus, de Verlosser is, de Goël.

Nu lezen we, dat Eva voorbarig haar eerste zoon Kaïn noemde, wat betekent: “ik heb een man gekregen”, daar zij dacht, dat deze reeds de verlosser zou zijn. Maar zij vergiste zich, want die was het juist niet, omdat deze een zaad van de slang was. De tweede zoon, waarvan gesproken wordt, was Abel en van hem staat geschreven, hoe het bloed van de Heere Jezus krachtiger spreekt dan het bloed van Abel. Abel werd immers door Kaïn vervolgd en dood geslagen.

En waarom? Omdat het verband houdt met het offer. En hier zien we al een profetisch type in Abel, daar hij een zaad Gods was. Hij staat immers ook in de geloofsgalerij van Hebr. 11. Abel is dus een type van de Heere Jezus.

Zo is nu ook de mens nog altijd, die buiten God leeft en die alleen ziet, wat voor ogen is, zoals Eva zag, dat zij een flinke jongen had gekregen, en dacht: dat is hij. Zo zal ook straks het mensdom de anti-christ, die voor de wederkomst van Christus voorafgaat, zien als de verlosser van de wereld als de eindvervulling.

Zo zien we ook, hoe het reeds voltrokken is, dat het Kaïns zaad, het slangenzaad het ware vrouwenzaad, niet alleen vervolgd heeft, maar ook de Christus aan het kruis heeft gebracht, waardoor de profetie in vervulling is gegaan, dat het bloed van Christus krachtiger spreekt dan het bloed van Abel. En dit offer van Christus was God zeer welgevallig.

Dat is meteen een lering. Want de mens zou zeggen, hoe kan God toelaten, dat de duivel dat allemaal kan doen. Maar in alles, wat God toelaat, ligt tevens een diepe wonderbare onderwijzing en lering verborgen, opdat we leren niet te zien, wat voor ogen is, maar wat de wil en bedoeling van God is om Hem te verheerlijken in alle omstandigheden, en dat kan alleen in een leven, dat Hem geheel toegewijd is.

In Israël zien we hetzelfde; als zij een koning willen hebben dan kiezen zij Saul, die geweldig lang en sterk was. De wereld doet dat nog altijd, want zij kiest diegenen, die wat presteren. Maar bij God is het juist andersom: Hij kiest wie niet opgemerkt worden. Dat zie we steeds in de Bijbel.

Zo was Saul niet Gods keuze, maar David. Toen Samuel immers bij Isaï kwam om in opdracht van God één van zijn zonen tot koning te zalven, liet Isaï al zijn zonen passeren, behalve David, die bij de kudde was, want die zou het toch niet zijn. Maar die was het juist die God op het oog had. We moeten deze dingen altijd zien in het profetisch licht van God. Hij neemt niet het eerste, maar het tweede; zo is het niet de eerste Adam, maar de laatste Adam; niet Kaïn, maar Abel; niet Ismaël maar Isaäk; niet Ezau, maar Jacob.

Jacob vraagt naar zijn twee kleinkinderen, die twee zonen van Jozef, die in Egypte geboren zijn, om hun de zegen te geven. Dan brengt Jozef eerst de oudste, Manasse naar voren, opdat Vader Jacob, die blind was, het niet verkeerd zou doen. Maar Jacob kruist zijn armen, opdat zijn rechterhand op

Efraïm, de jongste kwam. Zo deed Jacob naar Gods wil; niet de eerste, maar de tweede moest het zijn, al kreeg de eerste ook een zegen.

Er volgen nu drie teksten uit de Schrift, in 1 Joh. 2:2 staat: *“En Hij is een verzoening voor onze zonden; en niet alleen voor de onze, maar ook voor de zonden van de hele wereld”*. We lezen ook Joh. 1:12-13. *“Maar allen die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij macht gegeven kinderen van God te worden, namelijk die in Zijn Naam geloven; die niet uit bloed, niet uit de wil van vlees en ook niet uit de wil van een man, maar uit God geboren zijn”*.

U moet weten wat er staat: *“allen die Hem aangenomen “hebben”*. En wie zijn die alle, die Hem aangenomen hebben, die niet uit bloed, noch uit de wil des vlees, noch uit de wil eens mans, doch uit God geboren “zijn”? Zij zijn het al. En daarom nemen zij Hem aan. Niet, die uit God geboren worden, maar zijn. Zij zijn verloren geraakt en nu komen zij in Christus tot nieuwe geboorte. Maar zij zijn van oorsprong al het zaad Gods.

Maar men kan het niet eerder werkelijk worden, voordat Christus ons gevonden heeft, om wat diep verborgen zat tot ontkieming te brengen. Dat is het geheimenis!

In Joh. 3:16 lezen we: *“Want zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft”*. Ik heb al gezegd, dat de Heer voor geen één mens de toegang sluit, ook niet voor het slangenzaad. Want God heeft ook Kaïn persoonlijk de weg gewezen, terwijl Abel de goede weg van het offer al kende.

Maar Kaïn ging zijn eigen weg, want hij sloeg de Onderwijzing en waarschuwing van God in de wind, dat als hij niet goed handelde, de zonde als een belager aan de deur ligt. Maar Kaïn liet zich niet waarschuwen en doodde zijn broer. God belemmert dit niet, maar als Kaïn gewild zou hebben, zou God hem gered hebben. Maar hij wilde niet, omdat hij slangenzaad was.

Dit komt ook uit in Joh. 3:18. *“Wie in Hem gelooft, wordt niet veroordeeld, maar wie niet gelooft, is al veroordeeld, omdat hij niet geloofd heeft in de Naam van de eniggeboren Zoon van God”*. En vers 19 zegt: *“En dit is het oordeel, dat het licht in de wereld gekomen is, en de mensen hebben de duisternis liefgehad, meer dan het licht”*. En wie het licht lief hebben, komen tot het licht. Men kan nog zo in diepe duisternis zitten en nog zo gezonken zijn, maar als er in het hart een verlangen is naar het licht, naar waarheid en liefde, dan is dat van God, en dezen komen tot het licht, want zij zijn van de Vader der lichten. Zij zijn dus het zaad van God.

En waarom gaan die andere verloren, omdat zij de duisternis liever hebben. Hoe komt dat? Omdat zij uit de vader der duisternis zijn. Het ligt dus al in de oorsprong; zij zijn van de vader der duisternis en daarom willen zij ook niet tot het licht komen, want ze hebben de duisternis liever dan het licht, omdat ze slangenzaad zijn.

De Heer sluit dus de deur niet toe, ook niet voor de mensen, die slangenzaad zijn; maar zij willen zelf niet gaan. Maar als we hier het licht lief hebben, dan zullen we tot de waarheid komen, al zijn we nog zo verstrikt in de leugen. Maar als we diep in ons hart de waarheid lief hebben, dan komen we tot de waarheid, tot Christus. Als we diep in ons hart verlangen naar recht en rechtvaardigheid, dan komen we tot recht en rechtvaardigheid. Maar dit alles is van God en het komt openbaar in de mens. Het is nog altijd: *“Kies heden, wie u dienen zult”*.

Maar van de mensen, die de duisternis liever gehad hebben dan het licht, staat in vers 20 van Johannes 3: *“Want ieder die kwaad doet, haat het licht en komt niet tot het licht, opdat zijn werken niet ontmaskerd worden. Maar wie de waarheid doet, komt tot het licht, opdat van zijn werken openbaar wordt dat zij in God gedaan zijn”*. Hier zit dus de diepe oorzaak, ook van de tekst in 1 Joh. 2:2. Natuurlijk heeft Jezus de verzoening aangebracht voor de zonde van de gehele wereld. En hier zien we dus ook weer dat God van Zijn kant niets uitsluit.

Hij heeft satan toch ook niet uitgesloten, maar Hij had het kunnen doen. Toen satan in opstand kwam, had Hij toch het recht om hem meteen te verbannen. Maar satan wilde daar niet zijn en dat is te begrijpen.

Want verbeeldt je eens in, dat er hier in huis een kamer zou zijn, waar een bepaald soort licht is, dat precies alles openbaar doet komen, wat er in ons hart leeft en in onze gedachten. En als iemand verkeerde gedachten heeft, denkt u dan, dat hij in die kamer wil komen? Hij zal wel zorgen, dat hij daar weg blijft! Want dan komt hij in zijn ware gedaante te staan! Dat is in wezen het zelfde met wat het licht van God doet.

Want in de hemel is een licht, waar we niet alleen zelf gekend worden, maar ook elkaar zullen kennen.

Hier kunnen we ons mooi voordoen, ons innerlijk verbergen; maar zo gauw we in Gods licht komen te staan, dan is dat niet meer mogelijk. Iedereen ziet direct wie iedereen is, want daar kan niets verborgen blijven. Daarom kunnen alleen diegenen daar zijn, die de gerechtigheid lief hebben, die geen boze gedachten en verkeerde bedoelingen hebben.

De verzoening heeft de Heere Jezus door Zijn bloed aangebracht voor heel het mensengeslacht, want Hij stierf als zoon van Adam. Maar de verzoening moet van twee kanten komen; we moeten ons nu ook met God laten verzoenen. Dat ziet men vaak over het hoofd, de Heere Jezus gaf Zijn bloed voor een ieder; maar er is een geslacht, het slangenzaad, wat zich niet laat verzoenen, want het haat de verzoening, daar zij een onverzoenlijke geest hebben.

Als men met zulk een mens in aanraking komt, en die heeft een grief tegen u, en u wilt van uw kant verzoening aanbieden en de hand reiken en u bent zelfs genegen om vergeving te vragen, dan wil de ander dat niet, en komt die verzoening nooit tot stand. Het moet van twee kanten komen. Het is eigenlijk heel eenvoudig!

De Heer bracht verzoening voor heel de wereld, maar zij, die de duisternis liever hebben, omdat zij satan tot vader hebben, die willen die verzoening niet, want zij zijn onverzoenlijk. Zij hebben de gezindheid van de geest van de duivel, die ook onverzoenlijk is, en zijn alleen haatdragend. Dat is dus het geval en daarom zijn die teksten niet moeilijk, zij zijn eenvoudig, klaar en duidelijk.

Als de kerk leert dat men ingeschreven moet worden en we ook uitgewist kunnen worden. Dan zegt het Woord het laatste. De Heer zegt: *“die tegen Mij zondigt, zal Ik uitdelgen”*. Maar er staat nergens, dat de Heer dat ook werkelijk toepast. Maar als de Heer dit in Zijn Woord zegt, dan kan het gebeuren. Er is een menselijke en Goddelijke zijde.

Dat vindt men meer in de Schrift, b.v. in 1 Joh. 15, waarin Jezus spreekt van de wijnstok en de ranken: *“Als iemand niet in Mij blijft, wordt hij buitengeworpen zoals de rank, en verdort”*. Daar is dus een mogelijkheid om er uit te gaan. Maar of dat werkelijk plaats vindt, is voor mij nog een vraag. Want als we werkelijk het leven van de Heer hebben, dan zijn we voor eeuwig met Hem verbonden. Daarom zegt God ook, dat we altijd voor Zijn Woord, de Bijbel zullen vrezen, en het niet lichtvaardig opnemen.

We vinden dit ook bij de kandelaar, waarover de Heer spreekt tot de gemeente van Efeze; dat, als zij zich niet bekeren, Hij de kandelaar van zijn plaats zal wegnemen. Maar in de hemel ziet Johannes Hem toch wandelen tussen zeven kandelaren, want de volledige Gemeente komt toch in heerlijkheid. Maar het kan dus hierop slaan dat we hier onvruchtbaar worden, want inderdaad is de kandelaar van Efeze op aarde weggenomen.

Efeze was eerst een zeer gezegende Gemeente, want als we denken aan Paulus brief aan de Efeziërs, dan ging van die gemeente een groot getuigenis uit. Maar die gemeente is later door afval geheel verdwenen en de kandelaar is daar weggenomen en het licht gedoofd. Maar in de eeuwigheid is de volledige Gemeente aanwezig.

Zo is er dus altijd een menselijke en een Goddelijke zijde. Het is daarom altijd verkeerd, als we zeggen “Ik ben van de Heer en dan komt alles wel in orde”. Dat is verkeerd want dat is lauwheid en daar schuilt juist het grote gevaar in, waar de Heer ons voor wil bewaren. Want Hij zegt: “*Blijf in Mij en vreest*”.

Toen Jezus het werk volbracht had, is Hij neergedaald tot in het dodenrijk. Toen was het dodenrijk nog in twee aparte afdelingen verdeeld. Aan de ene kant verbleven de zielen, die in zonden gestorven zijn en daar moeten wachten op het laatste oordeel. Zij zullen pas opstaan aan het einde van het Duizendjarig Rijk en voor de grote witte troon komen.

Maar de andere kant van het dodenrijk was het zgn. Paradijs, waar de zielen van de rechtvaardigen waren, die wachten, totdat het werk van hun verlossing volbracht zou zijn. De zielen dus, die vanaf de zondeval tot aan de zondvloed geleefd en geloofd hadden, waren in het Paradijs gedeelte. Niet dus degenen, die van de lijn van Kain waren, maar van de lijn van Seth.

Deze zielen hadden nog niet dat volle licht, want dat was toen nog zeer begrensd. Maar toen Jezus neerdaalde in het dodenrijk, heeft hij aan deze zielen het evangelie verkondigd; van de triomf van Zijn overwinning op het kruis.

En degenen, die in dat Paradijs waren en door het geloof in de belofte Gods in beginsel al gered waren, heeft Hij toen als Verlosser, als de Goël meegenomen naar het Hemelse Paradijs. Dus het is niet een bekering van het dodenrijk, want zij waren al bekeerd door in de beloften Gods te geloven, maar het evangelie kenden zij nog niet.

Zij moesten daar dus wachten tot de tijd van de vervulling. Zij geloofden dus in de beloofde Verlosser, het vrouwenzaad. Maar we begrijpen wel, dat veel voor hen verborgen was. Wij leven na het kruis in een gezegende tijd. Maar het gaat er om, dat God de mens nooit verantwoordelijk voor meer stelt dan dat hij had kunnen weten, naar mate hij licht hadden ontvangen.

Zelfs van deze tijd van de Gemeente lezen we in het zendschrijven van de gemeente te Thyatira, dat de Heer zegt: “*Ik leg u geen andere last op*”. Kennelijk zijn in die gemeente nog gelovige mensen, maar zij weten niets van een geloofsdoopt door onderdompeling en van vele andere dingen. Het is hen niet geleerd geworden en dan zal de Heer hen hier ook niet aansprakelijk voor stellen, maar zij hebben wel geloofd in de verzoening door het bloed.

Maar wij, die zoveel meer gehoord en geleerd hebben, hebben een steeds groter wordende verantwoordelijkheid. Want naarmate we weten, naar die mate moeten we ook gaan leven en het uitdragen. Daar moeten wij goed van doordrongen zijn.

Veel schriftgeleerden en onderzoekers vragen zich af, of Adam en Eva ook het offer hebben gebracht, zoals God het bedoelde. Het is merkwaardig, dat we nergens in de Bijbel lezen over Adam, dat hij in het geloof is blijven staan. We lezen dat wel van Abel en Seth, maar nergens lezen we, dat Adam en Eva een offer hebben gebracht.

Heel merkwaardig op zichzelf. Adam is behouden, want hij was toch in zijn oorsprong een zoon van God. Maar waarom de Schrift hier verder over zwijgt, daar zal God wel een bedoeling mee hebben, want het is natuurlijk wel zo, dat Adam en Eva een grote verantwoordelijkheid hebben gedragen, die eigenlijk ook de oorzaak is geworden van de zondeval.

De Schrift zegt nog ergens in het Nieuwe Testament: “niet Adam heeft als eerste gezondigd, maar zijn vrouw zondigde en bracht haar man ten val”. Omdat er geen andere gegevens over Adam zijn, dan alleen, dat hij een type was van Hem, Die komen zou, zeg ik, dat hij een kind van God is. Daarom zijn er over Adam in de loop der eeuwen verschillende theorieën gekomen, die men wel kan gaan verkondigen, maar het staat niet in de Schrift.

Ik geloof, dat Adam ook tot de behoudenen behoort, omdat hij een type is van de Heere Jezus, en in zijn oorsprong een zoon van God was, die wel verleid is geworden en daarvoor de volle

verantwoordelijkheid moest dragen. God heeft Adam en Eva door het offer van een onschuldig dier, en hen met die vellen van dat dier te bekleden, de weg van het offer geleerd. Want hoe zouden anders hun zonen het geweten hebben? Zij zullen het zeker door Adam onderwezen hebben gekregen.

We zijn geneigd de zondeval van Adam en Eva in het licht te zien, zoals we de mens nu zien. Maar we moeten niet vergeten, dat Adam geschapen was naar het beeld van God en die in licht en kennis veel verder stond dan wij allen, want God sprak met hem en hij met God.

God had hem immers bijzonder verlicht; dat blijkt hieruit, dat hij alle dieren zelf een naam mocht geven, daar hij hun aard doorzag. Dat kunnen wij niet en dat waren dus goddelijke eigenschappen, die hij gekregen had. Daarom was de zondeval van Adam en Eva met al de gevolgen daarvan voor de hele schepping in Gods oog bijzonder ernstig.

We komen nu aan de derde crises, die de zondvloed crises is. Na de zondvloed stelde God de overheid aan, opdat die als Gods dienseresse het zwaard zou dragen en zo aan het kwaad paal en perk zou stellen. Want de overheid moest het kwaad straffen naar de geboden van God en in die zin deze geboden onderhouden.

Ook dat is verworpen, want satan heeft net zo lang gewerkt, dat de overheid steeds minder de dienseres van God werd, maar steeds meer de dienseres van de duivel is geworden, zoals we ook vandaag duidelijk zien. Dat voerde toen ook weer tot een catastrofe, want satan ging zo ver, dat de overheden geheel onder zijn macht stonden en tot de torenbouw van Babel kwamen.

En weer moest God neerdalen, een ingrijpen Gods, die de vierde crises veroorzaakte. Daarna begon God met de roeping van Abraham. Maar bij elke nieuwe aanvang na een crises, sloot God ook een nieuw verbond.

Na de zondvloed kwam het Noachitische verbond en na de torenbouw van Babel en de verstrooiing kwam het verbond van Abraham. We weten, dat ook dit ging naar een catastrofe; want de nakomelingen van Abraham waren in Egypte gekomen. En we weten, hoe satan Farao bewerkte, om alle Joodse jongetjes in de Nijl te werpen, om zo weer het plan Gods te doorkruisen.

Dan zien we, hoe God opnieuw neerdaalt, en in die tien ontzettende gerichten ingrijpt om Israël te verlossen. Dat noemt men de Egypte crises. Nu begon God weer een nieuw verbond te sluiten en wel met Mozes en het Joodse volk, het verbond van de Sinaï.

We weten, hoe ook dit verbond op een crises uitliep, de crises Golgotha. Want Israël heeft toen zijn eigen Messias verloochend en verworpen en in handen van de heidenen overgegeven om gekruisigd te worden. Daardoor werd het Joodse volk tijdelijk op een zijspoor gezet. Maar God greep weer in, want Hij, die zij kruisigden, stond op uit de doden en werd Triomfator. Hierna kwam weer een nieuw verbond, “het verbond in het bloed van Jezus, de Christus”, waarin we nu nog steeds leven.

Zo zien we dus, dat we zes crisissen achter de rug hebben, n.l.

1. de satan crisis
2. de Paradijs crisis
3. de zondvloed crisis
4. de Babel crisis
5. de Egypte crisis
6. de Golgotha crisis.

En we leven nu naar de zevende crisis toe en deze staat vlak voor de deur. We weten, hoe in deze tijd, niet alleen het Jodendom maar ook het Christendom afvallig wordt en dat zij met de heidenen samenspannen tegen God en Christus en Zijn Woord; en straks komen zij allen onder de anti-christ.

De ware Gemeente echter wordt weggenomen en dan komt “de zevende crisis”, als satan zich in het vlees incarneert als de anti-christ. Dan grijpt God weer in, doordat Christus met Zijn Gemeente de

ontzettende gerichten houdt die we in Openbaring beschreven vinden onder de zeven zegels, de zeven bazuinen en de zeven toornschalen.

Dan maakt God weer een nieuw begin, want dan zal Christus als Hoofd verenigd zijn met de Gemeente om als koningen, priesters en rechters te regeren. Wat van Israël tot bekering komt tijdens deze gerichten, wordt dan het eerste volk in het Duizendjarig Vrederijk, wat dan komt.

Satan zal met zijn engelen dan in de put van de afgrond geketend zijn en de demonen in de Hades.

Maar ook dit Rijk zal op een crisis uitlopen, want aan het einde van dit Vrederijk wordt satan voor een korte tijd los gelaten, en dan komt openbaar, wie tot het slangenzaad behoort. Want ondanks die duizend jaar onder Christus en de Gemeente, dat het geloof niet meer geloof zal zijn, maar een aanschouwen, een zien wordt.

Want de Heer is in hun midden met Zijn liefde en gerechtigheid en ondanks dat iedereen dan de boodschap van God kent, omdat de kennis des Heren de aardbodem bedekken zal gelijk de wateren de bodem der zee bedekken, en er geen verleidende macht van satan en zijn engelen meer zal zijn, zullen er toch vele mensen zijn, die zich geveinsd onderwerpen aan satan.

Want, als dan satan met zijn engelen losgelaten worden aan het einde van het Duizendjarig Rijk, dan zal er nog een massa van die mensen achter hem aangaan. En dan zal dit het bewijs zijn van het slangenzaad.

Daarna komt het laatste oordeel als de achtste crisis. Daarbij grijpt God opnieuw in en zal er vuur van de hemel neer dalen om alles te verteren. Dan zal satan met zijn gevallen engelen en de demonen, die dan ook hun lichaam uit de zee teruggekregen hebben, komen voor de grote witte troon tezamen met alle mensen, die in hun aardse leven de duivel gevolgd hebben.

Dit is het oordeel over de doden, die voor eeuwig naar de poel des vuurs, de hel gaan.

Bij deze “achtste, de laatste crisis” worden de aarde en de hemel herboren tot nieuwe hemelen en een nieuwe aarde, waarop gerechtigheid woont. Dan is Gods plan klaar en dus ook die wonderbare brug, die de overspanning is van de ene oever, de nooit begonnen eeuwigheid, tot de andere oever, de nooit eindigende eeuwigheid.

Nu is het goed om in het bijzonder te gaan zien, wat Gods Woord ons leert in de verborgenheden over dat plan. We hebben reeds vernomen, hoe bij de grondlegging der wereld er een door God voorgekend geslacht is, die ingeschreven staan in het Boek des Levens, het Boek van het Lam.

En dat zaad Gods, het zaad van de vrouw, wordt door de loop der eeuwen toch gevonden. Want de Heere Jezus is immers gekomen om het verlorene te zoeken, waar dat ook is. Zo zullen we iets van deze geheimenissen gaan zien, want God is een God, die in het verborgene werkt.

Ter inleiding lezen we Hebr. 12:22-29. “Maar u bent genaderd tot de berg Sion en tot de stad van de levende God, tot het hemelse Jeruzalem en tot tienduizendtallen van engelen, tot een feestelijke vergadering en de gemeente van de eerstgeborenen, die in de hemelen opgeschreven zijn, en tot

God, de Rechter over allen, en tot de geesten van de rechtvaardigen, die tot volmaaktheid zijn gekomen, en tot de Middelaar van het nieuwe verbond, Jezus, en tot het bloed van de besprenging, dat van betere dingen spreekt dan dat van Abel. Let er dan op dat u Hem Die spreekt, niet verwerpt.

Want als zij niet zijn ontkomen die hem verwierpen die op aarde aanwijzingen van God deed horen, veelmeer zullen wij niet ontkomen, als wij ons afkeren van Hem Die vanuit de hemelen spreekt. Zijn stem bracht indertijd de aarde aan het wankelen. Nu echter heeft Hij openlijk verkondigd: Nog eenmaal zal Ik niet alleen de aarde, maar ook de hemel doen beven.

Dit ‘nog eenmaal’ duidt op de verandering van de dingen die kunnen wankelen als van dingen die gemaakt zijn, opdat de dingen die onwankelbaar zijn, zouden blijven. Laten wij daarom, omdat wij een onwankelbaar Koninkrijk ontvangen, aan de genade vasthouden en daardoor God dienen op een Hem welgevallige wijze, met ontzag en eerbied. Want onze God is een verterend vuur”.

We hebben al duidelijk uit het Woord gezien, hoe dat hele plan Gods verband houdt met de val van die gezalfde cherub en met een derde deel van de engelen, en die nu tezamen dat vijandige gebiedsdeel zijn in het koninkrijk Gods.

Hoe God uit het stof en de puinhopen van wat satan in zijn opstand had verwoest, de aarde herstelde en een mens schiep om uit die mens een nieuw geslacht van zonen Gods te verwekken, die niet alleen die gevallen zonen (die engelen Gods) zullen vervangen, maar hen ook zullen veroordelen, en alles weer zullen herstellen en vernieuwen, wat toen door satan verwoest en verstoord was geworden, ja, om het nog tot veel grotere heerlijkheid te brengen.

We denken hierbij aan de uitspraak van de Heere Jezus Zelf, hoe straks Gods kinderen aan de engelen gelijk zullen zijn en dat zij niet meer kunnen sterven, omdat zij kinderen van de opstanding zijn.

We hebben zojuist in Hebr. 12:22-24 gelezen, dat we in Christus genaderd zijn tot de berg Sion, tot de stad van de levende God, het hemelse Jeruzalem en tot tienduizendtallen van engelen en tot een feestelijke en plechtige vergadering van eerstgeborenen, die ingeschreven zijn in de hemelen, en tot God, de Rechter over allen, en tot Jezus de Middelaar van een nieuw verbond, en tot het bloed der besprenging, dat krachtiger spreekt dan het bloed van Abel.

Er wordt veel gesproken over de gemeenschap der heiligen. Weten we wel, dat het hier niet gaat om het samenkomen van een bepaalde groep van mensen in een kerkgebouw of op wat voor andere vergaderplaats ook, maar dat het gaat om wat hier in Hebr. 12 staat: *“Maar u bent genaderd tot de berg Sion en tot de stad van de levende God, tot het hemelse Jeruzalem”*.

Dat is een directe verbinding, want elke keer, als Gods kinderen waarlijk vergaderen in Jezus, dan zijn zij direct met de hemel verbonden en dan staat er ook: *“en tot tienduizendtallen van engelen, tot een feestelijke vergadering en de gemeente van de eerstgeborenen, die in de hemelen opgeschreven zijn”*.

Ja, dat is de gemeenschap der heiligen. En niet, zoals het zo vaak gaat, dat de ene groep de ander benijdt en er niet mee samen wil komen. Maar weten we wel, dat alle namen van de ware kinderen Gods al vanaf de grondlegging der wereld ingeschreven zijn in het Boek van het Lam.

En zoals de tekst zegt behoren zij al tot die plechtige en feestelijke vergadering van eerstgeborenen, en zijn zij ook genaderd tot God, de Rechter over allen, en tot de geesten der rechtvaardigen, die de voleinding bereikt hebben. Ja, want als het kind van God in Christus ontslaapt, dan heeft het nog niet de voleinding bereikt. De één misschien wat meer en de ander wat minder.

En hoeveel zijn er, die maar een beginsel hebben; ik denk b.v. aan die moordenaar aan het kruis. Hij was nog niet verder gevorderd, dan dat hij schuldvergeving had ontvangen en dat hij wist in het Paradijs te komen. En dacht u nu, dat de kinderen Gods, die in onwetendheid ontslapen zijn, in onkunde verder leven?

Als we al lezen, dat de Heere Jezus Zelf, nadat Hij gestorven was, in het dodenrijk is afgedaald om daar het evangelie te prediken aan de zielen van toen; dacht u dan, dat de Heere Jezus nu veranderd is? Hij is immers de LERAAR, de PROFEET, want Hij onderwijst al Zijn volk, en dus ook de ontslapen heiligen, die aan zijn voeten zitten.

Ook de apostelen en zij, die daartoe geroepen zijn, onderwijzen mee om de ontslapenen tot de volheid in Christus te doen komen. Dacht u, dat Paulus, Petrus en Johannes, die hier zulke

wonderbare instrumenten in Gods hand waren dat zij daar in de hemel meer dan tweeduizend jaar zouden moeten zitten wachten?

Het Leger des Heils heeft daar een goede uitdrukking voor als iemand ontslaapt: “hij/zij is tot hoger dienst bevorderd”.

Maar zij allen zijn daar als geesten. Het is wel noodzakelijk, dat we tijdens ons aardse leven de beslissing nemen, voor of tegen Jezus, daar we tijdens ons aardse leven de keus moeten maken. Maar ons opgroeien in Hem, dat houdt niet op bij ons ontslapen, ons sterven, maar dat gaat door, totdat we ons opstandingslichaam hebben ontvangen.

Dat hebben Paulus, Petrus en Johannes nog niet, want dat komt pas, als Jezus Zijn Gemeente komt halen. Dan zullen allen, die ontslapen zijn, het opstandingslichaam krijgen en die dan leven, zullen in een punt des tijds veranderd worden en zo de Here tegemoet gaan.

Zo zullen wij allen Hem gelijk zijn, omdat we allen door God geleerd zijn, zoals het staat in Joh. 6:45. *“Er is geschreven in de profeten: En zij zullen allen door God onderwezen zijn. Ieder dan die het van de Vader gehoord en geleerd heeft, komt tot Mij”.*

Dat is wonderbaar! Dat vindt plaats, zoals we het in Hebr. 12 hebben gelezen over die wondere gemeenschap der heiligen, van levende en ontslapen heiligen, van heilige engelen, en van de Heere Jezus, en van de geesten, die de voleinding bereikt hebben.

In Ef. 4:11 lezen we nog, dat Hij apostelen en profeten, evangelisten, herders en leraars heeft gegeven, om de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon. In het Oude Testament heeft God het al beloofd, die wondere gemeenschap der heiligen.

Waarom wordt het dan niet ervaren? Omdat we niet in de wegen van de Heer wandelen, maar op eigen wegen gaan en onze gedachten over deze dingen hebben, en omdat ieder niet de opgedragen taak waarneemt, waarvoor God hem gebruiken wil, als functie in het lichaam.

We hebben ook gelezen in Hebr. 12: *“Maar U BENT genaderd tot tienduizendtallen van engelen”.*

En Hebr. 1:14 zegt over de engelen Gods: *“Zijn zij niet allen dienende geesten, die uitgezonden worden ten dienste van hen die de zaligheid zullen beërven”?*

Laten we toch geloven in die engelendienst, die God ons geeft. Het Nieuwe Testament alleen al staat er vol van. Enkele voorbeelden hiervan zijn; hoe een engel uitgezonden wordt naar Zacharias, terwijl hij het gebedsaltaar bedient, om hem aan te kondigen, dat hij een zoon zal krijgen, die hij Johannes moet noemen. En als Zacharias die engel niet gelooft, mag hij zelf niet meer spreken.

Even later wordt deze zelfde engel Gabriel uitgezonden naar een maagd, Maria, om haar aan te kondigen, dat zij een zoon zal baren. En als zij zegt, dat zij dat niet begrijpt, dan wordt zij door die engel onderwezen, hoe dat plaats zal vinden, want dat Gods Geest over haar zal komen, en dat geen woord van God krachteloos zal zijn.

We lezen in Matth 1 en 2, hoe Jozef verscheidene keren gewaarschuwd werd door een engel des Heren. Toen Jezus in de woestijn verzocht was geworden, week de duivel van Hem en de engelen Gods kwamen en dienden hem. Ook werd Jezus door een engel versterkt in de Hof van

Gethsemane, terwijl ook engelen bij zijn graf de vrouwen onderwezen en zeiden: *“Wat zoekt u hier, de Levende bij de doden”?*

En toen Jezus ten hemel voer, kwamen twee engelen naar de discipelen, die Jezus nastaarden om hen te onderwijzen en zij zeiden: *“Wat kijkt u omhoog, deze Jezus zal op dezelfde wijze weerkeren, als u Hem ten hemel hebt zien varen”.*

Nu moeten we niet denken, dat die engelendienst alleen was in de dagen van Jezus op aarde, want wat lezen we in Hand. 5:19-21a. *"Maar een engel van de Heere opende 's nachts de deuren van de gevangenis, bracht hen naar buiten en zei: Ga in de tempel staan en spreek tot het volk al de woorden van dit leven. Toen zij dit gehoord hadden, gingen zij tegen de ochtend de tempel in en gaven onderwijs"*.

Ziet u, het is ten dienste voor hen, die het heil beërven.

En hoe kwam de Moorman tot het geloof? Dat lezen we in Hand. 8 vanaf vers 26. Hoe komt de eerste heiden tot bekering? Toen kwam een engel bij Cornelius en Petrus werd terzelfde uur gewaarschuwd om naar Cornelius te gaan. Zo kwamen de heidenen dus, mede door deze dienst van de engelen tot geloof in Jezus Christus.

Ook in het leven van Paulus lezen we over die engelendienst, o.a. bij die schipbreuk op weg naar Rome. Moeten we daar nog meer aan toevoegen?

Wat zegt Jezus Zelf in Matth. 18:10. *"Pas op dat u niet een van deze kleinen (dat is het zaad Gods) veracht. Want Ik zeg u dat hun engelen in de hemelen altijd het aangezicht zien van Mijn Vader, Die in de hemelen is"*.

Ieder kind van God, ook al is hij nog niet tot Christus gekomen, en al ligt hij nog verloren in zonde, heeft een engel van God gekregen, die hem heel zijn leven leidt en bewaart, totdat hij daar komt, waar God hem hebben wil. Zo worden we door God geleerd, want de Zoon des mensen is gekomen om het verlorene te behouden.

Wij zeggen: ja, dat was in de dagen van de apostelen, maar dat gebeurt nu niet meer. Maar er staat geschreven: *"U geschiedde naar uw geloof"*.

Geloof u niet, dat er nog elke dag wonderen gebeuren? De Here is niet veranderd! Ook in de concentratiekampen zijn wondere geschied. Maar als Gods kinderen het geloof verzaken, zoals ook in de Middeleeuwen gebeurde en daardoor ook geen zendingswerk verricht werd, kon God ook niet Zijn engelen zenden. Laten we daarom getrouw zijn op onze plaats en ons als getuigen laten gebruiken, opdat God ons nog kan inschakelen, daar, waar verlorenen nog gevonden moeten worden.

Laten we daarom getrouw zijn op onze plaats en ons als getuigen laten gebruiken, opdat God ons nog kan inschakelen, daar, waar verlorenen nog gevonden moeten worden.

We hebben dus gezien, dat bij de ware gemeenschap der heiligen ook de dienst der engelen behoort, zoals het staat in Hebr. 12:22. Ook hebben we gezien in Hebr. 1:14, dat deze dienst der engelen voor hen is, die het heil zullen beërven. Hoe heerlijk is het, dat we ons altijd bewust mogen zijn, dat de engelen dagelijks ons vertegenwoordigen voor het aangezicht van de Vader in de hemel.

We hebben ook gezien, hoe deze engelen van God, door de Heer gezonden worden om ons ook, waar het nodig is, te onderwijzen en te leren. En dit is niet in strijd met de Schrift?

Want we lezen immers in 1 Petr. 1:12. *"Aan hen (dat zijn de profeten uit het Oude Verbond) werd geopenbaard dat zij niet zichzelf, maar ons (wij, gelovigen van het Nieuwe Verbond) dienden in de dingen die u nu verkondigd zijn door hen die u het Evangelie verkondigd hebben door de Heilige Geest, Die vanuit de hemel gezonden is; dingen, waarin de engelen begerig zijn zich te verdiepen"*.

Hier zien we dus, dat de engelen geleerd worden door de Nieuw Testamentische Openbaring. Hoe kunnen dan deze engelen ons nog leren. Is dat niet in strijd met de Schrift?

Ook wat geschreven staat in Ef 3:9-10. *"en allen te verlichten, opdat zij mogen begrijpen wat de gemeenschap aan het geheimenis inhoudt, dat door de eeuwen heen verborgen is geweest in God, Die alle dingen geschapen heeft (dus ook voor de engelenwereld verborgen gebleven) door Jezus"*

Christus, opdat nu (na de Pinksterdag dus) door de gemeente aan de overheden en de machten in de hemelse gewesten de veelvuldige wijsheid van God bekendgemaakt zou worden”.

We zien dus, dat zelfs deze engelvorsten, deze tronen, overheden en heerschappijen geleerd worden door wat God openbaart door de Gemeente. Hoe kunnen dan zij uitgezonden worden om ons te leren? Maar toch is dat er niet in strijd mee. Ik zal u dat duidelijk maken!

We vinden nergens in de Bijbel, maar vooral niet in het Nieuwe Testament, dat wij, gelovigen in Christus, de engelen mondeling zouden moeten onderwijzen in de Schriften. Natuurlijk niet! Ik geloof, dat de engelen de Schrift beter kennen dan wij!

Neen, dat wordt ook hier niet bedoeld. Wat dan wel?

De zaak is deze: wij mensen en in het bijzonder de wetenschapsmensen, leren van de schepping, van de natuur, van de planten, bomen en van de dieren, ook van de hemellichamen (zon, maan en sterren) en worden dus zo door de schepping onderwezen zonder woorden. Hoewel de mens meerder is dan een plant of dier, toch leert de mens van die planten en dieren, n.l. hoe God ze gemaakt heeft en hoe God dat alles wonderlijk laat gebeuren.

En zo is het nu ook met de engelenwereld, die tot de oorspronkelijke schepping behoort. En zoals de mens uit de natuurlijke oude schepping onderwezen wordt, waar Ps. 19 heel duidelijk over spreekt, dat er een sprake uitgaat van de zon, maan en sterren, enz., en deze sprake niet met een mond uitgesproken wordt, zo gaat hun sprake toch uit over heel de wereld. En ook wij als kinderen Gods kunnen er door onderwezen worden.

We zien in dit alles de wijsheid Gods. Hoevele voorbeelden neemt de Heere Jezus juist uit het eenvoudige leven uit de natuur. De engelen worden niet geleerd, doordat wij, gelovigen, hen mondeling moeten onderrichten, wij hebben hen immers niets te leren, want zij zijn verre onze meerderen in de toestand, waarin we nu nog zijn, n.l. in het stof.

Straks zijn wij hun meerderen, want wij zullen meerder zijn dan de engelen, door wat God doet in Christus. Daardoor zijn we immers een nieuwe schepping, niet een nieuw schepsel, maar een nieuwe schepping.

En in de Gemeente komt dus deze nieuwe schepping openbaar. Vandaar, dat de engelen begerig zijn om daar een inzicht in te krijgen, want zij zelf behoren tot de oorspronkelijke schepping. Is het niet wonderbaar, dat God uit het stof der aarde, van een nietig mensenkind door het werk van Christus, een nieuwe schepping maakt! Daar krijgen de engelen al meer inzicht in en worden daardoor onderwezen.

Natuurlijk is het niet de bedoeling, dat engelen Gods ons de geheimenissen van Christus moeten leren, want dat kunnen zij ook niet in die zin, omdat zij de diepte van het evangelie nooit kunnen verstaan, daar zij geen verloren zondaars waren en ook nooit zo gering waren als wij, zwakke stoffelijke mensen, die door genade nu gered worden, door wat Christus in ons doet.

Het zal wonderbaar zijn als we straks de engelen horen zingen van Gods heiligheid en Majesteit en zij God aanbidden als de Grote Schepper van eeuwigheid tot eeuwigheid in Zijn eeuwige kracht; want zij kennen de miljarden zonnen, die Hij gemaakt heeft en de enorme krachten van het universum, dat oneindig groot is.

Maar zij kunnen Hem nooit toezingen van de verlossing door het bloed. Dat zal alleen de Gemeente kunnen doen. Want die kan alleen zingen het nieuwe lied: *“want U bent geslacht en hebt ons voor God gekocht met Uw bloed”*, zoals in Openb. 5 staat en dan luisteren de engelen toe.

Maar als de engelen de Schepper gaan bezingen, dan luisteren wij toe, want daar weten zij veel meer van. Zo zien we dus, hoe alles op zijn plaats is. Dat vervult ons met diep ontzag, als we iets gaan verstaan van dat geweldige, die nieuwe schepping in Christus Jezus.

Dan begrijpen we, waarom de engelen door de Gemeente onderwezen worden. Ook begrijpen we Gods bedoeling, dat de verlost zondaar, de gelovige in Christus, Zijn getuige gaat worden en zo het evangelie verkondigt en niet de engelen. Dat de engelen dus alleen uitgezonden worden, om ons daarbij te helpen, zoals we dat ook lezen in Handelingen.

Want waar de mens tekort schiet, en wanneer God toch het evangelie daar verkondigd wil hebben, daar zijn ook de engelen in staat het evangelie te brengen. Dat vinden we in Gal. 1:8. *“Maar zelfs als wij (apostelen en dienstknechten Gods), of een engel uit de hemel, (hoort u het, een engel uit de hemel) u een evangelie zouden verkondigen, anders dan wat wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt”.*

Paulus sluit dus helemaal niet uit, dat een engel uit de hemel het evangelie kan gaan verkondigen, evenals hij als apostel en dienstknecht het evangelie verkondigt.

Een ander voorbeeld vinden we daarvan in de Schrift: het is een voorbeeld van een eerste evangelie openlucht samenkomst, die alleen door engelen werd gehouden en ook de voorganger was een engel, terwijl de engelen ook daarbij gezongen hebben. Zij brachten het evangelie van de geboorte van Christus, terwijl geen mens het nog wist. En de toehoorders waren de herders.

Het was in de velden van Efrata, in Luc. 2:9-14. *“En zie, een engel van de Heere stond bij hen en de heerlijkheid van de Heere omscheen hen en zij werden zeer bevreesd. En de engel zei tegen hen: Wees niet bevreesd, want zie, ik verkondig u grote blijdschap (de Blijde Boodschap), die voor heel het volk (andere vertaling zegt de volkeren) wezen zal, namelijk dat heden voor u in de stad van David de Zaligmaker geboren is; Hij is Christus, de Heere. En dit zal voor u het teken zijn: u zult het Kindje vinden in doeken gewikkeld en liggend in de kribbe. En plotseling was er bij de engel een menigte van de hemelse legermacht (de gemeenschap der heiligen, Openlucht samenkomst), die God loofde en zei: Eer zij aan God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in mensen een welbehagen. En het geschiedde, toen de engelen van hen weggegaan waren naar de hemel”.*

Ja, dat was het eerste lied, dat door engelen werd gezongen en dat hebben we van hen mogen leren, want we zingen het vandaag ook nog. Zo zien we ook hierin, dat God engelen kan inschakelen om het evangelie te verkondigen. Zo zien we ook, hoe God dikwijls in het verborgene werkt op velerlei wijzen.

Ook in de Schriften vinden we zo iets. Waar kwam toch die Melchizedek vandaan? Hij was een priester van de allerhoogste God (Gen. 14). En we vinden ook een Jetro in Midian, de schoonvader van Mozes, die ook weer priester was van de ware God (Ex. 18).

Niet wat wij als officieel Christendom kennen, is het ware Christendom. De Heer heeft overal zijn werkers, laten we daarvan overtuigd zijn, en Hij kent de Zijnen. Wonderbaar heerlijk zal het zijn, als die grote dag zal komen van de openbaring van de zonen Gods.

Als de kinderen Gods, als Gemeente van Jezus Christus door de loop der eeuwen heen, verzaakt hebben, het evangelie te verkondigen, God verzaakt niet. God heeft een verscheidenheid van werkers, laten we daarvan overtuigd zijn, en Hij kent de Zijnen. Wonderbaar heerlijk zal dat zijn, als die grote dag zal komen van de openbaring der zonen Gods.

Laten we Hem aanbidden, Die in ons woont en door Wie we die wondere gemeenschap der heiligen ook ervaren mogen. We hebben immers gelezen in Zach. 3:6-7, dat, als Jozua, de hogepriester van

Israël, aan de voorwaarden zal voldoen, die God hem stelt, n.l. dat hij in de wegen des Heren zal wandelen, en getrouw de hem opgedragen taak zal waarnemen, dan zou hij daardoor gemeenschap mogen verkrijgen met hen, die bij God in Zijn troon zijn.

Is dat niet een wonderbare belofte? En als ook wij in de wegen des Heren gaan en de van Hem opgedragen taak verrichten, dan zal ook deze belofte voor Gods kinderen weer realiteit gaan worden. Ook Paulus wandelde in de wegen des Heren en volbracht de hem door God opgedragen taak en

werd daarom opgetrokken in de derde hemel, in het Paradijs, en is de Heer hem ook meermalen verschenen.

Zo ook de apostel Johannes wandelde in de wegen van de Heer en had een wonderbaar verkeer met hemelse engelen. Want hoeveel machtige dingen zijn Johannes getoond en geopenbaard, o.a. de hele Gemeente geschiedenis in de toekomst tot aan de voleinding, haar opname en wat daarna gebeuren zal in de hemelen en op de aarde.

Wat we vinden in de 22 hoofdstukken van het boek de Openbaring van Jezus Christus. We weten, dat dit geschiedde door middel van een engel die hem alles toonde en hem in dat alles onderwees, zoals staat in Openb. 1:1. *“Openbaring van Jezus Christus, die God Hem gegeven heeft om Zijn dienstknechten te laten zien wat spoedig moet geschieden, en die Hij door Zijn engel gezonden en aan Zijn dienstknecht Johannes te kennen heeft gegeven”*.

Nu is voor mij altijd nog de vraag: Was dat eigenlijk wel een engel, of was het een heilige, die reeds bij de Heer was? Want als we Openb. 19:10 lezen: *“En ik viel voor zijn voeten neer om hem te aanbidden, maar hij zei tegen mij: Pas op dat u dat niet doet! Ik ben een mededienstknecht van u en van uw broeders, die het getuigenis van Jezus hebben. Aanbid God”*.

En hetzelfde staat ook in Openb. 22:9. En met deze woorden vraag ik mij af, was dat wel een engel? Want engelen hebben het getuigenis van Jezus niet. Het is zeker, dat de Heere Jezus heilige engelen Gods gebruikt en zendt, om Zijn Gemeente te bouwen en te onderwijzen, te bewaren en te ondersteunen.

Maar ook de gemeenschap der heiligen is een realiteit. Want toen Jezus Petrus en Johannes meenam op de berg der verheelijking, toen dachten zij, dat zij daar met Jezus alleen waren. Maar er was een hele wolk van hemelse getuigen, waaruit Mozes en Elia te voorschijn kwamen, en het bleek, dat zij in hun hemelse heerlijkheid verder zagen en meer wisten dan de aardse heiligen; Petrus, Johannes en Jacobus.

Want deze konden het kruis niet verstaan waarover de Heere Jezus sprak, en hen onderwees, dat Hij moest lijden en sterven, maar op de derde dag zou opstaan. Maar zij konden het niet bevatten en Petrus zei: *“Geenszins Here, dat zal u geenszins overkomen”*.

Hoewel de Heer hen toch daarin onderwees. Maar waar spraken Mozes en Elia met de Heere Jezus over? Over Zijn uitgang, die Hij zou houden te Jeruzalem. Zij wisten daarvan en zagen verder. Maar de discipelen van Jezus zagen dit nog niet.

We zien hier duidelijk de gemeenschap met heiligen en hoe ook deze engelen een wonderbaar onderwijs kunnen gaan geven. Dat is de gemeenschap, die God bedoelt en wil, maar hoever is de christelijk gemeente daar vanaf geweken. Maar we zullen ons nog verwonderen op de dag, als alles openbaar komt, over wat God bewerkt heeft.

Laten we Hem aanbidden en getrouw zijn en in Zijn wegen wandelen met de vreze des Heren in ons hart, de taak doende, die Hij ons opdraagt. Dan zal de Heer ook steeds meer deze heerlijke gemeenschap der heiligen gaan herstellen en geven, totdat het volle licht doorbreekt op de dag. Als Jezus komt en Hij Zijn engelen uitzendt, om Zijn uitverkorenen bij Hem te brengen van het einde der aarde tot aan het andere einde!

Maranatha Heere Jezus, kom! Amen.